

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 28. januar 1999**

Torsdag den 28. januar 1999 kl. 17.30**Indholdsfortegnelse (nederst)**

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften. Mødet er åbnet.

Jeg kan meddele, at Marie Jeppesen er tilbage efter sin sygeorlov. Jeg tror, vi alle sammen godt vil sige rigtig hjertelig velkommen tilbage til arbejdet her i Borgerrepræsentationen. Velkommen.

(Forsamlingen rejste sig)

Der er til mødet udsendt en erindringsdagsorden fra mødet den 14. januar 1999 med i alt 16 punkter, og der er en dagsorden fra mødet i aften med 10 punkter.

Efter en kort drøftelse på gruppeformandsmødet er man enedes om at behandle den nye dagsorden før erindringsdagsordenen. Det er vigtigt, at der er stringens i det, og man bør også indstille sig på i forbindelse med kommende møder, at den nye dagsorden, nye punkter, behandles før erindringsdagsordenen. Så først den nye dagsorden og derefter erindringsdagsordenen.

Så har jeg modtaget en sag, som under forudsætning af forsamlingens tilslutning optages på dagsordenen. Det er sag 52/99, en anmodning fra Det Radikale Venstre om tilladelse til, at Karin Christensen udtræder af bestyrelsen for Rigshospitalets Kollegium, og en meddelelse om, at suppleanten, Lene Nørgaard, indtræder som nyt medlem af bestyrelsen, samt forslag om, at Ditte Borg Green vælges til ny suppleant. Jeg foreslår, at sagen behandles efter punkt 10 på dagsordenen for mødet i aften.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til, at den sag optages på dagsordenen som foreslået? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Er der i øvrigt bemærkninger til dagsordenen? (*Ophold*). Det er heller ikke tilfældet. Så er den godkendt.

1) 37/99

Indstilling om godkendelse af udvidelse af Kalvebod Miljøcenter, KMC med fem fuldtidsstillinger, samt anskaffelse af materiel med henblik på anlæg og drift af volde for ren og forurenede jord, samt kapitalbevilling for 1999 på 4,1 mio. kr. til indkøb af entreprenørmateriel m.v. til brug for anlæg af volde for ren og forurenede jord på KMC.

(Miljø- og Forsyningsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

2) 50/98

Indstilling om forslag til beslutning (stillet af Per Bregengaard, Jens Kjær Christensen, Rikke Fog-Møller, Marie Jeppesen, Morten Kabell, Bente Møller og Mikkel Warming, Ø):

"Det pålægges Borgerrepræsentationen at rette henvendelse til Folketinget med en anmodning om at ændre den kommunale styrelseslov, således at valgresultatet ved kommende kommunale valg i højere grad respekteres i konstitueringen, og forholdstalsmetoden bliver reel ved borgmestervalg/udvalgs-formandsvalg efter § 65."

(Økonomiudvalget)

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der er tale om en sag, der har været behandlet indgående i Økonomiudvalget efter konstitueringen den 11. december 1999 her i Borgerrepræsentationen. Der er tale om en enig indstilling fra Økonomiudvalget om at rette henvendelse til ministeriet med anmodning om at vurdere styrelseslovens gældende regler.

De gældende regler i styrelsesloven bygger på det princip, at det er enkeltpersoner, der vælges til kommunale forsamlinger. Omvendt er der også bestemmelsen om, at formanden vælges ved flertalsvalg, og det har sin baggrund. Der er flere hensyn involveret i dette.

Der er bred opbakning efter behandlingen i Økonomiudvalget til, at vi beder ministeriet foretage en vurdering af, om det grundlæggende princip, som styrelsesloven i dag afspejler, også er det rigtige i mellemformsstyrede kommuner med delt administrativ ledelse. Det er det, der ligger i det udkast til brev, der er indstillet og bilagt indstillingen fra Økonomiudvalget.

Morten Kabell (Ø): Som en af forslagsstillerne til dette forslag skal jeg gøre det kort i dag.

Vi kvitterer for den meget positive og velvillige behandling, som Økonomiudvalget har underkastet vores forslag. Det resultat, det er endt med, er særdeles positivt, som på alle mulige måder ligger inden for det ønske, som vi havde, da vi stillede det, nemlig at der faktisk bliver overensstemmelse mellem flertal og mindretal og dermed det forhold mellem de forskellige politiske grupper herinde, som vælgerne har givet, og at det således afspejler sig i valget af borgmestre.

Derfor kan vi kun bakke fuldt op om denne indstilling og takke for den forløbne periode.

Borgmester **Søren Pind**: Forud for den næste sag på dagsordenen synes jeg, det ville være synd, om denne sag blot skulle forbigås i tavshed. Den næste sag er jo, med al tænkelig respekt for vores overborgmester, det første rigtige rids i lakken, overborgmesteren har fået i denne valgperiode.

Denne sag er faktisk afslutningen på en række alvorlige foreteelser, som skete efter valget til Borgerrepræsentationen, hvor en stor forsamling af partier følte sig snydt for en borgmesterpost. Det arbejde, der har været gjort i udvalget, har ikke været præget af bitterhed eller vrede, men jeg synes, man skylder at sige, at det var baggrunden.

Jeg synes, det er ekstra manende til eftertanke, at det netop var Enhedslisten, som tjente særligt ved det trick, der blev anvendt på det tidspunkt, sammen med overborgmesteren, der blev belønnet, og senere i hykleri stillede et forslag, som nu til gengæld kan vedtages i fuld enighed.

Jeg tror, jeg kan tale på de borgerlige-liberale partiers vegne, når jeg siger, at vi er glade for det resultat, der er opnået. Det er godt med en bredt sammensat Borgerrepræsentation, i hvert fald når det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

politiske mod er til stede til at træffe beslutninger, bl.a. omkring budgetforliget, som vi så i år.

Indstillingen blev godkendt.

3) 42/99

Forespørgsel til overborgmesteren (stillet af Martin Günter, F, Tine Peters, V, Peter Skaarup, O, Jens Kjær Christensen, Ø, Ole Hentzen, C, Lars Rimfalk Jensen, B, og Lars Hutters, L):

"Hvad dækkede HT's økonomiske bidrag til Rådhusplads-/terminalprojektet konkret:

- 1. Var der tale om et sponsorbidrag til det samlede projekt?*
- 2. Var det et økonomisk tilskud til hele eller dele af projektet?*
- 3. Var det betaling for helt konkrete modydelse, i bekræftende fald hvilke, og hvor står disse beskrevet?*

Hvad var baggrunden for indholdet af den lejekontrakt, der er indgået om terminalbygningen imellem Københavns Kommune og HT, specielt med hensyn til:

- 1. Uopsigelighedsperioden på 25 år?*
- 2. Lejefritagelsen i hele uopsigelighedsperioden?*
- 3. Dækning af HT's fremtidige driftsudgifter i lejemålet ved indtægten fra anden udlejning af terminalareal eller fra tilladelse til servering på den nærmeste del af Rådhuspladsen?*

Kulturby '96 bidrog til terminalbygningen med 3,5 mio. kr., hvoraf 1,5 mio. kr. var et lån:

- 1. Hvad var baggrunden for, at Kulturby '96 skulle betale 2 mio. kr. for anvendelse af dele af bygningen i et år (1996), medens HT kan bo gratis i 25 år?*
- 2. Var de 2 mio. kr. udtryk for, at dette vurderedes at være den realistiske markedsleje i kulturbyåret?*
- 3. Hvordan og hvornår er lånet til Kulturby '96 blevet tilbagebetalt?*

Hvad skønnes lejen i 1999 at være for et areal som det, HT har til rådighed på Rådhuspladsen, dersom der skulle beregnes en markedsleje?

Hvad betalte HT for anvendelsen af kommunens lokaler i Rådhusets kælder før man flyttede ind i terminalbygningen?

Hvorfor fik Borgerrepræsentationen ikke forelagt den temmelig usædvanlige lejekontrakt imellem Kommunen og HT til godkendelse? Hvem har ansvaret for, at det ikke skete?

Hvorfor fik Borgerrepræsentationen ikke forelagt en tillægsbevillingssag i anledning af de økonomiske overskridelser ved anlæggelse af Rådhuspladsen og terminalbygningen?

Er der forhold i sagen om udførelsen af hele projektet og aftalerne med HT, som Borgerrepræsentationen endnu ikke er bekendt med?

Er der noget i sagen og aftalerne med HT, som overborgmesteren i dag mener burde have været gjort og aftalt anderledes end det skete?"

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er en meget lang forespørgsel. Jeg tror ikke, jeg generer nogen ved ikke at læse forespørgslen op i dens fulde ordlyd. En repræsentant for forespørgerne, Ole Hentzen, har ordet, værsgo.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Ole Hentzen (C): Det er, som formanden siger, en rimelig lang forespørgsel med mange konkrete ting, og det vil jeg ikke bruge min taletid på, fordi det bliver sikkert besvaret i skriftlig form.

Grundlaget for den forespørgsel, vi skal have her i aften, er efter min opfattelse blevet lagt helt tilbage i foråret 1994. Den nytiltrådte borgmester for 4. afdeling satte KHR- arkitekterne til at udarbejde et skitseprojekt for en renovering af Rådhuspladsen, hvor der skulle være pavilloner til HT og til Kulturbyåret.

Hele projekteringen, HT's medvirken heri og den efterfølgende udarbejdelse af den såkaldte »blå planlægningsrapport« skete alt sammen i fuld overensstemmelse med overborgmesterens afdeling og med Bente Frosts afdeling, men altså uden at nogen andre kendte til planerne.

Ikke engang ved budgetforelæggelsen i september måned 1994 blev sløret løftet for de indgåede aftaler mellem de 2 borgmestre. Borgmester Bente Frost udtalte, jf. Borgerrepræsentationens Forhandlinger, side 1825:

»4. afdelings budgetforslag for 1995 indeholder ingen aktivitetsudvidelser. Tværtimod er der gennem en række rationaliseringer sparet både penge og personale.«

I slutningen af samme budgettale, s. 1827, fra samme års forhandlinger, opremser borgmesteren for 4. afdeling herefter alle de aktiviteter, som hendes afdeling håber på at færdiggøre inden Kulturbyåret 1996, ligesom hun anfører:

»Hvis der også skal ske noget på de rigtig dyre pladser som f.eks. Kongens Nytorv, må sponsorerne melde sig.«

Ikke med ét ord nævner borgmesteren noget om, at hun ca. et halvt år i forvejen har igangsat forarbejdet til en renovering af Rådhuspladsen.

Ved den afsluttende budgetprocedure i oktober 1994 blev der stadig intet nævnt, og der blev heller ikke tilført yderligere midler til 4. afdeling, og som bekendt var det det samme år, hvor Borgerrepræsentationen måtte beslutte besparelser helt ned til 300.000 kr. på Lærerforeningens feriekolonier og 200.000 kr. på Gabriel Jensens Ferieudflugter, bare for at budgettet skulle hænge sammen uden skatteforhøjelser. Jo, det var virkelig et sparebudget for 1995, der blev behandlet.

Det efterfølgende forløb med overborgmesterens og Bente Frosts indstillinger til Borgerrepræsentationen den 14. november 1994, altså knap 5 uger efter at Borgerrepræsentationen havde vedtaget budgettet, bekræfter jo klart, at der var en helt entydig aftale mellem de 2 borgmestre om, at denne sag skulle forblive hemmeligholdt, i hvert fald under budgetforhandlingerne. Finansieringen blev skruet sammen af de samme parter, og den bagvedliggende aftale med HT forblev ukendt for alle andre end de 2 borgmestre og HT.

Første gang Borgerrepræsentationen får kendskab til, at der foreligger en kontrakt, er i maj og september måneder 1997, hvor HT's breve, dateret 24. marts og 5. september, lægges frem under det daværende Byplan- og Trafikudvalgs behandling af forslaget om at rive bygningen ned.

Det intense ønske om at undgå, at yderligere informationer til Borgerrepræsentationen skulle komme frem, foranledigede åbenbart også, at borgmesteren helt bevidst bevilger en budgetoverskridelse uden at gå til Borgerrepræsentationen for at få en kapitalbevilling. Det påtales da også meget kraftigt af revisionen i beretningen herom.

Jeg tror, at vi er mange, der nu ønsker at få hele sandheden frem i denne sag, så vi kan komme videre med det væsentligste, nemlig en løsning, der fjerner terminalbygningen fra Rådhuspladsen. Men ansvaret må først placeres, for at flertallets ønske kan gennemføres på en værdig måde, der også skal

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

tilgodese HT's ønske om en placering ved Rådhuspladsen.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Nu er det sådan, at Borgerrepræsentationen i mødet den 8. december 1994 traf principbeslutningen om omlægning af Rådhuspladsen. Den beslutning blev fulgt op den 6. april 1995, hvor forsamlingen vedtog at omdanne pladsen og i forbindelse med det at opføre en ny informationsbygning og en ny busterminal for HT. Med de beslutninger gav Borgerrepræsentationen magistraten mandat til at gennemføre omlægningen af Rådhuspladsen.

I forbindelse med gennemførelsen af Borgerrepræsentationens beslutninger opstod der 2 forhold, hvor Borgerrepræsentationen burde have været inddraget. For det første viste omlægningen sig at blive dyrere end oprindelig påregnet. For det andet blev der indgået en lejeaftale om terminalbygningen med det kollektive trafikselskab HT.

Det forhold, at omlægningen blev dyrere end oprindelig påregnet, er påpeget af revisionen i beretningen om kommunens regnskab for 1997, og jeg citerer herfra:

»Revisionsudvalget udtaler kritik af, at Teknisk Direktorat har undladt at udarbejde en tillægsbevillingsansøgning.«

Den kritik tiltrådte Borgerrepræsentationen med godkendelsen af revisionsberetningen for 1997. Det gjorde den den 3. december 1998.

Aftalen med HT giver mig anledning til at fremhæve 2 forhold, for det første økonomien i aftalen. HT betalte i sin tid 4,2 mill. kr. til opførelsen af terminalbygningen mod til gengæld at kunne disponere over 150 m² huslejfrit i 25 år. Omregnet betyder det, at HT med en realrente på 4 pct. betaler knap 270.000 kr. i husleje om året i 25 år. Det svarer til en husleje på 1.800 kr. pr. m². Hertil kommer, at HT tillige betaler halvdelen af driftsudgifterne og halvdelen af vedligeholdelsesudgifterne.

Til sammenligning har ejendomsmæglerfirmaet Sadolin & Albæk oplyst, at huslejen ved Rådhuspladsen i 1995 udgjorde omkring 1.300 kr. pr. m² for kontorlokaler og omkring 2.000 kr. pr. m² for butikslokaler. Disse huslejepriser er inklusive driftsudgifter og vedligeholdelsesudgifter, der jo typisk bliver afholdt af udlejeren.

Så den husleje, HT betaler, ligger mellem markedslejen for kontorlokaler og markedslejen for butikslokaler i 1995.

For det andet vil jeg fremhæve om trafikselskabet HT, som Københavns Kommune jo er en af de større interessenter i og hvert år indbetaler et betydeligt millionbeløb til, som vi ikke får forrentet på en bankbog, og det forventer vi jo heller ikke, at vi til gengæld får en god, og vi får en miljøvenlig kollektiv trafikbetjening i hovedstadsregionen til gavn for borgere og besøgende. Vi forventer til gengæld, at den vare bliver leveret.

Både magistratens 4. afdeling og overborgmesterens afdeling overvejede tilbage i 1995, hvorvidt lejeaftalen med HT burde forelægges Borgerrepræsentationen. De overvejelser endte som bekendt med, at den ikke blev forelagt. Det burde den have været, og det påtager jeg mig naturligvis min del af ansvaret for.

Jeg har med det her gennemgået hovedtrækkene i sagen, som jeg ser dem, fordi jeg opfatter forespørgslen som et forsøg på at få skabt klarhed i sagen. Besvarelsen af de konkrete spørgsmål i forespørgslen er ved at blive omdelt til forsamlingens medlemmer.

Men lad os vende tilbage til beslutningen om terminalbygningen.

Det er jo helt legitimt, hvis denne forsamling har en anden mening, en anden opfattelse, end den

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

forrige Borgerrepræsentation havde på sine møder i december 1994 og i april 1995.

Debatten om terminalbygningen bør efter min opfattelse være baseret på hovedspørgsmålet, nemlig: Vil vi have den bygning, der står der, eller vil vi ikke have den bygning, der står der? Hvis vi i stedet for baserede den på det, der burde være forelagt Borgerrepræsentationen, de fejl, som jeg har nævnt, og som jeg tager min del af ansvaret for, så sender vi efter min opfattelse et signal til både borgerne og til kommunens mange medarbejdere om, at vi lægger større vægt på form, at vi lægger større vægt på administrative procedurer end på hovedspørgsmålet: Vil vi have den bygning, eller vil vi ikke have den bygning?

Jeg vil godt sige afslutningsvis i denne runde, at jeg stadig er af den opfattelse, at bygningen til fulde opfylder sit formål som center for information om kommunen og som center for information om den kollektive trafik. Hvis medlemmerne af forsamlingen mener noget andet, så må det da indgå i prioriteringen i forhold til alle de andre opgaver, som vi skal udføre i forhold til borgerne i denne by, må indgå i prioriteringen af kommunens økonomiske midler i det budget for år 2000, som vi skal vedtage her i Borgerrepræsentationen i oktober måned.

Martin Günter (F): I dagens aviser kan man se, at den socialdemokratiske overborgmester er træt af debatten om form og flueknepperi i terminalsagen, som han kalder det ... (*Overborgmesteren: Det har jeg ikke sagt, men jeg er blevet citeret for det*). Jeg synes lige, jeg kunne genkende tonen hos overborgmesteren, derfor tillod jeg mig at tro på citatet.

Men overborgmesteren er også citeret for, at det øger eller måske ligefrem føder befolkningens lede ved politik og politikere, at vi absolut skal skændes for åbent tæppe og flytte rundt med store og små aber. Det siger overborgmesteren i Politiken i dag. Har overborgmesteren sagt det? (*Overborgmesteren: Jeg kan ikke huske, om jeg havde eksempler fra dyreriget med, men meningen er god nok*).

O.k., jeg synes, at en sådan udtalelse, overborgmester, viser med tydelighed, at man ikke har lært noget som helst af denne sag. Sagen er, som Ole Hentzen påviste i sit indlæg, startet i det skjulte, de vigtigste detaljer er besluttet og gennemført i det skjulte. Nu siger overborgmesteren, at han også synes, at denne debat skulle have været ført i det skjulte og i hvert fald ikke for åbent tæppe, altså formentlig helst for lukkede døre, hvis det havde været muligt.

Og så skal der ikke flyttes rundt på store og små aber, tilføjer overborgmesteren. Det vil sige, at forespørgerne skal lade være med at spørge om, hvorfor sagens detaljer er blevet forholdt Borgerrepræsentationen, og hvem der har ansvaret for dette. Aben skal absolut ikke ligge et bestemt sted. Overborgmesteren vil helst blive ved med at slynge sig rundt i lianerne, så ingen ved, hvor de har ham. Det synes jeg i virkeligheden også, at hans svar her for et øjeblik siden demonstrerede i flere henseender.

Overborgmesteren påtager sig ansvaret for, at sagen om kontrakten med HT ikke blev forelagt Borgerrepræsentationen. Men jeg opfatter ikke overborgmesterens svar som, at han reelt påtager sig ansvaret, det er mere en formalitet, i øvrigt ligesom det, Bente Frost har fremført om denne sag, for så vidt som han jo dårligt kan benægte, at han havde det politiske ansvar for Økonomiafdelingen på tidspunktet for kontraktens underskrivelse.

Men vi har stadig ikke fået oplyst, heller ikke i det omdelte papir, hvem der konkret traf beslutningen om at holde Borgerrepræsentationen udenfor. Vi har bare hørt, at det var noget, man overvejede, og så endte man altså sådan her. Hvem traf konkret beslutningen? Var det overborgmesteren?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Vi har heller ikke fået oplyst, hvad motivet var til at holde Borgerrepræsentationen udenfor. Vi har kun fået at vide, at Borgerrepræsentationen burde have været inddraget. Hvorfor blev den så ikke inddraget? Det har overborgmesteren faktisk heller ikke svaret på. Det skyldes overborgmesteren svar på også i aften.

Selv har jeg kun kunnet læse, at overborgmesterens kommitterede i juridiske anliggender i et brev til stadsingeniøren den 8. august 1995 mener, at sagen skal forelægges for Borgerrepræsentationen. Den 26. oktober 1995 minder stadsingeniøren Økonomidirektoratet om det her og siger ganske vist, at det er lige voldsomt nok, men at det er magistratens afgørelse.

Den 22. november skriver stadsingeniøren igen og siger: Jeg minder om, at Økonomidirektoratet har ment, at den skulle forelægges, men at det aldrig rigtig er blevet afklaret. Og så underskrives kontrakten den 20. december 1995. Det vil sige, at på de 4 uger, fra den 22. november til den 20. december 1995, træffes denne afgørelse. Jeg synes, vi skal have en forklaring på: Hvem traf afgørelsen, og med hvilket motiv blev den ikke forelagt her i salen?

For HT's vedkommende starter sagen som en idealistisk sag. HT er parat til at hjælpe Københavns Kommune med at sponsorere terminalen med først 3 og senere 4,2 mill. kr. Senere lykkes det HT som tak at få en uopsigelig kontrakt på 25 år, en leje på 0,00 kroner for hele 25-års-perioden og desuden betaling for alle driftsudgifter i terminalen, idet budgettet klart sagde, at indtægten fra anden udlejning rigeligt kunne dække alle driftsudgifter og mere til endda.

I det skriftlige svar i aften står der, at HT betalte 4,2 mill. kr. som en slags forudbetalt leje, det skulle fremgå af kontrakten. Der er ikke nævnt et eneste beløb i kontrakten med HT, som HT har betalt. Så der er ikke nogen som helst forbindelse mellem pengene og lejen. Pengene optræder et eller andet sted i nogle andre sagsakter, men i selve lejekontrakten eller i aftalen optræder pengene overhovedet ikke. Her står der kun, at lejen skal være 0,00 kroner i 25 år.

Senere bliver der tale om, at man skal fjerne terminalen, og så er idealismen fuldstændig forsvundet for HT. Så stiller HT op med et erstatningskrav i størrelsesordenen 15-30 mill. kr.

Dette forløb skal sammenlignes med det parallelle forløb med Kulturby 96. Kulturbyen skal betale 1 mill. kr. for at være i terminalen i 1 år, og derudover betaler Kulturby 96 1 mill. kr. til selve terminalbygningen, og så låner man kommunen rentefrit 1,5 mill. kr.

I det skriftlige svar, jeg har set i dag, er der heller ikke gjort rede for, hvorfor Kulturby 96 skal betale 2 mill. kr. for at være i terminalbygningen i 1 år. Vi har lige hørt fra overborgmesteren her, at 270.000 kr. er den rimelige leje for 1 år i terminalbygningen i 1995. I forespørgernes spørgsmål spørges der: Hvorfor betaler Kulturby 96 2 mill. kr. i 1996, når den rimelige leje i 1995 er 270.000 kr.? Det synes jeg også, vi skal have et svar på i aften.

Vi får alene at vide på side 2 i den skriftlige besvarelse, hvad Kulturby 96 betaler, og vi får heller ikke at vide, hvornår de har fået pengene tilbage. Jo, det står der, den 4. november 1996, og det stemmer overens med nogle bilag, vi har indhentet. Men der er ikke besvaret det spørgsmål, hvad baggrunden var for, at Kulturby 96 skulle betale 2 mill. kr. for anvendelsen af dele af bygningen i 1996.

Så jeg synes, at overborgmesteren nok påtager sig det formelle politiske ansvar, men ikke giver Borgerrepræsentationen en klar begrundelse for, hvorfor man traf den beslutning, og hvem der egentlig traf beslutningen. Fordi jeg har hele tiden hørt, at overborgmesteren egentlig ikke selv har været inddraget i beslutningen.

Som jeg har nævnt her, så er der heller ikke gjort rede for, hvilken sammenhæng der egentlig er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

mellem pengene og aftalen, idet pengene ikke er nævnt i den kontrakt, hvor vilkårene for tilstedeværelsen i HT-bygningen er beskrevet. Det er heller ikke besvaret, hvorfor Kulturby 96 skulle have helt anderledes vilkår end dem, som vi i dag i papiret får at vide er de reelle vilkår for at bo på Rådhuspladsen i 1995.

Tine Peters (V): Denne forespørgsel har sit udgangspunkt i en aftale, som alt i alt stiller København i en ringe position med hensyn til at kunne disponere over kommunal ejendom.

Det er altså en aftale om Københavns Kommune, indgået af Københavns Kommune for Københavns Kommune, en aftale, som binder Københavns Kommune på hænder og fødder, en aftale, der kan få uoverskuelige økonomiske konsekvenser, en aftale, der med overborgmesteren i spidsen er blevet truffet hen over hovedet på Borgerrepræsentationen og dermed Københavns borgerrepræsentanter.

Hvorfor er denne aftale så så dårlig? Jo, som også Martin Günter tidligere var inde på det, binder den kommunen på urimelig vis. Aftalen indebærer, at kommunen forpligter sig til at leje en kommunal ejendom til Hovedstadsområdets Trafikselskab i 25 år, en ejendom, der vel at mærke har den mest centrale beliggenhed, midt på Rådhuspladsen i hovedstadens midte.

Kommunen har ingen ret til at opsigte lejemålet, uden at det vil medføre et erstatningsansvar over for HT. HT derimod kan til hver en tid opsigte sit lejemål med 12 måneders varsel fra den 1. januar.

Spørgsmålet er så, hvorfor København ikke ønskede en lignende sanktionsmulighed indføjet i aftalen. I et notat fra overborgmesterens afdeling af 8. august 1995 anbefales det, at kommunen netop forbeholder sig denne ret:

»Under hensyntagen til tidernes og forholdenes hastige forandring bør det vel søges sikret, at kommunen i hvert fald efter et vist kortere åremål kan komme ud af aftalen eller få denne væsentligt ændret, uden at HT i denne anledning kan stille økonomiske krav.«

Endvidere anbefales det af overborgmesterens afdeling:

»En bestemmelse, der forudsætter f.eks. 10 års løbetid og derefter forlængelse for 5 år ad gangen med mulighed for kommunen for under alle omstændigheder, hvis offentlige interesser tilsiger det, at kunne kræve aftalen ophævet med kort varsel, bør derfor overvejes.«

»Bør derfor overvejes«. Blev det overhovedet overvejet? Blev der overhovedet handlet ud fra kommunale interesser og dermed byens og borgernes bedste? Nej. Kommunen har ikke nogen ret til at opsigte lejemålet, før de 25 år er gået, og slet ikke hvis offentlige interesser tilsiger det.

I et andet notat fra overborgmesterens afdeling, af 1. september 1995, anføres det ligeledes:

»Såfremt der aftales en relativt lang periode med huslejfrihed, bør der i kontrakten gives mulighed for, at Københavns Kommune kan opsigte aftalen med HT.«

Aftalen efterlader ikke kommunen nogen ret til at opsigte lejemålet uden uoverskuelige økonomiske konsekvenser. Hvorfor fik Københavns Kommune ikke denne ret, når overborgmesterens afdeling flere gange har påpeget det? Kontrakten kunne ikke være blevet indgået uden forudgående godkendelse i Økonomidirektoratet af kontrakten.

Altså er denne aftale blevet godkendt af overborgmesterens afdeling på trods af de anbefalinger, de først kom med, med hensyn til, at kommunens sanktionsmulighed ikke var indbefattet i kontrakten.

Aftalen blev også godkendt af overborgmesterens afdeling uden at være blevet forelagt Borgerrepræsentationen. Men netop det at kontrakten skulle forelægges Borgerrepræsentationen, var en ind-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

stilling fra overborgmesterens afdeling. Ifølge et notat understreges det, og jeg citerer hurtigt igen:

»... samt under hensyn til aftalens meget lange løbetid« – der er også nævnt noget andet forinden – »bør en særskilt forelæggelse for Borgerrepræsentationen af forslag til hovedaftale og brugsaftale måske overvejes. I hvert fald bør det overvejes at forelægges for Borgerrepræsentationen, i hvert fald bør det vel overvejes at inddrage Økonomidirektoratet.«

I dette notat påpeger man 3 årsager, bl.a. HT's adgang til at benytte centret uden vederlag, kapitalbevillingen alene omfattende anlægsudgifter og disses fordeling samt kontraktens lange løbetid.

Der er altså 3 begrundelser i den konkrete sag, der skulle give anledning til at forelægge denne sag for Borgerrepræsentationen. Men det var ikke den eneste anbefaling. Af et andet notat, af 1. december 1995, fremgår det klart og tydeligt og uden omsvøb:

»Endelig bør lejekontrakten forelægges Borgerrepræsentationen.«

Bør forelægges Borgerrepræsentationen. Det fremgår af samme notat, at de givne bevillinger ikke bør overskrides, og at uomgængelige, væsentlige merudgifter skal forelægges Borgerrepræsentationen. Skal forelægges Borgerrepræsentationen. Det skete heller ikke.

Intet af det her blev gjort. Borgerrepræsentationen bevilgede pengene uden kendskab til den spegede situation, som Københavns Kommune blev sat i.

Hvorfor blev den ikke forelagt Borgerrepræsentationen? Højest sandsynligt fordi aftalen så ikke var blevet til noget. Overborgmesteren blåstemplede en aftale, der nu vil få uoverskuelige økonomiske konsekvenser. Der blev gamblet med skatteborgernes penge, vel at mærke uden om Københavns folkevalgte forsamling.

Og apropos økonomien: Kommunen må da få noget ud af denne aftale? Men nej, der står vi heller ikke særlig godt. Økonomidirektoratets budgetafdeling under overborgmesteren anbefaler i et notat, førnævnte notat af 1. september 1995 vedrørende huslejepriserne netop med reference til Sadolin & Albæks seneste nyhedsbrev – ikke, som overborgmesteren tidligere fremførte i aften, en pris på 1.300 kr. pr. m² for kontorareal og 2.000 kr. pr. m² for butikareal, nej, de angiver en pris pr. kvadratmeter for kontorarealer ved Rådhuspladsen svingende mellem 900 og 1.250 kr. pr. m² – at man tager en pris på 1.250 kr. pr. m² netop på grund af kvaliteten af denne placering og beliggenheden.

I det samme notat sjusser overborgmesterens afdeling sig frem til en årlig husleje på 300.000 kr., og det vil kunne holde HT huslejfri i op til 15 år. Så vidt jeg kan regne mig frem til det, så bliver det med de 3 mill. kr. 10 år. Alt i alt vil det med de 3 mill. kr.s nutidsværdi i 1995 nok kunne give huslejfrihed på 15 år.

Endvidere påpeger afdelingen i samme notat, at en normal husleje inkluderer udvendig vedligeholdelse. Også den var HT parat til at påtage sig, og den giver så efter almindelig ejendomsrådgiverpraksis 70 kr. pr. m².

Der bliver sjusset frem til, at knap 20.000 årligt, som snarere udregningsmæssigt svarer til 16.800 kr., men lad os ikke hænge os i petitesser, kunne argumentere for en længere huslejfrihed, men dog næppe over 20 år, står der i notatet.

Det er her, miseren rent økonomisk opstår og der kan være tale om en slags gave, idet den udvendige vedligeholdelsespligt og den deraf følgende lejenedsættelse på 70 kr. pr. m² aldrig burde give HT 5 års ekstra huslejfrihed. Det kan ganske simpelt ikke forsvares.

For at forstå det rigtigt, er det vigtigt at fastslå, at overborgmesterens afdeling finder, at de 3 mill. kr.s nutidsværdi vil svare til huslejfrihed for HT i 15 år, og at overborgmesterens afdeling finder, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

fastholdelse af den normale praksis med udvendig vedligeholdelse og den deraf følgende lejenedsættelse vil kunne give HT 5 års ekstra huslejefrihed.

Jeg fortsætter i næste omgang.

Jens Kjær Christensen (Ø): I nat havde jeg en meget skrækkelig drøm. Jeg drømte, at jeg så Jens Kramer Mikkelsen sidde foran sådan et gammelt trefløjet toiletspejl med papilotter i håret. Foran ham lå der en hel masse kasketter, hvor der stod »HT«, der stod »Kulturfonden«, der stod »Havnebestyrelsen«, der stod »Ørestadsselskabet« osv. Men det, der var det mest uhyggelige, var, at Jens Kramer sad og stirrede ind i spejlet og sagde: Jeg er ikke Bill Clinton, jeg er ikke Bill Clinton.

Jeg vågnede badet i sved og fór selvfølgelig ud for at læse morgenaviser, og det første jeg så, var, at Jens Kramer Mikkelsen anklager os, flertallet herinde, for at støtte en amerikanisering af det politiske liv.

Se, nu tror jeg egentlig godt, vi i almindelighed med Socialdemokraterne kunne blive enige om, at det, der ligger i begrebet amerikanisering, er noget væmmeligt noget. Jeg ved ikke, om det er borgere eller hvad det er, overborgmesteren tænker på. Men når dette politiske initiativ pludselig bliver udlagt som det, der er giften for folket, og det, der indebærer, at folket vil holde op med at forholde sig positivt til demokrati, så er vi ude i det rene vrøvl.

Overborgmesteren mener også, at vi ikke skal beskæftige os med bureaukratiske finesser, som han så elegant udtrykker det, som vi alle sammen for længst har glemt. Jeg ved søreme ikke, hvad overborgmesterens hukommelse tilsiger ham. Jeg husker udmærket, hvad der skete tilbage i 1994-95. Det tror jeg sådan set også, at overborgmesteren gør.

Det, der er afgørende, er, at overborgmesteren postulerer, at han gerne vil diskutere indhold. Vi andre vil bare diskutere formalisme. Sikke en gang sludder – undskyld at jeg må sige det ligeud.

Der var før kommunevalget i 1997 et flertal i denne Borgerrepræsentation, som besluttede principielt at nedrive den sorte terminalbygning. Efter kommunevalget var der stadig væk et flertal for at nedrive terminalbygningen. Det er fakta. Men i denne proces kan jeg godt se, at det på grund af overborgmesterens eget involvering måske er vanskeligt at betragte tingene med en smule kølighed og saglighed.

For sagen er jo, at netop denne ikke-demokratiske vedtagne lejeaftale har været en af disse forhindringer, der faktisk har gjort, at flertallets vilje ikke er kommet tættere på udførelse. Det er realiteten. Derfor har det selvfølgelig været nødvendigt at få en afklaring af omstændighederne ved lejeaftalen både i indhold og indgåelse.

Jeg vil da godt vove den påstand, at hvis vi formastelige flertalsfolk herinde ikke havde stillet denne forespørgsel, så havde vi ikke automatisk fået nogen af de svar, som vi faktisk har nu. Der er blevet arbejdet solidt i den periode, der er gået, i hvert fald siden begyndelsen af december, på at få så meget oplysning frem som muligt.

Vi havde i hvert fald ikke før i går det indtryk, at overborgmesteren sagde, at han måtte tage ansvaret for, at lejeaftalen ikke var blevet forelagt Borgerrepræsentationen. Det er som sagt selvfølgelig en alvorlig sag, når man erkender det bagefter, og fordi denne lejeaftale binder os og selvfølgelig vanskeliggør en beslutning, som flertallet jo principielt har taget, også før kommunevalget.

Så det der med »bureaukratiske finesser« er ord, som jeg synes er ubehagelige. Det antyder mørkermageri, lukkede døre var der vist også en, der sagde før. Jeg mener ikke, at man i et valgt BR, med

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

udvalg etc. i en demokratisk proces overhovedet skal betjene sig af sådanne ord i praksis, som ligger i »bureaukratiske finesser«. Man kunne lige så godt have sagt »bureaukratiske kneb«, hvordan snyder man folk. Det kan vi ikke bruge.

Man kan sige, at denne forespørgsel jo har givet svar på, at der er et ansvar, og det er placeret i den forstand, men vi har selvfølgelig ikke fået forståelsen for hvorfor. Blev denne aftale ikke forelagt Borgerrepræsentationen ud af simpel magtbrynde, eller var det en tilfældig fejl, at den ikke blev forelagt, eller var det en bevidst, velkalkuleret beslutning? Det ved vi ikke noget om.

Man kan også sige, det er ligegyldigt nu måske, det ved jeg ikke ... det afgørende er selvfølgelig at få sådan et forhold frem for at klargøre, hvad det er for en situation, vi står i, men selvfølgelig også i forhold til fremtidig praksis, hvor vi i Enhedslisten da håber, at bureaukratiske finesser ikke indgår som en del af det politiske spil her i Borgerrepræsentationen.

Jeg nævnte tidligere det der med kasketter og kasketombytninger som ligesom i en komisk forviklingsopera. Jeg mener dybt alvorligt, at denne sag også har dette element i sig – det er ikke noget, vi skal diskutere færdigt i dag, men det ligger til fremtiden at forholde sig reelt og sobert til det: Indebærer dette at være repræsenteret i forskellige selvstændige bestyrelser, selskaber, et modsætningsforhold, især når der er tale om konkurrerende selskaber? Det er en debat værd, som vi må finde en eller anden form på her i denne Borgerrepræsentation.

Jeg vil sige, at denne sag jo ikke er en hvilken som helst sag. Jeg husker glimrende den aften, den 6. april 1995, hvor forhandlingerne mellem partierne faktisk fandt sted for åbent tæppe. Det var med nød og næppe, at renoveringsplanen for Rådhuspladsen kom igennem. Den kom igennem med nød og næppe, men det var med nød og næppe. Derfor var det ikke en tilfældig sag hverken i volumen, økonomi eller i sit politiske indhold.

Derfor mener jeg, man ikke kan gå galt i sådan en situation, det burde man ikke. Det er voldsom en beslutning, hvor der var et ret stort mindretal herinde, som var imod. Der var næsten et flertal, som var imod, men der var nogle, bl.a. undertegnede, som vendte om under forhandlingerne her i salen. Det kan man forvise sig om ved at læse forhandlingerne fra den 6. april.

Så jeg mener, det er svært at forestille sig, hvordan man skulle tage grundlæggende fejl i en stor sag. Det synes jeg selvfølgelig er kedeligt. Jeg håber ikke, at vi kommer ud for denne slags situationer mere. Vi har jo fået svar på, at der ikke er forhold, som trænger til dagens lys, altså alt skulle være afdækket nu omkring spørgsmålet med Rådhuspladsen.

Så vil jeg sige til Jens Kramer Mikkelsen, at vi i Enhedslisten selvfølgelig er glade for, at kasketterne nu er taget af og der er meldt rent ud. Så må vi, der har stillet forespørgslen, selvfølgelig diskutere, hvordan vi kommer videre med processen.

Indholdet kommer vi til at diskutere her i Borgerrepræsentationen senere. Vi kommer først i Bygge- og Teknikudvalget i forbindelse med en lokalplan for Rådhuspladsen. Vi er meget interesseret i at diskutere dette indhold.

I udgangspunktet går jeg ud fra klart, at det flertal, der ønsker at fjerne den sorte terminal, stadig væk er til stede.

Mona Heiberg (A): Som tidligere ordfører i denne sag, som startede i 1994, og som derefter har været behandlet flere gange i denne forsamling, er der nogle af spørgsmålene til overborgmesteren, der virkelig undrer mig.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Dengang, den 6. april i 1995, hvor vi i denne forsamling besluttede at opføre bygningen på Rådhuspladsen, havde vi en meget langvarig og dybgående debat i det daværende Byplan- og Trafikudvalg, hvis formand dengang jo var hr. Ole Hentzen.

Jeg vil også i den forbindelse nævne, at denne betænkning altså blev forelagt forsamlingen og blev vedtaget med 36 stemmer imod 13. Jeg vil også gerne i den forbindelse sige, at ved denne behandling af sagen var der mig bekendt ingen, der stillede spørgsmål vedrørende en kontrakt med HT. Det fremgår ej heller af forhandlingerne, hvis man går tilbage og kigger.

Jeg vil herefter gå frem til 1996, hvor forsamlingen besluttede, at pladsen skulle evalueres, når Kulturbåret var afsluttet, samt at vi også dengang havde debatten om Dragespringvandet, og dog blev det sidste forkastet uden en afstemning.

Evalueringen af Rådhuspladsen blev forelagt, og der udspandt sig en lang debat her i salen. Men til min overraskelse, da jeg læste forhandlingerne igennem, kan jeg hverken finde, at den daværende formand for udvalget eller den nuværende formand for udvalget medvirkede i den debat. Jeg mener at kunne huske, at der blev lagt stor vægt på at få gennemført denne evaluering. Men da den så forelå og skulle behandles her i salen, så var der ingen kommentarer fra de herrer.

Det var så mig som ordfører for Den Socialdemokratiske Gruppe, der foreslog, at sagen blev henvist til Byplan- og Trafikudvalget.

Sagen blev herefter behandlet i udvalget og her ved behandlingen, stadig væk med Ole Hentzen som formand, blev der spurgt til en eventuel erstatning til HT, om aftalen, der var blevet lavet mellem HT og Københavns Kommune, og hvilke eventuelle konsekvenser denne aftale kunne få ved en nedrivning.

Det sidste, der skete i denne sag, var beslutningen vedrørende en lokalplan og om en eventuel ny bebyggelse på pladsen. Under denne debat her i salen var vi mange, der kom ind på et erstatningskrav fra HT, bl.a. den nuværende formand for Bygge- og Teknikudvalget, hr. Søren Pind. Jeg vil understrege, at nu er vi fremme ved september 1997, og jeg har fået lyst til at citere netop fra de forhandlinger. Det er Søren Pind, der udtaler:

»Dernæst (...) er det jo sådan, at hvis man blot vil nedrive bygningen og ikke noget andet, så giver man altså en ekstrem troværdighed til HT og deres erstatningskrav. Og det synes jeg« – det er stadig væk hr. Søren Pind – »er det allersidste, vi har behov for at gøre i denne situation, hvor vi i forvejen skal igennem nogle omkostninger for kommunen.«

Dette citat siger altså mig, og det gør det vel også andre her i forsamlingen, jeg håber alle, at hr. Søren Pind i allerhøjeste grad må have haft kendskab til kontrakten og dens eventuelle konsekvenser.

Hr. Ole Hentzen, den daværende formand for udvalget, som har udarbejdet den betænkning, må jo også i sagens natur, når man som formand er primus motor for at udarbejde betænkningen, have haft indgående kendskab hertil, alt andet er for mig utænkeligt.

Jeg ved med sikkerhed, at jeg ved udvalgsbehandlingen dengang spurgte, hvad der ville ske, hvis bygningen skulle nedrives, og hvor en af embedsmændene svarede, at der ville kommet et tocifret millionkrav fra HT.

I 1997 var sagen altså ikke så interessant, så den var til alle debattører her i salen og fra denne talerstol. Men i 1998 og 1999 er sagen blevet meget interessant med en lidt anden vinkel for mig at se. Man kan se flere af medlemmerne her, der er med til forespørgslen, citeret i pressen i 1999, men det var de ikke i 1997.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ja tak. Så er det ikke Tine Peters, som der står. Tine Peters har haft mulighed for at sige, hvad hun mener, i hvert i fald i 1. omgang. Og så er det Lars Jensen ... efter Peter Skaarup, værsgo.

Peter Skaarup (O): Der var vi vist lige ved at blive snydt igen.

Vi har her i dag en debat, som helt sikkert udvikler sig i en retning, hvor vi skal snakke frem og tilbage om, hvem har så ansvaret, og hvem gjorde hvad hvornår. Det erkender jeg, det er selvfølgelig også interessant.

Men jeg kan altså ikke lade være med at tage udgangspunkt i det, som jeg tror, mange borgere, der bor i København, ønsker. Jeg synes, vi finder et meget godt udtryk for det i en henvendelse, der er kommet til Borgerrepræsentationen den 8. januar her i år, hvor en Inge Lunau Nielsen spørger Borgerrepræsentationen:

»Hvornår får man egentlig fjernet denne her terminalbygning på Rådhuspladsen, fordi fjernelsen er jo vedtaget«

Det er jo et meget godt spørgsmål, som Søren Pind så må svare på: Ja, men jeg tør ikke i øjeblikket komme med et bud på, hvornår terminalbygningen fjernes. Det er så hans svar til sidst.

Problemstillingen er jo altså, at den beslutning om at fjerne den pågældende terminal blev truffet i efteråret 1997, og nu er vi altså et pænt stykke inde i 1999.

Overborgmesteren har så her i dag sagt: Jamen det kan da godt være, man i forbindelse med budgettet for år 2000 kan overveje, om der kan findes penge til et eller andet i forbindelse med en fjernelse af terminalen eller lignende anden løsning.

Der er der altså et eller andet, der halter efter vores opfattelse i Dansk Folkeparti. Vi har en beslutning på papiret, som de fleste har en fornemmelse af bliver ført ud i livet, men rent faktisk sker der ikke noget som helst. Rent faktisk diskuterer vi så i øjeblikket i ugevis, hvad der skal foregå med andre ting, med ansvar osv., hvor sagen er, at det, borgerne, tror jeg, forventer, er, at man hurtigst muligt får den beslutning ført ud i livet med meget få omkostninger for skatteyderne selvfølgelig. Ikke med lange, store retssager, ikke med store omkostninger, der betyder, at skatteyderne ud over selve bygningen af terminalen, ud over denne lejekontrakt, der er helt tosset, kommer til at betale endnu en gang.

Så derfor er det, som Dansk Folkeparti i hvert fald godt kunne tænke sig kom ud af denne debat, at man får truffet en klar beslutning enten i aften eller på næste møde om, at nu får vi den terminal fjernet, flyttet, så vi gerne, og det skal ikke medføre nogen særlige omkostninger for skatteyderne. Det må være målet med det hele, og det håber jeg er det, vi kan nå frem til her i dag.

Hvordan sikrer vi så, at den bliver fjernet eller flyttet? Jamen efter vores opfattelse er det fuldstændig klart, at bygningen sagtens kan bruges. Den kan bare ikke bruges på Rådhuspladsen, fordi den fylder for meget, og den skæmmer Rådhuspladsen ganske alvorligt. Derfor er det altså, at vi må koncentrere den diskussion om, hvordan vi får flyttet bygningen, og hvordan vi får begrænset omkostningerne for skatteyderne.

Det er klart, at debatten i dag selvfølgelig også kommer til at dreje sig om, hvorfor tingene ikke blev forelagt i Borgerrepræsentationen. Det parti, jeg kommer fra, har jo ikke siddet i Borgerrepræsentationen før 1. januar 1998 og heller ikke deltaget i de flertal eller mindretal, der har haft meninger

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

om det her tidligere. Men derfor kan vi da sagtens have en mening om, hvad der er foregået.

For os at se, når vi følger den debat, der har været, også i anledning af den forespørgsel, der er blevet stillet her, så er det et lidt underligt forløb. Altså for det første, da hele debatten blusser op, da Søren Pind meddeler, at vi har denne kedelige kontrakt, og det kommer bag på alle, siger overborgmesteren og Socialdemokratiet: Det har vi ikke noget ansvar for, det er andre, der har ansvaret for det her. Det kan vi ikke sige er vores ansvar. Nu kan vi altså se her i dag, at overborgmesteren alligevel siger, at det i hvert fald delvis er hans ansvar, og tager ansvaret på sig.

Det er jo en meget mystisk sammenhæng, hvor vi kan glæde os over, at man nu er med på, at man tager ansvaret for de handlinger, man har begået. Men det er en lidt besynderlig fremgangsmåde, at man ikke fra start af ligesom har meldt ud, jamen det er bl.a. mit ansvar, det, der er foregået.

I mellemtiden har vi så set en tidligere borgmester, der er gået på banen med, at det var sådan set hendes ansvar, men så viser det sig, at det var kun for den ene del af kontrakten. Den anden del var man så ikke helt opmærksom på lå i en anden afdeling, nemlig overborgmesterens afdeling, og derfor var ansvaret altså en andens, når det gælder den anden del af aftalen.

Det virker i øvrigt ikke særlig rart eller særlig betryggende måske for borgerne, at på det tidspunkt, hvor man har beskæftiget sig med sådan en sag, hvor man har haft sagen, tyder alt på, i sin hule hånd, diskuteret med embedsfolk, fået tingene vedtaget i Borgerrepræsentationen, i hvert fald for selve bygningens vedkommende, har den, der har været ansvarlig for det, ikke engang været klar over, at denne kontrakt var delt op i to afdelinger.

Efterfølgende har vi så set, at Frederiksbergs borgmester også synes, det er interessant at diskutere det her, igen med samme udgangspunkt, nemlig at det ikke er noget, vi skal diskutere særlig meget, denne her terminal, fordi den er ganske køn og pæn.

Der må vi så bare lige sende en lille hilsen til Frederiksberg og sige, at vi blander os ikke i, hvad der foregår på Frederiksberg, hvad de har på deres rådhusplads, eller hvad de har af strategier i deres kommune. Der synes jeg så heller ikke, at Frederiksbergs borgmester skulle komme med så mange hilsener til København. Vi har fået én hilsen, da man var med til at nedlægge Kommunehospitalet fra Frederiksbergs side, og det er ikke særlig rart, at man blander sig i beslutningerne i Københavns Kommune på denne måde.

Så kan vi diskutere meget frem og tilbage, hvem der i den sidste ende har ansvaret. Overborgmesteren har sagt, at det er hans. Jeg vil nok sige, at når man læser de forskellige papirer, der er fremme i denne sag, så er det svært at få anderledes indtryk, end at det er den tidligere borgmester på området, og så er det altså overborgmesteren, der har ansvaret. Jyllands-Posten siger det meget klart i en artikel her i dag:

»Objektivt set fremstår netop overborgmesteren altså som den af alle politikere og embedsmænd, der i 1995 kunne få lettest adgang til allerflest oplysninger om HT-terminalen og Rådhuspladsen.«

Når man læser Albrechtsens notat, når man læser den del af det, som revisionen har givet bidrag til og kommenteret, så står det klart, at der på det tidspunkt var et politisk ønske om, at de her ting blev klaret uden om Borgerrepræsentationens viden. Vi kan se, at der er en bevilling på et tidspunkt, hvor man helt klart siger, jamen man har et politisk ønske, man har haft en politisk diskussion om, at for ikke at forsinke processen skal dette ikke i Borgerrepræsentationen. Det er heller ikke særlig betryggende at se de forskellige korrespondancer, der er der.

Endelig står det også klart ud fra Bygge- og Teknikforvaltningens notat, at vi må formode, at man

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

har været nede i alle de ædlere dele i det her, og der meddeler Bygge- og Teknikforvaltningen i deres notat, at der ikke kan være andre ansvarlige end de to borgmestre eller de to afdelinger, som har haft med det at gøre.

Derfor er det altså, at vi må konkludere, at dér ligger ansvaret. Spørgsmålet er, og det kan de partier, der har rejst debatten i dag, bagefter diskutere, om det ansvar skal have nogen konsekvenser. Det må vi så sætte os ned og finde ud af.

Men det, der i hvert fald står tilbage, er, at alle her i salen forhåbentlig har en interesse i at få den terminal flyttet og sørge for, at det ikke kommer til at koste skatteyderne noget særligt, helst ingenting, at få det klaret. Det skal efter min mening ske hurtigst muligt, for ellers er Borgerrepræsentationen til grin over for borgerne. De forventer, at der sker noget i denne sag nu og gerne her i aften.

Lars Jensen (B): Det Radikale Venstre står som medunderskriver af forespørgslen til overborgmesteren, men vi er lidt betænkelige, hvis debatten skal udvikle sig til en heksejagt eller, som der er nogle, der er ved at gøre det til, spørgsmålet om at kaste aber frem og tilbage.

Vi er medunderskrivere, fordi vi ønsker at få klarhed over hele sagen, over hele forløbet, fra A til Å. Det, vi er interesserede i, er at få at vide, hvor Københavns Kommune står i forhold til HT. Hvad er aftalt, hvilke bindinger har Københavns Kommune, hvor står kommunen juridisk, hvis aftalen brydes?

I den forbindelse er det således ikke bare en formssag, hvem der er underskriver af denne aftale, eller et spørgsmål, om den har været forelagt for BR. Der er nogle juridiske aspekter i disse ting, og da jeg gerne vil slippe for de rent juridiske ting, har jeg bedt en jurist om at komme op og tale på et tidspunkt for os om de ting.

Allerede da Rådhuspladsen blev behandlet i april 1995, var Det Radikale Venstre imod. Bl.a. sagde vores daværende ordfører, Jens Peter Gjaldbæk:

»Vi har en fornemmelse af, at denne renovering skal jaskes igennem, uden at man virkelig har udarbejdet flere forslag, sådan at vi havde et godt grundlag at tage stilling til. Vi kunne måske endda forestille os, at man ville afholde en ny arkitektkonkurrence« – allerede dengang syntes vi jo, at huset var grimt – »sådan at vi virkelig fik forslagene frem. Men pladsen skal jo være færdig til Kulturby 96.«

Det, der sådan set er det helt store problem i denne sag, er, at man havde så frygtelig travlt med at blive færdig.

Dengang stemte vi imod at bruge næsten 40 mill. kr. på en omlægning af Rådhuspladsen, på bygning af HT-bygningen, renovering m.v.

Som andre her i dag var vi heller ikke vidende dengang om, at der også forelå en aftale, som var skjult, om brugen af bygningen i meget lang tid fremover.

Det Radikale Venstre pegede allerede dengang på, at vores ønske om en busterminal ikke er en placering på Rådhuspladsen. Vi har flere gange peget på banegraven ved Hovedbanegården, som, hvis den blev overbygget, blev gjort til Københavns centrale kollektive trafikplads.

Et flertal ønskede dengang at bevare busterminalen på Rådhuspladsen, og dermed støtter de også et behov for at tilbyde publikumsfaciliteter på et centralt kollektivt trafikknudepunkt.

Det Radikale Venstre er klar over, at overdækning af banegraven og en flytning af den kollektive trafik til en mere ideel plads i byen er noget, der har en lang tidshorisont, og at der sandsynligvis ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

er flertal i Borgerrepræsentationen i dag for det. Derfor vil vi gerne pege på en kompromisløsning.

Det er, at den centrale bygning med HT's kortsalg og Københavner Information ikke fjernes, samt at nedgangen til toiletterne bevares men gøres lidt mere transparent og dermed synlig for publikum. Til gengæld ønsker vi både »bjælken« og den lille sidebygning mod H.C. Andersens Boulevard fjernet.

Når vi hører og læser, at blomsterbutikken er et positivt element, så må det skyldes, at der er nogle, der ikke kommer forbi. Det er det rene klondike. Jernstativer og tomme papkasser flyder rundt om denne bygning.

Den foreslåede løsning, vi har, med fjernelse af bjælken og den lille sidebutik, vil gøre, at vi fortsat har de nødvendige publikumsfaciliteter, samt at det helt store irritationsmoment, bjælken, vi forsvinde. Løsningen vil koste, og det er stadsingeniøren, der har beregnet det, 4½ mill. kr.

Det Radikale Venstre står ved, at vi ønsker bygningen væk. Vi har ved valget krævet den fjernet hurtigst muligt. Men såfremt det medfører juridisk berettigede erstatningskrav fra HT på 20-30 mill. kr., og der skal opføres en ny bygning for et X antal millioner kroner, så vil Det Radikale Venstre have lov til at overveje denne sag igen. Vi var imod at bruge 40 mill. kr. i 1995. Vi vil også være imod at bruge et tilsvarende beløb i 1999 for at rette op på fortidens fejltagelser.

Preben Møller Hansen (P): Når man interesserer sig for politik både nationalt og internationalt, så oplever man meget og lærer også en del.

I øjeblikket er medierne meget optaget af, hvad der sker i USA. Republikanerne er helt vilde i varmen for at finde ud af, om Bill Clinton har haft analsex eller rigtigt samleje, og de hiver det ene vidne frem efter det andet og bruger millioner af dollars for at holde denne kedel i kog. De andre, demokraterne, holder en tale for nationen og viser, hvad der skal bruges af penge for at hjælpe de ældre, for at hjælpe de syge osv.

Det afslører, at vi faktisk er i samme situation i denne sal netop i dette øjeblik. Der er dem, der mener, at det er overordentlig vigtigt, at vi diskuterer, hvad man besluttede i 1994 og 1995.

Nu er det kun en forespørgselsdebat, som ikke har en skid konsekvens overhovedet, ud over at man får nogle svar, og dem har vi jo fået skriftligt.

Men alligevel er der nogle, der tager fejl af situationen. Jeg har givet udtryk for og gør det også gerne her, at jeg i bred almindelighed synes, at vores overborgmester udtaler sig fornuftigt og er en kløgtig leder. Men denne gang er der sgu et område, hvor jeg er utilfreds med, hvad han giver udtryk for, idet jeg mener, at det er forkert.

Han siger til en journalist, at der sidder nogle aber i denne sal. Ja, sådan kan man selvfølgelig udtale sig, men en aber er jo et intelligent væsen, og de, der udtaler sig, og dem, han skyder på, viser ikke, at de har nogen særlig intelligens.

For hvad er det egentlig, vi diskuterer? Jo, det er lavet en lejekontrakt med HT. Jeg synes, det er aldeles udmærket, at det er HT, de, der skal transportere byens borgere fra sted til sted, der har fået lejekontrakten.

Men så siger man: Jamen der er ingen uopsigelighed i 25 år. Jeg troede, at de, der udtalte sig om sådan noget, vidste, hvad det betyder, når man f.eks. lægger 4 mill. kr. i kold cash på bordet og skal skrive en lejekontrakt. Selv lille jeg, som har en lille, en smuk restaurant, bad da også om at få uopsigelighed, godt nok kun på 10 år, for da regnede jeg med, at jeg var kradset af, og så tænkte jeg, at så

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

behøvede den sgu ikke at være længere.

Men under normale omstændigheder, i det øjeblik man lejer sig ind et eller andet sted, så forlanger man selvfølgelig uopsigelighed i en bestemt årrække. Hvad forkert er der i det?

Overborgmesteren har fået de penge, jeg talte om før, og siger selvfølgelig, at det er i orden. Men så kritiserer man altså en sådan fremgangsmåde, uden at man egentlig ved, hvad det vil sige at leje sig ind et eller andet sted med et forretningsmæssigt formål. Det er ganske naturligt, at man gør noget sådant, skriver en uopsigelighed.

Så er der dem, der vil have tingene mere konkret på bordet. Det er dem, der siger: Vi vil have revet bygningen ned. Jeg synes sgu ikke, den er særlig køn, men den står der, og det er vedtaget i 1994. Så kommer man altså 5-6 år efter og siger, at nu skal den rives ned, uden at man egentlig aner konsekvensen af denne beslutning.

For det første sker der det, at HT selvfølgelig vil kræve millionerstatning, hvis de pludselig bliver opsagt til omgående flytning.

Dernæst kommer nedrivningen og så måske opførelse af noget andet eller udbedring af stedet. Det vil koste yderligere millioner kroner. Man går og siger, jamen skatteprocenten i København er for høj, men samtidig er man med til her fra denne talerstol at gå ind for at lægge yderligere skattebyrder på den københavnske befolkning.

Det er interessant, at man er så ivrig efter at diskutere denne gamle sag. Men nedlægger man 3 hospitaler, som der var en, der gav udtryk for, så er det kun få, der går op. Det er skide ligegyldigt, om man ikke har den service over for borgere, der bliver syge.

Sådan kunne vi blive ved med at nævne, når de nedlægger hjemmehjælpen, og hvad det ellers er. Så var det bedre, om man steg op på talerstolen og fremlagde forslag, der skulle forhindre en sådan udvikling.

Jeg ved godt, at man havde et flertal før valget i 1997, der var indforstået med, at Kommunehospitalet skulle bevares, men herre du mildeste gud, er man virkelig så naiv, så er man i hvert fald ikke så klog som en abe, når man tror på de borgerlige overhovedet, Lars Hutters, så er man ikke så intelligent. De springer i målet, idet de har nogle politiske aftaler baseret på beslutninger, der er truffet i Bruxelles. Hele denne forsamling her, bortset fra nogle enkelte, går ind for en videreudvikling af EU og for at gøre den danske stat og det danske land til en afdeling af det dernede.

De har netop i dag diskuteret ændringer af grundloven i Folketinget, alene med det formål at ændre den, således at man ikke kan forhindre, at Danmark bliver et nordligt amt i Tyskland. Det bør man i hvert fald vide en lille smule om, når man diskuterer politik og interesserer sig for noget sådant.

Alt det, der er blevet ødelagt de sidste 20 år, er alene blevet ødelagt baseret på direktivforslag fra EU-Kommissionen. Selv om de plattenslagere lige er blevet afsløret som plattenslagere, der platter for milliarder af kroner, så ligger man gudhjælpemig under for disse aber, i stedet for at give dem et spark nede for enden af rygraden. Det er det, de fortjener, og så er det ud af vagten.

Jeg skal kun sige til vores overborgmester, at jeg er enormt stolt over, at du fik underskrift på den lejekontrakt. Så er vi i hvert fald sikre på, at der ikke kommer noget nyt der, og skatteborgerne bliver ikke belemret med denne enorme udgift.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ja tak. Vi nåede vidt omkring og også langt uden for landets grænser. Jeg henstiller, at vi i det videre holder os til dagsordenspunktet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Må jeg sige til Peter Skaarup, der har bedt om en kort bemærkning, at det er først i 2. runde, der bliver åbnet for korte bemærkninger, og der er adskillige i 1. runde endnu.

Lars Hutters (L): I sin kerne er denne sag sjælen i det danske folkestyre. Hørup sagde: »Intet over eller ved siden af Folketinget«. Jeg vil sige: Intet over eller ved siden af Borgerrepræsentationen. Det er folkestyret her i København.

Denne sag har naturligvis en stor bevågenhed, ikke kun fordi Borgerrepræsentationen i sin sidste periode vedtog, at HT-terminalen skal rives ned, men især fordi HT-terminalen sammen med Kommunehospitalet og »Fuglen« på Kongens Nytorv var de store temaer i valgkampen og folkedebatten op til sidste borgerrepræsentationsvalg. Der blev givet løfter om bevarelse af Kommunehospitalet, ned med Fuglen og ned med HT-terminalen.

Fuglen er væk, vi har godt set, hvad der er sket med det løfte, der er blevet givet, om at bevare Kommunehospitalet. Og i dag er HT-terminalen trods Borgerrepræsentationens beslutning, selv om man lovede befolkningen det, stadig væk ikke revet ned.

Det er det, som jeg synes, vi skal beskæftige os med, nemlig hvornår HT-terminalen bliver fjernet, om det løfte til befolkningen vil kunne blive opfyldt.

Årsagen til, sådan som jeg i hvert fald har forstået det, at man ikke har fuldført Borgerrepræsentationens beslutning om at rive HT-terminalen ned, er, at det nu er kommet på bordet, at HT efter sigende kan gøre et erstatningskrav gældende på grund af en kontrakt.

At kontrakten er indgået, uden at Borgerrepræsentationen har været involveret i det, har overborgmesteren i aften sagt er en fejl. Men hvilke konsekvenser har en sådan fejl, som overborgmesteren har begået over for Københavns Kommune?

Som det også er fremgået i aften af debatten, og som det jo fremgår af de dokumenter, der er i sagen, påpegede Københavns Kommunes juridiske ekspert på dette område, Albrechtsen, den 8. august 1995 efter at have fået forelagt sagen, at en sådan kontrakt ikke kunne indgås, uden at den var forelagt Borgerrepræsentationen. Jeg forstår det på den måde, at når man forelægger det her for det juridiske kontor, så mener jeg ikke, at en kontraktsindgåelse juridisk er korrekt, når man ikke har fulgt det, der ligger fra vores juridiske rådgiver.

Min opfattelse er altså, at overborgmesterens fejl, som naturligvis har nogle konsekvenser, gør, at den aftale, der er indgået, naturligvis ikke er bindende for Københavns Borgerrepræsentation. Jeg mener derfor, at HT ikke juridisk kan gøre erstatningskrav gældende.

Fejlen må naturligvis have konsekvenser, og jeg har i hvert fald bemærket på den anden side af bordet, at har man fulgt spillets regler, at det har været oppe i HT's bestyrelse, det har ikke bare været embedsmænd som sådan, der har indgået den, det har været oppe i den politiske forsamling i HT, og derfor ved HT selvfølgelig også, at det her tilsvarende skulle have været juridisk-politisk oppe i den politiske forsamling, Københavns Borgerrepræsentation.

Jeg forventer derfor, efter at det nu er blevet erkendt, at der er blevet begået fejl, at der bliver taget skridt til i borgmester Søren Pinds afdeling og de pågældende udvalg, at man nu får meddelt HT, at når der er begået en sådan fejl, så kan erstatningskrav ikke gøres gældende, og at man nu tilrettelægger en tidsprocedure, hvor man opfylder det løfte, man har givet befolkningen, og får fjernet HT-terminalen.

Ved Nyrupregeringens tiltræden i sin tid talte man om fra Nyrupregeringens side, at nu var vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

kommet ind i et nyt årti, moralens årti. Som bekendt kom Nyrupregeringen til på baggrund af Tamil sagen, hvor den daværende statsminister, Poul Schlüter, sagde, at intet er fejlet ind under gulvtæppet. Jeg håber heller ikke, at der i denne sag er fejlet noget som helst ind under gulvtæppet. Når Socialdemokratiets formand erklærer, at man er i et moralens årti, så mener jeg også, det omfatter vores overborgmester, den socialdemokratiske overborgmester Jens Kramer.

Må jeg slutte af med at sige: Intet over eller ved siden af Borgerrepræsentationen. Der er blevet talt meget om bureaukratisk et eller andet. Det skal være væk nu, og jeg mener, at befolkningen berettiget kan se frem til, at det, der er besluttet, og det, man har lovet den, at få fjernet HT-terminalen, nu sker.

Som bekendt mener jeg ikke, at HT har juridisk ret til nogen som helst erstatning, når det helt klart ligger erkendt, at der er begået en meget alvorlig politisk-juridisk fejl i denne sag.

A. Benhaddou (D): Jeg vil starte med at sige, at jeg synes, det er flot, at vi har en overborgmester og en tidligere borgmester Bente Frost, der går ud og meddeler pressen, at de tager det fulde ansvar for denne sag.

Men samtidig vil jeg benytte lejligheden til at kritisere nogle af vores medlemmer her, som har siddet herinde og været med til at vedtage, at der skulle bygges en bygning, og der har været kritik hele vejen igennem, og så påstår man i dag, i 1999, at man ikke kendte noget. Så må de også kritiseres for, at de ikke gjorde deres arbejde ordentligt i sin tid.

Hvad gjorde man i sin tid? Ja, jeg kan da huske, at der var ramaskrig i pressen rundt omkring, men der var åbenbart ingen, der forsøgte på i den tidligere forsamling at få nogle oplysninger fra medierne. Som Ole Hentzen sagde: Ingen kendte til planerne – men som Mona Heiberg jo også sagde, var han egentlig med til at få det her ført ud i livet.

Så alt i alt synes jeg, at der bør rettes en kritik mod mange, der har været involveret i denne sag.

Det skal ikke være nogen hemmelighed og har aldrig været det, at CD gik klart til valg på, at vi ville have den grimme bygning ned. Men til gengæld har jeg også sagt allerede i min budgettale, at hvis jeg skal prioritere, som overborgmesteren også sagde til at starte med, i forhold til psykisk syge osv., så vil jeg altså ikke gå ud nu og love, at jeg vil nedlægge en bygning.

Jeg tror simpelt hen, at det, vi oplever med det her forslag, er sure opstød fra nogle mennesker, der ikke gad holde på det, de har lovet befolkningen, og så skal de komme med en masse nærgående spørgsmål, helt direkte personlige spørgsmål til overborgmesteren. Det bør vi være fri for i denne forsamling.

Så jeg synes, at det her er en beslutning, der er taget af den gamle forsamling, og den bør lige re-vurdere sig selv for, hvad den har været med til at vedtage i sin tid, og hvorfor de ikke gik så dybt i deres arbejde med at undersøge denne beslutning, og ikke gå her og sætte skylden på 2 mennesker i denne forsamling.

Winnie Berndtson (A): Der er jo stillet en række spørgsmål, som vi også har fået skriftligt besvaret, og vi har efterhånden vel også været vidt omkring her.

Men der er også nogle spørgsmål, som ikke er blevet stillet, men som jeg måske synes, kunne være lidt interessante at stille sådan lidt uden for de 2 spørgsmål, men dem skal jeg vende tilbage til.

Men i denne sag, som er meget, meget vigtig og bliver behandlet med så dyb, dyb alvor, og alle husker, hvad der skete i 1994, i 1995, i 1996, undrer det bare mig, at Tine Peters, Ole Hentzen, Jens

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Kjær Christensen så dårligt husker, hvad der skete i 1997. Men det er måske noget med det der med, at man husker det, der lå langt tilbage, men man husker ikke det, der ligger tæt på. Det troede jeg var noget, der først kom i en senere alder end i hvert fald den, Tine Peters for nærværende har.

Men på det tidspunkt i 1997, hvor man rent faktisk bliver bekendt med, at der ligger denne aftale, er der ét parti, der stiller spørgsmål ved, hvad det handler om, og hvad det i givet fald kan komme til at koste os, og det er os og kun os. Der er ikke nogen andre, der på det tidspunkt synes, det er vanvittigt interessant.

Søren Pind, som for ikke så længe siden var voldsomt forarget over først for et halvt års tid siden at være blevet bekendt med, at denne aftale lå, og der var meget galt og avissskriverier og alt muligt andet, synes åbenbart ikke, at dette er så voldsomt interessant mere. Han synes i hvert fald ikke, det er så interessant, at han behøver at deltage i debatten, og åbenbart heller ikke så interessant, at han synes, det er væsentligt for ham, som nu sidder i den afdeling, der skal arbejde videre med at få udarbejdet lokalplanen, at han overværer denne debat.

Det kan måske godt undre lidt. Men måske har han læst tilbage og fundet ud af, hvad der rent faktisk er sket, og derfor behøver han måske ikke at være så vanvittigt forarget – måske lige med undtagelse over sig selv, og at han ikke på et tidligere tidspunkt har været opmærksom.

De 2 spørgsmål, som jeg synes er interessante, er, om Borgerrepræsentationen ville have truffet en anden beslutning om bygning af terminalen, og til det er svaret, at nej, det ville vi i hvert fald ikke. Vi ville ikke have haft en anden indstilling til bygning af terminalen.

Vi vedtog en ombygning af Rådhuspladsen, hvor en meget, meget væsentlig del af det var at skabe bedre forhold for den kollektive trafik, og selvfølgelig også sørge for, at den kollektive trafiks kunder kunne blive ordentligt betjent, og det krævede en bygning. Vi ville ikke have truffet en anden beslutning.

Ville Borgerrepræsentationen have afvist kontrakten eller lavet en anden kontrakt, hvis man havde fået den forelagt? Med de oplysninger, som jeg har set, så ville mit svar og den rådgivning, jeg på det tidspunkt ville have givet min gruppe, også være: Nej, det ville vi ikke, vi ville have vedtaget den kontrakt, for der er ikke noget galt med prisen, det er det lejeniveau, som er omkring Rådhuspladsen, og vi er altså på Rådhuspladsen med den bygning.

Og længden af kontrakten, uopsigeligheden på de 25 år, hvorfor skulle vi ikke have givet den? Hvem herinde forestiller sig, at der ikke om 20 år skal være en betjening af den kollektive trafiks kunder på Rådhuspladsen? Det er der ingen af os, der forestiller sig, at der ikke skal være. Derfor ville der fortsat skulle være en bygning til det på Rådhuspladsen, og derfor ville vores indstilling ikke have været anderledes.

Så hvorfor er denne sag så – og her ville jeg have bandet, hvis man måtte det fra denne talerstol – interessant med halvandet års forsinkelse på hukommelsen for de medlemmer, der dengang vi startede hele evalueringen af Rådhuspladsen havde alle mulige lejligheder, hvis de ville, til at finde ud af, hvad det her handlede om, og hvad det betød i kroner og øre i forhold til beslutningen.

Er sandheden, at man ikke vil gå ud og fortælle, at den beslutning om at rive bygningen ned – som vi ikke er en del af, vi holder vores valgløfte, vi bliver ved med at sige, at bygningen skal blive stående, jeg personligt vil blive ved med at sige, at jeg synes, den skal blive stående, ikke fordi det koster mange penge at rive den ned, men fordi den er funktionel, og fordi jeg i øvrigt synes, den er smuk – for vores vedkommende ikke ville have været anderledes?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Hvorfor er det så smadder interessant at væve rundt i det her med halvandet års forsinkelse, i stedet for at gå ud og fortælle de økonomiske konsekvenser af det valgløfte, man har givet? Det ligger på den anden side af de 10 mill. kr.

Det kan godt være, at Peter Skaarup ved, at københavnerne forventer, at den bygning bliver revet ned, men han glemmer den anden del af beslutningen, nemlig at der er truffet en principbeslutning om at nedrive bygningen, når der er udarbejdet en lokalplan. Det var den anden del af beslutningen, og den hører med, og før skal der ikke ske nedrivning.

Hvis Søren Pind begyndte at pille ved den bygning, inden den lokalplan var udarbejdet, så ville han være ude i noget snavs, fordi det hedder, at den bygning først bliver fjernet i det øjeblik der er en lokalplan, så vi ved, hvad der skal være i stedet. Søren Pind er ikke ude i noget snavs, og der er ikke nogen forhaling i den sag omkring nedrivning, fordi den har en aftale, der hedder, at der skal ligge en lokalplan, den ligger ikke endnu.

Det arbejde skulle man måske koncentrere sig om og så gå ud og fortælle, at det koster på den anden side af 10 millioner skattekrone, det, man har løfte om, nemlig at rive bygningen ned.

Lars Engberg (A): Man må sige, at debatten om HT-terminalen har taget en drastisk ny vending med denne forespørgsel. Indtil nu har debatten både her i salen og i befolkningen gået på, om terminalen skulle rives ned eller ej, om den var pæn eller ej, om den måske ikke var pæn, men om det dog alligevel var værd at bruge penge på at fjerne den, osv., osv. Det er det, debatten har gået på. Men med forespørgslen er debatten blevet personificeret. Nu laves der stormløb, for at citere en avisoverskrift.

Jeg vil godt, inden jeg kaster mig ud i forespørgslen, understrege, at i Socialdemokratiet er vi af den opfattelse, at uanset om vi kan lide bygningen eller ej som personer, bør vi bevare terminalen, at det er vanvittigt at bruge penge på at rive den ned, at den opfylder et fornemt formål, at de funktioner, terminalen løser, skal findes på Rådhuspladsen og ikke i en eller anden sidegade, at der skal være en afskærmning, som kan mere end bare nogle plantede træer mellem Rådhuspladsen og busstoppestederne, og at selve pladsen har vundet ved, at terminalen afgrænser pladsen, uden at pladsen af den grund er blevet for lille.

Overborgmesteren har uddelt svarene på de mange spørgsmål i forespørgslen, dem skal jeg ikke komme nærmere ind på. Men der er til gengæld en række andre spørgsmål, som trænger til en besvarelse, og som forespørgslen ikke tager op. Jeg vil godt nævne et par stykker af dem.

Jeg synes, det mest påtrængende spørgsmål, det bliver ved med at komme tilbage til mig igen og igen, er: Hvorfor nu? Hvorfor kommer denne forespørgsel nu? for Ole Hentzen, for Søren Pind, Martin Günter og alle andre har jo vidst siden september 1997, at der var en aftale med HT, som ville inddebære et erstatningskrav fra HT på mellem 17 og 27 mill. kr. Det har man vidst, det har alle vidst, eller burde vide, siden september 1997, det stod i udvalgsbetænkningen, og Søren Pind sagde under debatten i salen – jeg citerer fra forhandlingerne side 2514, og det er blevet sagt tidligere i dag af Mona Heiberg, men jeg synes, at det er sådan et godt citat, så jeg tager det en gang til:

»Og dernæst (...) er det jo sådan, at hvis man blot vil nedrive bygningen og ikke noget andet, så giver man altså en ekstrem troværdighed til HT og deres erstatningskrav. Og det synes jeg er det aller sidste, vi har behov for at gøre i denne situation, hvor vi i forvejen skal igennem nogle omkostninger for kommunen«, siger Søren Pind i september 1997.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Søren Pind har altså fuldt kendskab til kontrakten og dens eventuelle konsekvenser, og Ole Hentzen som formand for det daværende Byplan- og Trafikudvalg, der har stået for betænkningen, der som bilag indeholder HT's notat, som beskriver kontrakten og erstatningskravet i forbindelse med nedrivningen.

Så igen må man spørge: Hvorfor kommer denne forespørgsel nu? Er det mon for at aflede opmærksomheden fra den ubehagelige beslutning, det ville være at bruge flertallet herinde til at beslutte sig for en nedrivning?

Ikke sandt, befolkningen er jo ikke med flertallet herinde, ikke længere. Befolkningen vil ikke have terminalen revet ned. Der er jo sket et skift, fordi dels er man, eller folk, ved at vænne sig til den, det tror jeg gælder for mange, dels har folk måske ikke vænnet sig til den, men at bruge penge i millionklassen på at rive den ned, er i hvert fald for tåbeligt, og det uanset om det koster 20 eller 3 mill. kr.

Det er jo den ubehagelige sandhed. Der vil blive et ramaskrig, hvis flertallet herinde sætter sig igennem. Befolkningen vil betragte politikerne herinde, og med rette, som sandkassepolitikere uden jordforbindelse og med hang til at sprede millioner ud fra den sky, man svæver rundt på, millioner, som man ikke har, eller millioner, som kunne bruges langt mere fornuftigt til flere børnehaver, bedre sygehuse osv.

Befolkningen har jo ret, og det ved flertallet herinde godt. Og hvad gør man så? Ja, man finder på en afledningsmanøvre, oven i købet et procedurespørgsmål, så man er helt sikker på at få mudret diskussionen godt og grundigt til, for det er der ingen, der kan finde ud af. Et procedurespørgsmål om, hvorfor aftalen mellem kommunen og HT ikke blev forelagt BR, som om der er faste regler for, hvornår sager skal forelægges BR, regler som i givet fald skulle være brudt. Sådanne regler eksisterer ikke, men derfor kan man da godt mene i bagklogskabens lys, at aftalen burde have været forelagt BR, og det har overborgmesteren jo også sagt.

Men her kommer vi til et andet spørgsmål, som trænger sig på: Hvorfor afsatte nedrivningsflertallet ikke penge til nedrivning på det budget, vi vedtog her i efteråret? Bare nogle få millioner for at vise, at man mente det, og for at vise, at nedrivningen ikke er gratis. I havde jo flertallet, hvorfor brugte I ikke det flertal, så vi kunne få den terminal revet ned? Svigtede modet jer, er I blevet bange for den københavnske befolkning og dens reaktion, hvis I virkelig gennemtrumfer en nedrivning?

Eller – og det er måske mere sandsynligt – var interessen for et budgetforlig med Socialdemokratiet så meget større end interessen for at rive terminalen ned, at man valgte at glemme den budgetpost?

Jeg vil bare sige, at hvis vurderingen hos Venstre og Konservative var, at man ikke ville ødelægge den gode stemning omkring forhandlingsbordet, dengang vi snakkede budgetforlig, med noget så usselt som et par millioner til nedrivning af terminalen, og hvis Venstres og Konservatives vurdering var, at man hellere ville have budgetforliget, hvorfor tager man så ikke konsekvensen af det og siger ærligt og lige ud ad landevejen: O.k., vi er med i et budgetforlig med Socialdemokratiet. Vi kan naturligvis ikke få opfyldt alle vores ønsker, fordi det er jo netop et forlig, og en af de ting, vi ikke kan få med i forliget, er penge til nedrivning af terminalen, som vi jo ellers har lovet vores vælgere? Hvorfor siger man ikke det? Hvorfor gør man det ikke på den måde? Hvorfor spiller man ikke ærligt ud?

Næh, man vil hellere fra Venstres og Konservatives side optræde sammen med SF under overskriften »Hotte socialistiske udtalelser fra SF og SF'ere«. Ja, det er det, man gør på SF Københavns hjemmeside. Hotte udtalelser fra SF. Til lykke til de borgerlige med makkerskabet.

Det, der er hot i SF-udtalelsen på hjemmesiden, som er signeret af Martin Günter, er, at SF nu ind-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

rømmer, at den hidtidige diskussion om terminalen ikke har været særlig sexet. Hør her, hvad Martin Günter skriver:

»Diskussionen om HT-terminalen på Rådhuspladsen har hidtil drejet sig om, hvorvidt man kunne lide bygningen eller ej, eller om bygningen blot var forkert placeret og derfor burde fjernes.«

Skriver altså Martin Günter. Ikke sandt, det er også en kedsommelig diskussion, det kan jeg godt være enig med Martin Günter i. Men nu skal der altså også mere kul på debatten om terminalen, så hjemmesiden fortsætter:

»I de seneste måneder har flere af BR's medlemmer kulegravet baggrunden for, at terminalsagen overhovedet fik det forløb, vi kender.«

Sådan. Al den der saglighed med bygningens udseende og funktion osv. – skrot det, det er der ingen stemmer i, og man ender med at blive tvunget til at gennemføre, hvad man har lovet i valgkampen. Føj for pokker! Så hellere en diskussion om, hvem der har ansvaret for noget, der skete for adskillige år siden, som befolkningen ikke interesserer sig en dyt for, og så kan man måske slippe for al den opmærksomhed omkring, at man i virkeligheden ikke har lyst til at gennemføre nedrivningen.

Jeg synes, det er en trist udvikling i sagen. Jeg havde helst set, at terminalen bliver bevaret. Men jeg havde da accepteret, at et flertal nu mener noget andet, end flertallet gjorde i 1994 og 1995.

Jeg synes, at forespørgslen betegner en kedelig udvikling i Københavns politik, hvor personer er i fokus. Ikke sandt: Martin Günter er dagens star, Ole Hentzen er dagens star. Det er bare synd, at »starr« i denne sammenhæng staves med 2 r'er.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Inger Marie Bruun-Vierø, og der er ingen grund til at bruge samme kraftudtryk, som Lars Engberg brugte i sit indlæg.

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Det er jeg glad for, at jeg bliver mindet om. Det havde jeg nu heller ikke tænkt, selv om jeg faktisk føler mig noget provokeret. Og jeg synes jo godt, når Socialdemokratiet også er involveret i denne sag, at de kunne have en lidt lavere stemmeføring, når de kommer op på talerstolen. For det er, som om der er utrolig mange ting, man skal have snakket sig ud af og bort fra.

Det, der diskuteres i aften, er, som både Lars Jensen og Lars Hutters sagde, ikke blot formalia, ikke blot procedure. Det handler om, hvorvidt beslutninger træffes af den instans, der har beslutningskompetencen. Hvis der er nogen, der mener det modsatte, hvis man mener, det er ligegyldigt, om det er Borgerrepræsentationen, borgmestre eller embedsmænd, så vil jeg opfordre forsamlingen til at gå hjem, fordi så sidder vi her kun af formelle grunde.

Hvis det er den forkerte instans, der har indgået denne aftale, så kan det betyde, at aftalen er ugyldig. Hvis min nabo går hen og sælger min bil uden en bemyndigelse fra mig, så er aftalen ugyldig, og aftalen kan hæves. Naboen har i så fald et mellemværende med tredjemand, såfremt tredjemand var i god tro, og tredjemand vil normalt kunne have krav på en erstatning.

Hvis tredjemand, i dette tilfælde HT, har et erstatningskrav, så forudsætter det, at HT var i bragende god tro, da aftalen blev indgået. Derimod, hvis HT vidste eller burde vide, at sagen skulle have været forelagt Borgerrepræsentationen, kan aftalen hæves, fordi den er ugyldig, og så er der intet erstatningskrav.

Så vidt jeg ved, foreligger der ikke nogen juridisk vurdering af, om HT burde have vidst, at sagen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

skulle have været forelagt Borgerrepræsentationen, og her siger jeg, om de »burde have vidst«, fordi det tæller også juridisk. Det er ikke nok, at de har lukket øjnene og sagt, at det vidste de ikke.

Da der er mange penge i sagen, så vil jeg opfordre til, at dette aspekt inddrages, og at der foretages en juridisk vurdering heraf. Det vil gøre beslutningen om at fjerne terminalen væsentligt lettere at håndtere. Men inden jeg fremsætter forslag herom, så vil jeg gerne have svar på, om der foreligger en juridisk vurdering af dette aspekt, nemlig: Burde HT have vidst, at sagen skulle have været forelagt Borgerrepræsentationen?

Udsættes sagen, vil der ud over den juridiske vurdering også blive lejlighed til at vurdere, om der alternativt kan samles et flertal om det forslag, Lars Jensen fremsatte, nemlig at vi bevarer servicefaciliteterne, men at vi fjerner »bjælken« og den lille sidebygning. Fordi kan man ikke få det hele, så mener Det Radikale Venstre i hvert fald, at denne kompromisløsning, der jo er ret billig, og som ikke går ud over borgerne, vil pynte på Rådhuspladsen.

Men først skal jeg have svar på, om hvorvidt der foreligger et juridisk responsum om, hvorvidt HT burde have haft en mistanke om, at bemyndigelsen til at indgå kontrakten fra kommunens side ikke var i orden.

Mikkel Warming (Ø): Det virker ikke helt som om Socialdemokratiet har koordineret sin indsats i aften. Vi startede med en meget ydmyg overborgmester, som erkendte, at der var begået en fejl. Han sagde godt nok ikke noget om, hvor præcist den var begået og i det meget centrale spørgsmål, hvorfor lejeaftalen aldrig blev forelagt Borgerrepræsentationen.

Men så har der ellers været en stribe ordførere oppe og stort set snakke udenom. Hvorfor nu? spørger Lars Engberg og Winnie Berndtson med patos i stemmen. Gør det spørgsmålet om, hvorfor lejeaftalen ikke blev forelagt Borgerrepræsentationen, når den burde være blevet det, mindre interessant? Man skal vist være socialdemokrat for at mene, at det bliver mindre interessant, fordi det er nogen tid siden.

Det centrale spørgsmål er nemlig, det har vi stadig ikke fået svar på: Hvorfor synes man ikke, det var interessant at inddrage Borgerrepræsentationen i den lejeaftale, der lå for Rådhuspladsen? Jo, det var en fejl måske og i bagklogskabens lys. Hvorfor? Det er formålet med denne forespørgsel, og det spørgsmål skal stilles på et eller andet tidspunkt, fordi – det kan godt være, at en Lars Engberg mener, det ikke interesserer borgerne – hvis vi først accepterer den glidebane, at borgmestre kan lave decide-rede fejl ved ikke at forelægge de beslutninger, der skal tages af den folkevalgte forsamling, at de kan få lov til at tage dem selv, i skjul, så er vi for alvor inde på en glidebane.

Derfor skal det spørgsmål stilles: Hvorfor blev sagen skjult for Borgerrepræsentationen?

Borgmester **Søren Pind:** Jeg skal såmænd ikke bidrage så meget til denne debat. Jeg synes måske, det er meget betegnende, at der med henvisning til forretningsordenen afvises korte bemærkninger med den begrundelse, at det ikke skal ske i 1. runde, når den reelle begrundelse ifølge forretningsordenen er, at det kan ske efter overborgmesterens skøn. Sådan foregår denne debat altså i aften, og det kan man så have mange holdninger til.

Jeg er blevet forespurgt direkte af bl.a. Socialdemokratiets ordfører, hvad jeg mente med mine bemærkninger i 1997. Det er korrekt, at jeg sagde, at efter min opfattelse ville HT naturligvis, al den stund man havde en lejeaftale, kunne gøre et erstatningsretligt krav gældende, hvis ikke kommunen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

stillede noget andet i stedet. Det er rigtigt, og den bemærkning har jeg fremsat, og det har jeg, fordi det er helt almindelig lejeretlig regulering, det har ikke noget med den konkrete kontrakt at gøre. Det samme gælder i øvrigt for det der bordel på Vesterbro, som vi har diskuteret så meget. Selvfølgelig kan man ikke bare smide folk ud. Alle mennesker har selvfølgelig krav på, også endda HT, en anstændig behandling.

Jeg skal blot tilføje til de spørgsmål, som er stillet om lokalplanarbejdet, at Bygge- og Teknikudvalget har haft en drøftelse om, hvad en lokalplan skal indeholde. Man har sat forvaltningen i gang med at lave et udkast til lokalplan, som vi skal behandle i februar måned, og det arbejde går i sin ganske udmærkede gænge.

Men jeg må fastholde, uden igen at jeg skal blande mig i denne debat, at det er ikke emnet eller temaet for i aften. Temaet for i aften er at få afklaret et sagsforløb. Lokalplanarbejdet skal vi nok klare at håndtere; det kan jeg garantere bl.a. Winnie Berndtson for.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Tak til borgmester Søren Pind.

Jeg skal sige om det, at der ikke bliver givet korte bemærkninger i 1. runde. Det er en mangeårig praksis her i forsamlingen, og jeg synes, det er en meget sund praksis. Der er 15, der har haft ordet her i 1. omgang, og jeg synes stadig, at alle, der i 1. runde ønsker ordet, skal have mulighed for det, og pingpongen kan så opstå senere.

Ole Hentzen i 2. runde.

Ole Hentzen (C): Disse efterhånden 3 socialdemokratiske sagsfremstillere, der har været på banen, har selvfølgelig haft en anden substans i deres indhold end overborgmesterens lidt udstrakte hånd. Man kan selvfølgelig causere lidt over, hvad der egentlig er meningen dermed.

Den første var Mona Heiberg, som prøvede at gå op og argumentere med sådan noget som, jeg skrev det ned, at når der ikke er nogen, der har spurgt om noget, så kan der ikke være noget som helst galt, fordi I kunne bare have spurgt på daværende tidspunkt, så havde I fået et eller andet at vide, og så er alt rent.

Det er muligt, at dér hvor Mona Heiberg kommer fra og stammer fra, er tilstandene sådan, men herhjemme har vi altså et retsligt grundlag, der siger, at hvis Borgerrepræsentationen skal behandle nogle ting, så er det ikke på foranledning af opsøgende arbejde blandt borgerrepræsentanter, at de fulde oplysninger skal foreligge. Det var en forpligtelse, der lå på det magistratsstyre, som vi havde der tilbage i 1994.

Det er jeg også sikker på, at Mona Heiberg godt ved, men jeg synes egentlig, at hun slap lidt skidt fra at prøve at komme ind dér. Der plejer at være væsentlig mere substans, måske oven i købet en gang imellem vægt, i de argumenter, der kommer fra Mona Heiberg, men dette var langt under niveauet.

Fru Winnie Berndtson prøvede at fortælle, at jeg skulle være blandt dem, der huskede dårligt og herunder ikke skulle kunne erindre, hvad der skete i 1997. Jeg tror ikke, Winnie Berndtson hverken i dagspressen, i den trykte anden form for presse, der måtte være skrevet andet sted, kan finde noget sted, hvor jeg ikke har sagt, at jeg kendte til, at der var en lejekontrakt med HT i september måned 1997.

Fru Winnie Berndtson mener, jeg på daværende tidspunkt var medlem af Byplan- og Trafikudval-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

get, og spørgsmålet, vi blev stillet dengang, var, hvad vi ville gøre ved det. Svaret var jo klart, at det var vi ligeglade med, fordi det, der var formålet, var jo at få konstateret, om der ville være et flertal, der gik ind for, at terminalbygningen skulle fjernes, og så måtte det andet komme bagefter.

Et udredningsarbejde på daværende tidspunkt, i september, var jo fuldstændig ligegyldigt, for det var faktisk nøjagtig halvanden måned før borgerne egentlig skulle stemme om denne Borgerrepræsentations sammensætning.

Jeg ved ikke, om Socialdemokratiet havde ønsket, at man på daværende tidspunkt, i september-oktober måned, altså lige før budgettet, skulle have ført en ophidset debat, hvor man altså skulle have kørt på, hvem det var der egentlig ikke havde oplyst både borgerne og borgerrepræsentanterne om, hvad det var for en aftale, der var indgået 2 år før.

Det var helt bevidst, og det blev sagt åbent, og jeg erindrer også mine ord endnu, og de står gudskelov også i det referat, jeg som formand var den eneste, der fik fra disse møder: Denne sag vender vi tilbage til, når valget er overstået, og når Rådhuspladsens fremtid skal afgøres, og det er her i 1998.

Hr. Lars Engberg har dermed også fået svar på, hvorfor først nu – jeg tror, han sidder derovre – og det bringer mig så ind på det andet, han ligesom prøver at køre på: Millionerne kan bruges langt mere fornuftigt, og det sagde overborgmesteren sådan set også, det skal indgå i prioriteringen.

Hvis vi ikke har lært andet i denne sag, så kan man sige jamen så er det da måske noget, Socialdemokratiet har lært i denne sag, at der er noget, der hedder prioritering. Det syntes man ikke, at der var i 1994, heller ikke ved budgettet, der skulle vedtages i september-oktober måned 1994, hvor begge parter med hård hånd sad og skar i skolebudgettet, socialbudgettet og hvad ved jeg, for at få et budget til at hænge sammen.

Jeg vil gerne gentage, at vi var nede på minimale besparelser som 300.000 kr. på københavnske folkeskolelæreres feriekolonier og 200.000 kr. til Gabriel Jensens Ferieudflugter, som blev beskåret, for at budgettet skulle hænge sammen.

Det var den prioritering, Socialdemokratiet valgte i 1994 så massivt at gennemføre, idet man 5 uger efter lagde sagen frem og sagde: Vi har for øvrigt lige et lille anlægsbudget, som vi har hygget os med, godt nok i et halvt år, som har en investeringsramme på mellem 25 og 40 mill. kr.

Det er åbenbart det, Socialdemokratiet lægger i ordet »prioritering«. Det var i hvert fald ikke noget, forsamlingen fik lejlighed til at tage stilling til, om de syntes, at denne prioritering med besparelserne på disse summer, også de sociale områder, egentlig skulle ind i en sammenhæng. Nej, for Socialdemokratiet havde afgjort med sig selv, at den prioritering hed en rådhusplads til 25-40 mill. kr., og så måtte vi andre åbenbart bare følge med.

Så spurgte Lars Engberg, hvorfor vi ikke søgte at få ind i budgetaftalen her i år med Socialdemokratiet, at der skulle afsættes midler til at fjerne bygningen. Det svar er jo givet. Udvalgsarbejdet, hvor Lars Engberg selv har været med i Bygge- og Teknikudvalget, viste jo klart et flertal for at fjerne bygningen, men at der, forinden den skulle fjernes, skulle udarbejdes lokalplanforslag og først et egentligt dispositionsforslag, som skulle drøftes.

Den tidsramme, vi sad og regnede op for os selv, var jo så logisk klar, at skulle bygningen overhovedet ryge væk, så kunne det tidligst ske i slutningen af 1999, hvis vi skulle overholde løftet om, at der skulle være en lokalplanprocedure i København først.

Den del agter vi at overholde, og jeg vil gerne, selv om det er fra et lukket udvalgsmøde, men det er mine egne bemærkninger, gentage dem her. Mit svar til Lars Engberg var, at i den budgetaftale, vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

har indgået med Socialdemokratiet, står der udtrykkeligt, at hvis der kommer yderligere indtægter ind ud over dem, der er fastsat i budgettet, så kan disse ikke bruges, undtagen der er fuldstændig enighed mellem alle forligspartier.

Det ville da være mærkeligt, som jeg sagde til Lars Engberg, hvis Socialdemokratiet ikke på et eneste tidspunkt i kalenderåret 1999 følte, at der var et behov for, at der skulle tilføres midler et sted. Hvis Socialdemokratiet måtte have dette ønske, så skal det godkendes af de borgerlige partier. Hvis de borgerlige partier på det tidspunkt ønsker at gennemføre flertalsbeslutningen i Borgerrepræsentationen om, at terminalen skal væk, så er jeg sikker på, at vi kommer til en forståelse for at samordne vores ønsker om at gennemføre noget for yderligere indtægter.

Men nu ved forsamlingen det så også, og jeg vil gerne derved også kvittere for, at jeg fik lov til at gentage det endnu en gang over for hr. Lars Engberg.

Bare to slutbemærkninger. Det er selvfølgelig altid væmmeligt at grave i fortiden, men det har desværre også været nødvendigt. Det har ikke været spor morsomt at forlange aktindsigt i denne sag og sidde og gennemlæse alt det, der står deri, for det er også lidt rystende læsning indimellem, når man tænker på, at vi egentlig har en forsamling, som man troede byggede på en vis form for selvjustits i magistratsafdelingerne om, hvad man kunne, og hvad man ikke kunne. Der er jeg blevet rystet i min grundvold efter at have læst det.

Man er så langt nede i planlægningen mellem Socialdemokratiet og formentlig Venstreborgmesteren på daværende tidspunkt, at HT i sit anlægsbudget, som man lægger frem i august-september måned 1994, afsætter midler til omlægning af Rådhuspladsen. Det er altså 3-4 måneder, før Borgerrepræsentationen overhovedet aner noget om, at man måske skal omlægge Rådhuspladsen. Det er jeg sikker på, at i hvert fald overborgmesteren må have vidst på daværende tidspunkt, for han er faktisk kommunens eneste repræsentant i HT's bestyrelse.

Men han måtte også have den lille finurlighed, at før man overhovedet ligesom kunne komme videre med sagen, så vidste man jo, at man skulle i EU-udbud med flisebelægningen, for så stor var entreprisen. Hvis man skulle nå at få indkøbt fliserne, så var man nødsaget til at sende sagen i udbud, inden Borgerrepræsentationen overhovedet kendte sagen endnu. Så der lå så en lille, fin lap: Hvad gør vi nu, hvis der er nogen, der kommer til at se, at Københavns Kommune har udbud på fliser, før Borgerrepræsentationen rent faktisk har givet kapitalbevilling hertil?

Så denne sag er betændt og viser en side af det kommunale selvstyre og i administrationen, som ikke er Københavns Kommune værdig, og som jeg håber, vi aldrig kommer til at opleve igen.

Jeg håber, at overborgmesteren med den tilkendegivelse, han er kommet med, om, at han har påtaget sig sit ansvar som overborgmester, derved også vedkender sig det ansvar, han har som overborgmester og forsamlingens formand for at gennemføre flertallets beslutninger. Det er også et ansvar, der ligger på forsamlingens formand, uanset om man kan lide bygningen eller ikke kan lide bygningen.

Jeg kan bestemt lide bygningen, men jeg kan ikke lide, at den ligger på Rådhuspladsen, og det tror jeg, der er et flertal i denne forsamling, der stadig konstaterer, at det ikke kan. Derved skal der findes en løsning med HT om, hvordan det her går ud.

For at blive ved at sige, at der er en uopsigelig kontrakt, er fuldstændig ligegyldigt, for som juristerne har påpeget, hvis vi fjerner den, så har vi fjernet den, og derved skal HT til forhandlingsbordet og finde ud af, hvad de skal have i stedet for.

Og i min lille hjerne kan man altså opstille alle de regnestykker, man overhovedet vil fra HT's side,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

og sige 20 og 30 mill. kr. Det er fuldstændig ligegyldigt, for vi ved jo, at HT har betalt 4,2 mill. kr. Hvis vi gav dem de 4,2 mill. kr. igen, så har de boet huslejevrit i 5 år, og så kan kravet vel aldrig blive større end det. Så har de oven i købet fået huslejfrihed, og så skal vi have fundet et andet sted til dem et eller andet sted på Rådhuspladsen.

Så alle de her astronomiske beløb, vi sidder og snakker om, glem alt om det, det er et skræmmebillede, der er kommet frem, det har intet med sagen at gøre.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Må jeg sige til Ole Hentzen, at når den røde lampe lyser, så er det, og det er ikke for at være efter Ole Hentzen specielt, udtryk for, at taletiden i runden er ved at være opbrugt.

Må jeg sige om det med at udføre beslutninger, som er truffet af Borgerrepræsentationen, at hvis Borgerrepræsentationen træffer beslutning om, at bygningen på Rådhuspladsen skal rives ned, så vil overborgmesteren tage sin del af ansvaret for, at den beslutning bliver ført ud i livet.

På samme måde som overborgmesteren gjorde det, da Borgerrepræsentationen 2 gange traf beslutning om, at der skulle etableres en terminal for HT og en ombygning af Rådhuspladsen, ja så udfoldede overborgmesteren og borgmesteren for 4. afdeling og mange andre store bestræbelser på at hente ressourcer udefra, fra private, det blev ikke så vellykket, som vi havde forestillet os, og fra Kulturby 96. Borgmesteren for 4. afdeling, Bente Frost, og den daværende borgmester for 1. afdeling, Jens Johansen, brugte også kræfter på at sikre, at der kom et bidrag fra Kulturbyåret.

Det kan man ikke, Martin Günter – undskyld, direkte tale – gøre op sammenligneligt med et lejemål ude i byen. Det var en del af byens satsning, som det også fremgik af de flerårige planer og rapporter, der hvert år blev lavet, om, hvad der skulle satses på.

På samme måde i samarbejde med HT. Når det fremgår af HT's budget, så er det jo på samme måde, som det af HT's budget er fremgået, at der skulle bruges penge på Valby og på Bernstorffsgade, 2 sager, vi har på den næste dagsorden her i dag, hvordan man fremmer terminalløsninger og bedre korrespondance mellem de forskellige former for kollektiv trafik. Derfor var det punkt sammen med en række andre projekter i det budget, som kommunen udtalte sig om i august måned 1994 for budgetåret 1995.

Men jeg vil loyalt arbejde med henblik på at realisere de beslutninger, der er truffet af Borgerrepræsentationen.

Det har i den offentlige debat pressemæssigt frem mod debatten her i dette møde og et par gange også under forespørgslen her fremstået, som om det, det havde handlet om, når lejeaftalen mellem kommunen og HT som trafikselskab ikke blev forelagt Borgerrepræsentationen, alene skulle placeres i magistratens 4. afdeling.

Jeg tror, det er sådan, at ansvar ikke kan gradbøjes, og ansvaret for, at den sag ikke blev forelagt for Borgerrepræsentationen, kan heller ikke gradbøjes.

For at få sat et punktum for den diskussion om, hvor ansvaret er placeret henne for, at lejeaftalen ikke blev forelagt Borgerrepræsentationen, så vil jeg godt gentage, hvad jeg sagde før, nemlig at der var overvejelser i både magistratens 4. afdeling og i overborgmesterens afdeling, som jeg ikke deltog i, om, hvorvidt sagen skulle forelægges Borgerrepræsentationen eller ej. Den blev ikke forelagt Borgerrepræsentationen. Det burde den have været, det var en fejl, og det tager jeg min del af ansvaret for.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Peter Skaarup (O): Jeg var på vej til at tage en kort bemærkning her for en times tid siden til en tidligere taler, og jeg vil lige sige det, jeg gerne ville have sagt, meget hurtigt derefter, og så prøve på at genkalde lidt af det, der blev sagt.

Det var altså, at Preben Møller Hansen var heroppe og bruge, jeg ved ikke, om det var 5 eller 10 bandeord, i løbet af sin tale, og det synes jeg er lige lovlig meget. Jeg synes, det er meget underholdende mange gange, det du siger, og jeg synes også, det er vældig fornuftigt i mange tilfælde. Men jeg synes altså også, at nogle gange skal man prøve at holde sig lidt tilbage, for det er jo trods alt en rimeligt alvorlig sag, vi snakker om her. Vi snakker om, at der helt klart er oplysninger, som Borgerrepræsentationen, og det indrømmes af overborgmesteren, burde have godkendt, som man altså ikke har fået forelagt. Der er nu ikke så meget at gøre ved det, men jeg vil bare opfordre til, at man prøver at holde sig lidt tilbage med det der.

I øvrigt synes jeg nok heller ikke, selv om mit parti er meget skeptisk indstillet over for EU, at jeg kan finde den helt store sammenhæng mellem HT-terminalen og EU. Jeg skal prøve at tænke lidt mere over det, men jeg synes simpelt hen ikke, det har kunnet lade sig gøre at finde en sammenhæng, i hvert fald ikke i løbet af den time, jeg har siddet og ventet på at kunne svare dig. Men vi overvejer situationen videre.

Til overborgmesteren, og det er jo nok der, vi ender stadig væk i denne sag, vil jeg sige, at hvis det er sådan, at overborgmesteren mener, det er overborgmesterens ansvar og også den tidligere Venstreborgmesters ansvar, jamen så synes jeg sådan set, at vi er nået et stykke af vejen i forhold til der, hvor vi startede, nemlig at det ikke var overborgmesterens ansvar, og at det ikke var den anden borgmesters ansvar i sin tid.

Når Borgerrepræsentationen ligesom har sagt her i dag, det hører jeg jo et klart flertal, der siger, at denne terminal skal flyttes, og når overborgmesteren siger, at hvis medlemmerne af denne forsamling mener noget andet, må det indgå i prioriteringen af kommunens økonomiske midler i det budget for år 2000, som vi skal vedtage til efteråret, så synes jeg også, og det er det, vi efterlyser, at overborgmesteren burde have sagt i forbindelse med de forskellige indlæg, der har været – det har han ikke gjort, han har ikke sagt, hvad der så kommer til at ske rent faktisk, altså kommer det til at være sådan, at med det tydelige flertal, der har været i dag, ønsker den her terminal fjernet – at Socialdemokratiet vil tage initiativ til, at den så også bliver fjernet, hvad det er tydeligt, at der er flertal for her i salen.

Eller hvad skal der til? Er det sådan, at overborgmesteren vil anbefale det flertal, der er, og er det nødvendigt, at komme med et forslag her i Borgerrepræsentationen, der slår det fast endnu en gang, ud over den måde, vi har sagt det på her i dag, at den skal fjernes, og at vi skal finde en mindelig løsning på det, vil overborgmesteren, hvis et sådant beslutningsforslag bliver fremsat og vedtaget, sørge for, at den erstatning, som eventuelt måtte komme i forbindelse med det her – jeg siger ikke, der bliver nogen, det er et juridisk spørgsmål, det kan vi diskutere længe, men hvis der bliver en – bliver mindst mulig?

Kan vi forvente, at overborgmesteren vil arbejde for det i HT's bestyrelse, som vel træffer endelig beslutning om det her, fra Københavns Kommunes modparts side? Kan vi forvente, at der vil være en meget, meget positiv medvirken, faktisk sådan, at man erkender, jamen altså, der er ikke interesse for det her, det har ikke været forelagt Borgerrepræsentationen, der er et klart ønske om at få det her klarret fra Københavns Kommunes side? Vil man på baggrund af det sørge for, at den erstatning bliver

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

minimal, hvis overhovedet nogen?

For det er jo klart, og det ligger også i flertallets holdning her i dag, at flertallet ikke ønsker at smide HT på porten i den grad. Vi ønsker jo bare, at HT får et andet sted at sælge sine billetter i tilknytning til Rådhuspladsen, f.eks. i Utrechtbygningen.

Der er jo ikke nogen, der har sagt – og det er også lidt et svar til Preben Møller Hansen – at der skal bygges nogen ny bygning, men der er nogle, der har sagt fra flertallets side, at vi ønsker altså, at der stadig væk skal kunne være billetsalg, der skal stadig væk kunne være nogle toiletter, der skal stadig væk være mulighed for borgerne for at finde ud af, hvornår busserne kører, osv., osv.

Så derfor, de der ekstraudgifter, der bliver talt om, er jo altså minimale, hvis man indretter Utrechtbygningen til det. Det vil også være minimalt at flytte denne terminal fra det sted, den er nu. Det viser alle beregninger også.

Så det eneste spørgsmål, der er tilbage, er erstatningens størrelse, hvis der overhovedet er nogen erstatning. Der synes jeg altså, at Socialdemokratiet skylder et svar på: Vil man så arbejde for, positivt som man siger, at den erstatning bliver minimal og måske helt begrænset til et nul? Vil man gøre det i HT's bestyrelse, jamen så er vi jo nået et godt stykke ad vejen.

Afslutningsvis skal jeg sige, at vi kunne fortsætte denne debat i lang, lang tid, og vi kunne afkræve den ene indrømmelse efter den anden. Men jeg synes, der måske er en enkelt ting, som står tilbage, når man læser den redegørelse, som desværre først er kommet her i dag, om forespørgslen fra Økonomiforvaltningens side.

Det er, at sådan set i det sidste svar på side 4, hvor forespørgerne spørger: Er der noget i sagen og aftalerne med HT, som overborgmesteren i dag mener burde have været gjort og aftalt anderledes, end det skete? svarer man, jamen overskridelsen af bevillingen til omlægning af Rådhuspladsen og lejeaftalen om terminalbygningen mellem kommunen og HT burde være forelagt Borgerrepræsentationen.

Jeg synes, jeg kan finde adskillige andre tilfælde i alt det materiale, som vi har gennemgået fra flertallets side, hvor der helt tydeligt kunne være handlet anderledes, både i den ene og den anden afdeling på Københavns Rådhus. Jeg synes egentlig godt, at overborgmesteren kunne udvide det svar lidt i stedet for de 2½ linje, der står, og svare på den kritik, der har været her i dag, af de adskillige tilfælde, hvor tingene kunne have været gjort anderledes, og hvor man vel også indirekte, når man siger, man har ansvaret for det hele, siger, jamen det kunne vi nok have gjort anderledes.

Jeg synes ikke, jeg har hørt nogen af de svar, men vi kunne diskutere det hele natten, og derfor håber jeg bare, at overborgmesteren vil afslutte den debat ved at sige, jamen der er nok en række ting i det her, som jeg kunne have gjort anderledes. Men det er ikke gjort, og sådan er det bare.

Det kunne forhåbentlig være en udgang på det, så vi egentlig kan komme videre til det rigtige: At diskutere, hvad vi skal gøre fremover, og hvornår der kan komme til at ske en flytning af den terminal, som er meget forhadet.

Martin Günter (F): For at starte med det sidste, så er jeg ganske enig med Peter Skaarup i, at også det sidste spørgsmåls besvarelse er meget ufuldkommen. For det betyder i virkeligheden, at overborgmesteren i dag siger, at en lejekontrakt, som er uopsigelig i 25 år, hvor lejebeløbet er nul komma nul nul kroner, og hvor de budgetterede driftsudgifter i virkeligheden også var nul nul kroner for HT, er rimelig og fair set i forhold til Københavns Kommune og i forhold til Borgerrepræsentationens

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

muligheder for at disponere over veje, pladser og bygninger. Jeg synes ikke, det er noget godt signal, overborgmesteren hermed udsender.

Derudover er jeg enig i det, som Inger Marie Bruun-Vierø nævnte her for et stykke tid siden, at det ser ud, som om Socialdemokraterne og måske især Lars Engberg ikke har forstået alvoren i den forespørgsel, som vi stadig er i gang med. Den handler om kommunestyret, den handler om forholdet mellem forvaltningen og politikerne, og den handler om forholdet mellem borgmestrene og Borgerrepræsentationen. Det vil sige, Lars Engberg, at den handler kort sagt om demokratiet og gennemsigtigheden i kommunestyret.

Hvis Lars Engberg læste mit indlæg på SF's hjemmeside én gang til, så ville han se, at det netop er det, jeg gør opmærksom på, nemlig at aftenens forespørgsel ikke skulle handle om æstetik. Den skulle ikke handle om, hvad der er grimt eller pænt. Den skulle handle om, hvad der er rigtigt, forkert eller fair i et samarbejdende kommunestyre, og det er den også kommet til, Lars Engberg.

Så spørger Lars Engberg, hvorfor debatten kommer nu. Det gør den, fordi overborgmesteren indtil denne dag ikke har villet indrømme, at der er begået fejl i beslutningerne i denne sag, og at han har ansvaret for de begåede fejl. Debatten vil fortsætte på grund af de mange mangler, som de skriftlige svar fra overborgmesteren indeholder.

Jeg nævnte i mit indlæg i starten en væsentlig fejl, altså at overborgmesteren den dag i dag mener, at der her er tale om en rimelig aftale. Det er det, som det hele handler om, fordi det kan få konsekvenser for den principbeslutning, som er truffet, om, at denne terminal skal rives ned, og det giver måske HT en position, som de under andre omstændigheder ikke burde have. Det vil sige, at kontrakten indeholder nogle ting, som gør, at en modpart i forhold til kommunen kommer til at stå meget bedre, end den burde have stået, hvis det havde stået kommunalbestyrelsen klart, hvad det var der skulle indgås aftale om.

Vi spørger i denne forespørgsel, om der er en sammenhæng mellem de 3 mill. kr. og lejeaftalen, og hvor det står. Det står ingen steder. Der står i indstillingen fra magistraten i februar 1995, at HT giver 3 mill. kr., men intet om, hvad de 3 mill. kr. skal dække, intet om, hvad de skal have i stedet for. Vi ved godt, at de skal ind i denne bygning, men ikke noget om på hvilke vilkår.

Tværtimod er der et beløb i finansieringsoversigten, hvor der står 3 mill. kr. til indretning af det sted, hvor busserne kører ind, og det er da også det, som den juridisk kommitterede siger formentlig er det, som de 3 mill. kr. skal dække. Det er sådan set det eneste, man kan vide på det tidspunkt.

Jeg har allerede i mit første indlæg nævnt flere ting, som jeg synes er utilfredsstillende i svarene. Jeg skal alene trække med en enkelt lille detalje, fordi det ser ud som om de svar, vi ofte får her i Borgerrepræsentationen, eller de papirer, der lægges frem, er tilrettelagt på en måde, som er egnet til, at sagen skal ligesom få et ganske bestemt skær.

I dag ser vi i svaret fra overborgmesteren – næh, det er et notat til overborgmesteren, det er ikke engang et svar fra overborgmesteren, kan jeg se nu, så han har måske heller slet ikke noget ansvar for dette svar. Men der står her, at ejendomsmæglerfirmaet Sadolin & Albæk har oplyst, at huslejen ved Rådhuspladsen i 1995 udgjorde 1.300 kr. pr. m² for kontorlokaler og omkring 2.000 kr. pr. m² for butikslokaler. Det var i 1995, 2.000 kr. pr. m² for butikslokaler.

Jeg står her med en skrivelse af 26. oktober 1995 til magistratens 4. afdeling underskrevet Jens Rørbech. I den er der et notat dateret 22. oktober 1995. I det notat omtales, hvad man kan forvente at få i indtægter på Rådhuspladsen. Der står bl.a.: Cafébygningen, 20 m², udlejning hele året, indtægt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

300.000 kr. Indtægtsvurderingerne er baseret på samtale med erhvervsejendomsmægler Jørgen Pars-holt, Rådhuspladsen 55. Indtægtsskønnet er lavt sat: 1995, 300.000 kr., 20 m². Så dividerer vi 20 op i 300.000 kr. – lavt sat 15.000 kr. pr. m².

Det er altså det, man får at vide, når man skal finde ud af, hvor givtigt dette er for kommunen, hvor mange penge vi kan tjene. Men i dag får vi at vide, at det er 2.000 kr. pr. m², fordi nu skal vi se, at det lige præcis matcher de 1.800 kr., som HT betaler, hvis der er 4 pct. i realrente.

Det er altså den måde, vi får forelagt tal på her i kommunalbestyrelsen. Det er noget om forholdet mellem forvaltning og politikere, mellem borgmestre og borgerrepræsentanter. Det har noget at gøre med troværdighed, gennemsigtighed, det er noget med at få tilrettelagt det, så det i den ene situation får tingene til at glide i den ene retning, og i den anden situation til at glide i den anden retning.

Der er mange ting, der stadig kan stilles spørgsmål til i de svar, der er givet her.

Lars Hutters (L): De socialdemokratiske medlemmer, bl.a. Lars Engberg, spørger os, der har stillet forespørgslen, hvorfor den er stillet. Det er da helt klart. Forespørgslen er stillet for at forstærke den politiske proces med henblik på at opfylde det valgløfte, vi har givet vores vælgere, at HT-terminalen skal fjernes. Det er baggrunden.

Det politiske resultat af forespørgslen er for det første, at overborgmester Jens Kramer beklager, at der er begået en alvorlig politisk-parlamentarisk fejl.

For det andet er det politiske resultat, at naturligvis får ikke mindst overborgmesterens politisk-parlamentariske fejl konsekvenser, og de får de konsekvenser, at den aftale, som HT mener at have indgået, og som burde have været forelagt Borgerrepræsentationen, naturligvis ikke er gyldig med henblik på krav fra HT's side om erstatning.

For det tredje tror jeg også, det er rigtigt, som Inger Marie Bruun-Vierø er inde på, at HT udmærket godt vidste, at denne sag skulle have været forelagt Borgerrepræsentationen, og at man derfor ikke fra HT's side kan sige, at de har handlet i god tro.

Som en vis form for supplerende for, at det har været foretaget på denne måde, så har jeg et dokument, som jeg tror, også de fleste andre har. Det er det dokument, hvor overborgmesterens afdeling anmoder 4. afdeling, stadsingeniøren, om at få, hvilke bemærkninger der ligger, fordi nu står man foran i HT's bestyrelse at skulle træffe en afgørelse; de er så det politiske forum i HT.

Der bliver ikke spurgt om med hensyn til overborgmesteren, fordi det er jo en selvfølge, at overborgmesterens afdeling fuldt ud har kendskab til det dokument, der lå den 8. august 1995 fra den juridiske ekspert, Viggo Albrechtsen, som klart konstaterede juridisk, at denne sag skulle forelægges Borgerrepræsentationen; så det havde overborgmesteren selvfølgelig.

Det fjerde politiske resultat, der er af forespørgslen, er, at flertallet, der vil have fjernet HT-terminalen, eksisterer, og at det klart i aften er tilkendegivet i Borgerrepræsentationen, at resultatet af lokalplanforslaget om Rådhuspladsen naturligvis skal munde ud i det, som også tidligere har været besluttet i Borgerrepræsentationen, at HT-terminalen skal fjernes.

Det er de 4 politiske resultater, som jeg klart ser i aften. Så derfor vil jeg ende med at konstatere, at denne forespørgsel har været en sejr for folkestyret. Vi kan trygt sige til vores vælgere i København, til københavnerne, at vi opfylder de løfter, vi giver.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Men der er alligevel, selv om Lars Hutters har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

konkluderet, Tine Peters.

Tine Peters (V): Jeg takker ærbødigt Jens Kramer for ordet.

Først og fremmest vil jeg lige henvende mig direkte til Lars Engberg, der i et tidligere indlæg stillede spørgsmålet, hvorfor vi får denne forespørgsel nu.

Til det kan jeg sige: Hvorfor ikke? Forespørgerne har gransket de her notater og fundet grundlag for at stille de her spørgsmål og få en ansvarsplacering. Og lige nøjagtig den forespørgsel nu og den grundige granskning har gjort, at overborgmesteren har placeret ansvaret hos sig, i hvert fald en del af det, selv om det ikke kan gradbøjes.

Så vil jeg sige, at denne forespørgsel er altså relevante spørgsmål til kontrakten og det forudgående arbejde, og det er ikke en politisk stillingtagen, vi skal give i aften; den er taget. Det er ikke en politisk stillingtagen til, om der skal ske en nedrivning eller ej, selv om visse personer i denne forsamling prøver at køre det ind på det.

Det er netop, som Mikkel Warming var inde på, et spørgsmål om, hvorfor denne kontrakt ikke blev forelagt for Borgerrepræsentationen.

Så kommer jeg ind på Benhaddous indlæg, hvori han siger, at vi ikke skal pådutte alle mulige alle mulige ting. Det, der er faktum i denne sag, er, at kontrakten ikke blev forelagt, og det er det, vi prøver at finde ud af nu, og det er et vigtigt spørgsmål. Det synes jeg er yderst relevant at få klarlagt, således at vi ikke i fremtiden risikerer, at det samme sker igen og igen.

Til Winnie Berndtson vil jeg sige, at forespørgslen som sagt er baseret på opklarende spørgsmål, placering af ansvaret for den kontrakt, der blev indgået i 1995 og altså ikke i 1997.

Så synes jeg desuden, det er heldigt, at Socialdemokratiet ikke ville have gjort tingene anderledes, specielt nu efter at overborgmesteren har påtaget sig dette ansvar.

Til sidst vil jeg komme lidt ind på noget af det, som jeg nåede frem til, inden jeg sluttede sidst.

Som Winnie Berndtson også var inde på, så kan man sige, at etableringen af denne terminal var for at forbedre den kollektive trafik. Winnie Berndtson siger: Hvis man ikke forestiller sig, at der vil ligge andet end HT der, hvorfor skal HT så have 12 måneders opsigelse ... undskyld, det sagde Winnie Berndtson ikke, men det vil jeg gerne spørge Winnie Berndtson om: Hvis man ikke kan forestille sig, der skal ligge andet end HT, hvorfor har HT så den sanktionsmulighed i kontrakten, som Københavns Kommune ikke har?

Vi ønsker at forbedre mulighederne for den kollektive trafik og Hovedstadsområdets Trafikselskab og Københavns borgere. Men det synes åbenbart ikke at være HT's prioritering. HT agter ikke at give køb på sine favorable kontraktbetingelser, uden at det vil koste Københavns skatteborgere dyrt.

I et notat af den 5. september i 1997 angiver HT efter konsultation hos ejendomsmæglere, at huslejeniveauet for et lejemål med lignende placering indtil år 2020 vil være et beløb svingende fra 10 til 20 mill. kr.

Er de her beløb virkelig, hvad der svarer til markedsprisen? og i så fald: Hvad er kvadratmeterprisen på Rådhuspladsen sammenholdt med de angivne 4,2 millioner kroner, som HT betalte for 25 år?

HT står godt, og København har mere eller mindre givet køb på sin ejendomsret. I hvert fald kan den ikke håndhæves uden de store økonomiske konsekvenser. Men hvorfor betalte Kulturbyfonden, hvad også Martin Günter har været inde på, så høj en husleje i forhold til HT, og hvad har Kulturbyfonden reelt betalt i kvadratmeterpris set i lyset af de 2 mill. kr., der gik reelt til betaling, samt afkastet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

af det lån på 1,5 mill. kr., som de deponerede fra 1995 til den 1. januar 1997?

Et sidste notat i sagen giver en klar udmelding, og det er igen et notat fra overborgmesterens afdeling af den 8. december 1995, hvori der indgår 3 kommentarer til den her kontrakt. For det første står der:

»Det fremgår, at HT vil være uopsigelig frem til år 2020, mens kommunen kan tåle opsigelse med 12 måneders varsel til den 1. i måneden.

Økonomidirektoratet er opmærksom på, at HT med sit kontante indskud i centret er berettiget til en vis uopsigelighed, men finder, at den principielt bør være gensidig.«

Hvorfor blev den ikke det? Hvordan kan man forsvare at sætte Københavns Kommune i en sådan situation?

En anden kommentar – der var 3 i alt – var, at der som minimum indføres, at opsigelsen fra HT's side med 12 måneders varsel skulle gælde fra den 1. januar. Det blev indført i kontrakten.

Den tredje og sidste kommentar var, at Økonomidirektoratet forudsætter, at der i begrebet driftsudgifter også indgår skatter og afgifter. Gør der det, og i så fald hvor stor er HT's andel?

Hele denne forespørgselsdebat er som sagt omkring spørgsmål til hele den kontraktmæssige del af det. Der er stadig væk mange, der ikke, på trods af de skriftlige besvarelser, der har ligget på bordene, besvarer de reelle spørgsmål: Hvorfor fik København ikke en opsigelsesklausul? Hvorfor er der så stor forskel på HT's krav til nye lejebetingelser fra det, som Kulturbymodellen betalte, og til, hvad der p.t. er markedsprisen? Hvorfor blev det ikke forelagt Borgerrepræsentationen, og hvorfor godkendte Økonomidirektoratet den her kontrakt, når deres principielle anbefalinger ikke var indarbejdet?

Jeg synes, at overborgmesteren skylder at redegøre godt og grundigt for argumenterne bag denne aftale og for, at den ikke blev forelagt Borgerrepræsentationen.

Winnie Berndtson (A): Hvis jeg skal hjælpe forespørgerne, så vil jeg sige, at det synes jeg ikke, man skal bruge tid på at finde ud af. Tværtom skal man bruge tid på at finde ud af, hvorvidt det her indebærer, at HT har et erstatningsansvar eller ej, fordi det er de oplysninger, vi har brug for nu i forhold til at finde ud af, hvad den beslutning om at rive bygningen ned koster. Det er reelt det beløb, vi har brug for at kende.

Når jeg – og det er også et svar til Ole Hentzen – ikke forholder mig til det samme som overborgmesteren, så er det, fordi overborgmesteren forholder sig til noget, der er foregået blandt hans embedsmænd og embedsmændene i en anden magistratsafdeling, som jeg ingen mulighed overhovedet har for at vurdere skulle være rigtigt eller forkert, eller forholde mig til eller udtale mig om. Overborgmesteren har svaret på de spørgsmål, han er blevet stillet. Det, jeg forholder mig til, er det, som jeg kender til sagen som politiker.

Når en del af motiveringen for denne forespørgsel om ansvarsplacering er, at dette handler om det helt grundlæggende i den måde, man arbejder på som kommunalpolitiker, og hele demokratiet og de oplysninger, som borgerne har ret til at have, og som vi som politikere har ret til at have, så kan det faktisk undre mig, at man synes, at så væsentlige, grundlæggende ting omkring vores arbejdsform kan vente i halvandet år, inden man stiller de spørgsmål, man i dag synes er så væsentlige.

Når det handler om hele vores forudsætning for at kunne arbejde som kommunalpolitikere, som Martin Günter omtaler, så kan det undre mig, at de, der rejser forespørgslen i dag, ikke synes, at det var væsentligt at få afklaret i 1997. Det kan faktisk undre mig meget, når det her er så grundlæggende,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

meget endda.

Så synes jeg i øvrigt i forhold til Martin Günter, at det er lidt spøjst at høre en SF-politiker problematisere så meget over, at vi her i byen forsøger at give den kollektive trafik gode vilkår. Det kunne måske være, man skulle bruge sine kræfter på noget andet.

Når jeg rejser, hvad jeg synes, der er væsentligt i denne sag, så er det, fordi jeg også synes, det er at stikke folk blå i øjnene, og det er at forholde vælgerne nogle oplysninger, når de, der ønsker at nedrive bygningen, ikke i 1997 syntes, det var interessant at finde ud af, hvad omkostningerne var.

Vi syntes, det var interessant at finde ud af, hvad omkostningerne var, for vi syntes faktisk, det er et væsentligt element i beslutningen om nedrivningen, at det medfører nogle omkostninger for borgerne i København, som man har ret til at vide som borger i København, når man skal tage stilling til, om man synes, dette er en god eller en skidt beslutning.

Det er ikke et spørgsmål om bare at se på en bygning, men det er også et spørgsmål om at kende de økonomiske konsekvenser af det, og derfor synes vi, det var interessant at finde ud af, hvad det kostede. Det kan godt være, at alle andre, nemlig de, der synes, at denne bygning skal fjernes, ikke synes, det er interessant, at københavnere ved, hvad det koster, men det synes vi, og det synes vi faktisk stadig væk det er.

Når jeg bruger det tal, der hedder 10 mill. kr., og ikke bruger 15, 20, 30, 27 eller hvor meget det er, så er det fordi jeg på det tidspunkt, hvor jeg sad i udvalget, og hvor vi stillede det spørgsmål, fik lavet en redegørelse, som fortalte, at det kostede en halv million at køre den væk med en bulldozer, men det kostede ca. 10 mill. kr. at etablere de faciliteter, vi spurgte efter, fordi en del af forudsætningen for denne nedrivning var, at vi ville beholde funktionerne nogle andre steder. Det var det svar, vi fik dengang.

Så skal jeg ikke fable om, hvad HT's erstatningsansvar er, for det kender jeg ikke. Men jeg ved, at vi dengang regnede det ud til at være 10 mill. kr., og det er mig bekendt et tal, som de fleste har accepteret som værende sandt. Det kan man da i hvert fald starte med at fortælle københavnere, at det kommer det til at koste, hvis beslutningen bliver udført, som den ligger nu. Så kan vi jo altid diskutere videre, når vi kender grundlaget for det, hvad der så kommer oveni, når vi også skal betale HT.

Til Tine Peters vil jeg bare sige, at jeg snakkede ikke specielt om HT's placering. Jeg siger bare, at jeg synes ikke, det er underligt, at da vi traf beslutningen om at lave Rådhuspladsen om, gjorde vi det bl.a. af hensyn til den kollektive trafik. Jeg synes overhovedet ikke, det er underligt at forestille sig, at der også de næste 20 år skal betjenes kollektive trafik kunder på Rådhuspladsen, ikke nødvendigvis af HT, men de kunder, der er til den kollektive trafik, skal også betjenes på Rådhuspladsen. Derfor siger jeg, at jeg synes ikke, at de 25 år er særligt specielt. Tværtom tror jeg, at der også om 100 år vil være behov for at betjene kunderne.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Preben Møller Hansen ... (*Afbrydelse*). Undskyld, Inger Marie Bruun-Vierø. Det var fordi jeg var så ivrig efter at høre Preben Møller Hansen.

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Sagen burde have været forelagt Borgerrepræsentationen. Det har overborgmesteren sagt i aften, og jeg er glad for den klare tilkendegivelse fra overborgmesterens side. Det vil sige, at vi behøver ikke at diskutere for eller imod dette længere, det er klart tilkendegivet.

Men der er ingen, der har kommenteret, om HT burde have vidst, at sagen skulle have været fore-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

lagt Borgerrepræsentationen. Var aftalen så favorabel og så usædvanlig, at der burde have været nogle klokker, der ringede hos HT? Da det aspekt har afgørende betydning for erstatningsspørgsmålet, så vil jeg anmode forsamlingen om at stemme for følgende *forslag*:

»Sagen henvises til Bygge- og Teknikudvalget med henblik på en juridisk vurdering af, om HT burde have vidst, at sagen skulle have været forelagt Borgerrepræsentationen.«

Men hvis jeg kan få tilsagn om, at dette spørgsmål vil blive undersøgt under alle omstændigheder, så vil jeg ikke sætte mit forslag til afstemning.

Jeg vil sige, at uanset sympatien med HT eller med terminalen er vi i Borgerrepræsentationen nødt til at se, hvordan vi kan minimere omkostningerne for kommunen og inddrage alle de juridiske aspekter, der kan minimere omkostningerne i givet fald.

Så jeg håber, en eller anden kompetent kan gå op og sige, at man vil se på denne side af sagen i det videre, men jeg ved ikke, hvem der er kompetent til at kunne gøre det – jo.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Må jeg ikke sige, at jeg synes, det vil være naturligt, at det forslag, Inger Marie Bruun-Vierø kommer med her, kommer til at indgå i den videre behandling i Bygge- og Teknikudvalget, hvor vi jo også har en svarskrivelse liggende, og hvor lokalplanarbejdet jo skal viderebehandles. Det vil være naturligt, at det spørgsmål indgår i den vurdering, der lægges fra formandens side.

Preben Møller Hansen har ordet, og jeg vil gerne gøre henstillingen fra Peter Skaarup her tidligere om sprogbrug og holden sig til den lige vej – jeg var lige ved sige »Den lysende sti« – til mine.

Preben Møller Hansen (P): Mig bekendt kan man ikke stille forslag under en forespørgselsdebat. Det er mere af hensyn til den forrige taler, der ville komme med et forslag.

Men når jeg tager ordet, så er det netop det, som overborgmesteren hentyder til, Peter Skaarup, som gav udtryk for, at jeg havde bandet 8 gange ... 10 gange.

Nu er det sådan, at jeg taler det sprog, der tales i Danmark. Det kan godt være, der er nogen, der ikke bryder sig om det, det er så deres sag, men at forhindre mig i at tale dansk, det er der ingen, der kommer til, uanset hvem de end måtte være.

Jeg kommer heller ikke i mørkt jakkesæt og slips og hvad ved jeg, jeg kommer, som jeg er. Til orientering er jeg den person, der har fået det femtehøjeste personlige stemmetal, og så kunne Skaarup jo prøve at kigge på, hvad hans repræsentanter her i denne sal fik af personlige stemmer, og det til trods for at jeg taler sådan som jeg gør.

Så er der flere, der har været fremme om denne lejekontrakt. Jeg synes, det er ejendommeligt, at man kan blive ved at tale om den. Det må være alene ud fra den kendsgerning, at man aldrig selv har været i en situation, hvor man skulle underskrive en lejekontrakt om et forretningsanliggende. Der er ikke noget unaturligt i det overhovedet, det er ganske naturligt, at man gør noget sådant. Så enkelt skal det siges.

Jeg vil gerne her fastslå, som jeg gjorde før, at jeg er overordentlig glad for, at man har fået en sådan lejekontrakt.

Men så vil jeg gerne stille spørgsmålet om ansvaret: Hvem er det egentlig, der bærer ansvaret? Er det overborgmesteren, eller er det os? Det er os, der har til opgave som en slags direktionsmedlemmer at stille spørgsmål om det, der foretages af økonomiske foretagender.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Det ville være rimeligt, om man havde stillet de spørgsmål, man stiller i dag, for 4-5 år siden; så havde der været relevans i dem. Men det gjorde man ikke, og så kommer man altså 4, 5, 6 år senere og begynder at stille alle de spørgsmål om noget, der er foregået.

Hvad var der i vejen for, at man f.eks. stillede spørgsmål om Ørestaden? Der er ikke en eneste, der har stillet et sådant spørgsmål i den periode, jeg har været her. Det var mere relevant: Hvad sker der derude, hvad får vi hjem af grunker, osv., osv.? Men der er ikke en eneste, bortset fra min søde veninde, der sidder der og smiler, som har gjort det. Ellers er der ingen, der har gjort det, slet ikke af dem, som optræder i rollen som en slags opposition.

Jeg tror, at det er andre ting, der er bag ved det, som vi oplever for nærværende.

Til dem, der gerne vil have revet den der bygning ned, kan jeg godt forklare, at jeg kommer med et forslag til beslutning om, at de, der ønsker at rive den ned og stemmer for det, selv kommer til at betale hver eneste øre, det har kostet at oprette bygningen og rive bygningen ned.

Det kan fandeme ikke – undskyld, Skaarup, det kan altså ikke være rigtigt, at vi sidder og handler mis med 20-30 mill. kr. af borgernes penge, som om vi siger: Nå, blæse være med det, det er jo ikke vores egne. Der er jo ikke en af jer, der stiller forslag om noget sådant, der kunne drømme om at komme til baglommen og betale noget overhovedet. Næh, I passer godt på dem og scorer alt det, I kan score af diæter og hvad ved jeg, som I scorer ved at sidde i denne forsamling.

Og jeg siger: Fy for pokker. Det er helt andre politiske forhold, man bør beslutte at stemme om her i denne sal, og ikke det pjat, som er 4-5 år gammelt.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): O.k., det gik lidt bedre, hvis jeg skal give karakter, i dette indlæg.

(Kort bemærkning).

Mikkel Warming (Ø): Det er bare, at Preben Møller har fuldstændig ret. De her spørgsmål skulle være stillet i december 1995, fordi da skulle lejekontrakten have været forelagt Borgerrepræsentationen. Det blev den ikke, og det, hele denne forespørgsel har prøvet at gå ud på, er at finde ud af, hvorfor blev den ikke det, og det har vi stadig ikke fået svar på.

A. Benhaddou (D): Jeg vil også give Preben Møller Hansen ret med hensyn til Mikkel Warming. Ja selvfølgelig kan ethvert medlem da stille et eller andet beslutningsforslag, kan komme med et eller andet forslag her til denne forsamling, og det kunne de altså også gøre i 1995. Så den undskyldning kan man heller ikke bruge.

Så var det Tine Peters, der lagde ud med at sige, at det var en økonomisk uansvarlig handling at bygge terminalen til en så favorabel pris. Jeg kan ikke se, hvad hun mener med det, hvad konsekvenserne er for kommunens budgetter. Det, jeg kan se ud af det, er, at man har vedtaget noget, som måske ikke er gået til på den måde, som det egentlig skulle være gået til på. Det er det eneste, jeg kan se.

Men samtidig kan jeg se, at ansvaret ligger ikke kun på én mand i denne forsamling, og så vidt vi alle sammen ved, så er der allerede 2 personer i denne forsamling, som har meldt, at de har taget ansvaret på sig. Men vi mangler stadig at høre fra alle de andre medlemmer her, der var med til at beslutte i sin tid, at den bygning skulle opføres.

Med hensyn til Det Radikale Venstres forslag synes jeg hellere, at vi skulle bruge kræfterne på at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

se på, om der er muligheder for at få terminalen nedlagt.

CD er ikke enig med Lars Engberg i, at vi ikke vil bruge 2-3 mill. kr. Det mener jeg godt kan forsvares. Men vi vil ikke være med til at gå højere op for at få den terminal ned, fordi det ville simpelt hen være uansvarligt.

Jeg vil også minde mine borgerlige fæller fra Venstre om, at jeg til daglig taler med mange borgerlige vælgere, som ville føle det økonomisk fuldstændig uansvarligt, hvis vi gik hen og brugte 20-30 mill. kr. af borgernes penge til det her formål. Det er sandheden, for nu er den bygget, den skulle aldrig nogen sinde have været bygget, desværre.

Mona Heiberg (A): Først til Peter Skaarup. Hr. Peter Skaarup spørger, om vi som socialdemokrater vil være med til at gå ud og kæmpe for at få fjernet denne bygning. Nej, det vil vi ikke.

Det kan godt være, at formanden for forsamlingen bliver nødt til at kæmpe sammen med jer, og selvfølgelig gør vi det også, hvis det er en flertalsbeslutning herinde, så bøjer vi os i demokratiets navn for det. Men vi går ikke ud og kæmper for, at denne bygning skal rives ned.

Vi har ikke stået som andre i kommunevalgkampen og sagt: Vi kæmper for Kommunehospitalet, og vi kæmper for terminalen. Vi har gået ud og sagt, at vi synes, den bygning er funktionel, den ligger godt, den er oven i købet smuk. I vores gruppe har vi stort set været enige om, at den bygning – og det er jo så bevist nu – med alle dens funktioner og alle dens besøgende fungerer, og vi vil gerne have, at den bliver liggende på Rådhuspladsen. Det er Socialdemokratiets holdning i denne sag.

At overborgmesteren påtager sig et ansvar osv., osv., og selvfølgelig vil bøje sig for flertallet, er klart, sådan er betingelserne. Men vi som parti har ikke udtalt, at det er vores holdning, at vi skal nedrive eller flytte denne bygning. Nej.

Peter Skaarup leder efter den billigst mulige løsning, og den vil jeg gerne give væk. Det er at lade bygningen blive. Så bruger vi ikke flere skatte kroner på det. Det var jo også en mulighed.

I forhold til det, som Peter Skaarup siger vedrørende hr. John Winther, så er det ikke som borgmester for Frederiksberg, at John Winther udtaler sig. I den artikel, der har stået i avisen, har John Winther udtalt sig som tidligere formand for HT's bestyrelse. Det er jo rimeligt nok, når det er HT's bestyrelse, der har taget en beslutning, at den daværende formand gik ud og skrev et stykke i avisen.

Altså, Lars Hutters, jeg må skuffe dig, sådan bliver det ikke fra vores partis side. Vi går ikke hånd i hånd om at rive terminalen ned.

Jens Kjær Christensen lægger ud med overborgmesterens forskellige funktioner. Det har vi jo alle sammen som medlemmer herinde, vi sidder i forskellige bestyrelser og udvalg osv., osv. Men det gør overborgmesteren jo ikke alene i de der bestyrelser. Der er jo mange andre politikere, der også sidder i de pågældende bestyrelser ... (*Afbrydelse af overborgmesteren*). Desværre, siger overborgmesteren i baggrunden her. Sådan er det nu engang, og derfor vil det være lidt personfikseret at gå efter overborgmesterens bestyrelsesposter.

Og så skal vi til at tale om, hvem der sad i Kulturbybestyrelsen osv., osv. Hvem havde tilgang til Kulturbys dagsorden? Hvem havde tilgang til referaterne? Ja, det havde de medlemmer, der sad i Kulturbybestyrelsen. Altså var de bekendt med de 3 mill. kr.

Det havde suppleanterne også. Grete Henius, som var suppleant for Bente Frost, jeg, som var suppleant for overborgmesteren i Kulturbybestyrelsen, havde fuld tilgang til alle oplysninger om de behandlinger, der blev foretaget i den bestyrelse. Jeg siger det blot.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Martin Günter, som er den tidligere formand for forsamlingen herinde, kender jo alt til, hvordan sagsgangen er. Jeg synes også, at dette er et dybt alvorligt spørgsmål, hr. Martin Günter, men jeg synes nu, at det er, og det vil jeg være enig med Winnie Berndtson i, lidt mærkeligt, at der skal gå så lang tid, fra 1997 til 1999, før Martin Günter rejser denne forespørgsel, når både Martin Günter og jeg synes, dette er et meget alvorligt spørgsmål. Der forelå oplysninger i 1997 om, og så var det jo lige så alvorligt dengang, hvordan sagsgangen var mellem embedsmænd og magistraten, mellem borgerrepræsentanter og magistraten osv., osv.

Så al ære værd, at forespørgslen er kommet nu. Det undrer mig som sagt bare, at den med Martin Günters erfaring som formand for denne forsamling ikke er kommet noget tidligere.

(Kort bemærkning).

Martin Günter (F): Jeg skal blot sige til Mona Heiberg, at for mit vedkommende har det en helt naturlig forklaring. Det kunne du have læst på SF's hjemmeside, hvor der står, at en række politikere i de seneste måneder har gravet sig ned i det her og fundet en række oplysninger. Det er først på det tidspunkt, jeg bliver bekendt med alle disse oplysninger, herunder kontrakten med HT.

Jeg sad ikke og har ikke på noget tidspunkt siddet i Byplan- og Trafikudvalget, og kontrakten med HT har ikke indholdsmæssigt – indholdsmæssigt – været trykt noget sted. Det er rigtigt, at den ligger som et bilag til en sag i slutningen af 1997, men det pågældende bilag er ikke optrykt, det ligger blot henne i mappen, og jeg har altså ikke været nede i det på det tidspunkt.

Det er forklaringen på, at jeg ikke har haft den tilstrækkelige viden før inden for de sidste halvanden måned.

Jens Kjær Christensen (Ø): Det er ganske kort, for jeg tror, de fleste er blevet ret trætte i ørerne efterhånden. Det er jo ikke store nyheder, der kommer.

Socialdemokraterne bliver ved med at gå herop og undre sig og undre sig, og så bliver det først morsomt, når Mona Heiberg kommer herop og snakker om Socialdemokratiet, der kæmper for det ene eller det andet. Vi glæder os til at se, om det bliver det ene eller det andet, og hvornår det bliver. Det er ikke det, vi er vant til at betragte.

Men altså der er en vis surhed over, at denne forespørgsel er blevet taget op. Det synes jeg ikke, man skal blive sur over. Det blev meddelt i pressen allerede omkring 1. december som et resultat af et møde, partierne havde holdt sammen. Det blev også meddelt, at først skulle man have en redegørelse, efterfølgende en forespørgsel. Det tredje ben i den proces var udarbejdelsen af lokalplan for Rådhuspladsen. Alle kort var lagt åbent frem for offentligheden, det ved alle deltagende parter, også Socialdemokraterne, der ikke var med.

Så vil jeg sige til det, der var min særlige pointe omkring kasketforbytninger, ja man kunne jo frækt sige, at jeg havde faktisk taget en kasket med, Jens Kramer, men så glemte jeg den, det er meget surt. Der står »BR« på den, og så ville jeg have, at Jens Kramer Mikkelsen skulle have den kasket på, hver gang det var BR-sammenhæng, han refererede til og tænkte ud fra.

Det vil sige, at når han ikke havde kasketten på, så var han i en anden verden, måske i Ørestadsselskabet, som jo har sine egne interesser omkring f.eks. jordsalg i byen, som måske ikke er kommunens interesser. Eller hvis han omvendt sad i Havnens bestyrelse og heller ikke havde BR-kasketten på. Der har han også jordinteresser, som måske er lidt divergerende med dem, han har i Ørestadsselska-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

bet.

O.k., det er det, der er interessant, synes jeg, at diskutere dette forhold, uanset at der også er andre medlemmer, der sidder i Ørestadsselskabet og i havnens bestyrelse, som også er i denne forsamling. Det gør jo sådan set ikke problemet mindre.

Derfor synes jeg alligevel, man skal have en drøftelse af, hvad denne sammenhæng er, hvor der er egentlige modsætninger, som gør, at ting i virkeligheden slet ikke kommer frem i offentlighedens søgelys og ikke engang til vores kendskab.

Hvornår foregår der faste orienteringer om Ørestadsselskabets egentlige beslutninger? Hvornår foregår der orientering om Havnens egentlige beslutninger? Mit indtryk er mest, at når det foregår i Økonomiudvalget, og der sidder jeg jo ikke selv, så det er kun ud fra at læse papirer, så er det faktisk, når andre stiller forespørgsler eller spørgsmål, så kommer sagen på dagsordenen. Det er mit indtryk, og derfor synes jeg, man skal tage det alvorligt og ikke bare, Jens Kramer Mikkelsen. Der er også andre, der har det problem.

Det rigtige er selvfølgelig, at Jens Kramer har ekstra mange pladser i de her bestyrelser, og det er ham vel undt. Men alligevel synes jeg, at man i fællesskab skal diskutere et problem, som offentligheden har diskuteret igennem flere år, problemet med de lukkede selskabskonstruktioner og de deraf følgende loyalitets- eller modsatrettede hensyn, der skal rummes i et almindeligt menneske.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg er glad for, at Jens Kjær Christensen understreger det sidste. Lars Engberg har bedt om ordet – jeg går ud fra ikke for at provokere yderligere til at tage ordet.

Lars Engberg (A): Jeg må sige, at jeg synes ikke, der er kommet svar på, hvorfor denne forespørgsel først er nu ... (*Protester*). Ja, ja.

Så vil jeg godt sige, det har stået lysende klart for alle medlemmer af denne forsamling, da vi behandlede denne sag i Borgerrepræsentationen i september 1997, at der er indgået en lejeaftale med 25 års uopsigelighe

Jeg har benyttet mig af at pjække lidt fra forhandlingerne her et øjeblik for at finde det trykte bilag, den delbetænkning, som vi behandlede på mødet i Borgerrepræsentationen i september 1997, frem. Der står i betænkningen:

»Fra HT har man herefter modtaget det som bilag 1 til nærværende betænkning vedlagte notat af 5. september 1997.«

Så blader vi om på side 5 i delbetænkningen. Der står notat fra HT dateret den 5. september 1997, det er optrykt, Martin Günter, og på side 2 i skrivelsen, side 6 i delbetænkningen, står der:

»Men med udgangspunkt i, at der er tale om et 25-årigt uopsigeligt lejemål, og under hensyntagen til ... « osv., osv.

Det er optrykt. Alle i denne forsamling kendte eller burde kende i september 1997, at der er tale om et uopsigeligt lejemål. Derfor har jeg ikke fået svar på, hvorfor vi får denne debat på nuværende tidspunkt, og hvis jeg ikke får et bedre svar end det, jeg har fået, så må jeg henholde mig til, at det er helt anderledes og meget mere politiske synspunkter, der ligger bagved.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Peter Skaarup ... (*Afbrydelse*). Undskyld,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

jeg så ikke ... det var mere en vurdering af, hvorvidt Lars Hutters havde mulighed for at gennemføre en kort bemærkning. Lars Hutters, værsgo.

(Kort bemærkning).

Lars Hutters (L): Jamen selvfølgelig skal Lars Engberg da ikke være i tvivl om, at det er af politiske årsager, vi har stillet denne forespørgsel. Hvad pokker skulle det ellers være?

Så vil jeg sige, at mere end halvdelen af Borgerrepræsentationen var faktisk ikke medlem i 1997, så jeg synes, det er fuldstændig irrelevant, det, som Lars Engberg siger. Flertallet var altså ikke medlem af Borgerrepræsentationen i 1997.

Så vil jeg sige, jeg har i hvert fald sagt til Lars Engberg, jeg ved ikke, om jeg skal gentage det ... (*Afbrydelse*). Det må jeg gerne, det er nødvendigt, kan jeg forstå. Jamen årsagen til, at vi har stillet den, er for at få sat fart i den politiske proces for at få fjernet HT-terminalen, og der er 4 resultater af denne dag:

1. Overborgmesteren har erklæret sin fejl.
2. På grund af den alvorlige politisk-parlamentariske fejl kan HT ikke gøre sit erstatningskrav gældende.
3. Det ligger også klart, at der er adskillige af os i Borgerrepræsentationen, der mener, at HT ikke har handlet i god tro i denne sag, fordi de var faktisk informeret via den forberedelse, overborgmesteren havde frem til det pågældende HT-bestyrelsesmøde i oktober.
4. Endelig er det politiske resultat, som jeg nævnte indledningsvis, at der er et flertal, som vil fastholde, at HT-terminalen skal fjernes.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Fører det til, at Peter Skaarup alligevel vil bede om ordet? – Peter Skaarup, værsgo.

Peter Skaarup (O): Jeg skal nok gøre det kort, og jeg skal heller ikke sige ret mange ord til Preben Møller Hansen i vores lille disput, blot konstatere, at jeg bestemt ikke har noget mod, at du bander, og du snakker det sprog, du gør. Det er enormt godt, det kan jeg godt lide. Men jeg synes bare, at heroppe fra talerstolen skal du prøve at holde lidt igen med det ... (*Afbrydelser*).

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Må jeg lige sige, at nu har Peter Skaarup ordet – også for at undgå at tale direkte til medlemmerne af forsamlingen.

Peter Skaarup (O): O.k. Men tilbage til det, vi egentlig står heroppe for at diskutere i dag. Det er jo i al sin enkelthed spørgsmålet om det eventuelle ansvar, der nu er. Der synes jeg da, det er fint, at overborgmesteren har sagt, at han har sådan set ansvaret bl.a. sammen med den anden borgmester, vi har været inde på nogle gange.

Men det, man så godt kan få lidt mistanke om, er jo altså, at det ikke bare er sådan en tilfældighed, der er foregået ved behandlingen af denne sag på det tidspunkt, hvor den blev vedtaget, og da det nu ligger inden for de 2 magistratsafdelinger, at det så efterfølgende er sådan, at de 2 borgmestere siger, jamen vi har ansvaret for det.

Men mellem linjerne siger de jo egentlig, jamen vi vidste egentlig ikke så meget om det, men altså

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

vi tager vores ansvar. Hvor jeg jo nok synes, at når man læser på side 3 det svar om tillægsbevillings-sagen, hvor der står, at der var politisk ønske om ikke at forsinke færdiggørelsen, hvilket har medvirket til, at der ikke blev udarbejdet tillægsbevillingsansøgning, så er det jo altså bare, man kommer til at tænke på, jamen det kender vi jo alle sammen fra de udvalg, vi nu sidder i, at der kan være nogle politiske ønsker omkring det her.

Men det ændrer altså bare ikke ved, at man har fuld klarhed over, at kontrakten var, som den var og stadig væk er, at tillægsbevillingen var, som den var og stadig væk er, og at man på den baggrund var klar over, jamen hvis det her kommer i Borgerrepræsentationen, så er det ikke sikkert, det bliver vedtaget i den form. Det er jo lidt interessant, at man sådan set på det tidspunkt forvrider tingene ved ikke at sende det i Borgerrepræsentationen.

Noget andet var, hvis det bare var gået direkte igennem i Borgerrepræsentationen, og der ikke var nogen, der havde sat spørgsmålstegn ved det, så var det jo en formalitet. Men kendsgerningerne er, som også Inger Marie Bruun-Vierø har været inde på, at det jo ikke er sikkert, at den behandling, der havde været i Borgerrepræsentationen på det pågældende tidspunkt, bare havde givet et blåt stempel.

Sandsynligheden taler for, at de, der måske dengang ikke alle sammen satte sig et hundrede procent ind i, hvad der foregik, og det er dem, Lars Engberg kritiserer lidt, nok havde sat lidt større spørgsmålstegn ved det i sin tid, hvis de havde været klar over, at omkostningen var den store, som vi nu har fundet ud af.

Det er sådan set lidt det, der er problemet, synes jeg, ved at man bare siger, jamen jeg har ansvaret for det, men i øvrigt vidste jeg nok ikke ret meget om det. Den fornemmelse, vi får her efterfølgende, er faktisk, at man havde fuld klarhed over, hvad det drejede sig om, og at man helt bevidst ikke ville sende det i Borgerrepræsentationen, fordi så vidste man jo, at det formentlig ville falde eller i hvert fald ikke ville få den udgang på det hele, som det fik.

Derfor kan man sige, at det er meget nemt at tage ansvaret for det, og man kan så bagefter diskutere, om det skal have nogen følger. Men det virkelig interessante er, om man med overlæg på det tidspunkt gør nogle ting, der medfører, at Borgerrepræsentationen ikke får stillet de spørgsmål, de skal, og det er altså den fornemmelse, man får her bagefter.

Så vil jeg lige afslutningsvis sige til Lars Engberg, at du siger hele tiden, at hele denne sal, vi alle sammen vidste jo alt om det her, og det har været optrykt som bilag og alting. Der kan jeg så lige sige ligesom Lars Hutters, at der er altså en meget, meget stor udskiftning af Borgerrepræsentationen fra sidste samling og til nu. Der er nye partier, der bliver repræsenteret, der er masser af nye mennesker, som jo ikke har mulighed for at have stillet de der spørgsmål. Altså det er ikke de samme 55 mennesker, vi snakker om, det vil jeg lige fastholde. Jeg vil sige, at vi i hvert fald i Dansk Folkeparti ikke havde mulighed for at stille de spørgsmål, da vi ikke sad i Borgerrepræsentationen på det tidspunkt.

Så jeg synes, at du tager munden for fuld, når du siger, jamen vi havde alle sammen mulighed for at vide det hele, vi kunne alle sammen have stillet de her spørgsmål. Det kan godt være, der er nogle stykker, der kunne have gjort det, men som man også kan sige blev lidt forhindret i det, ved at det ikke kom i Borgerrepræsentationen. Men det er altså ikke alle os andre, der havde mulighed for at stille dem.

Konklusionen på det her må være, at der nu er nogle partier, der nødvendigvis må sætte sig sammen og finde ud af, hvad der nu skal ske, fordi de svar, vi har fået fra Socialdemokratiet i dag, har jo faktisk været, at hvis der virkelig var et flertal, der satte tommelskruerne på, ligesom det har været til-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

fældet i andre sager, så kan det godt være, man vil arbejde efter det, men man vil ikke, medmindre det bliver skåret fuldstændig ud i pap i denne sal, at man altså ønsker den bygning fjernet, fordi den er grim osv., arbejde i den retning.

Der er det så bare, at vi bliver så nok nødt til at prøve at opnå et flertal for noget og så sende det i salen her og så tage en afstemning, og så må vi håbe, det får en virkning.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det får nok en afgørelse.

Ole Hentzen (C): Jeg tror, Peter Skaarup misforstod Lars Engberg lidt, fordi Lars Engberg havde ikke noget imod, at der måske var nogle, der sov i 1994-95, for det var meget bekvemt i hele sagsforløbet. Så jeg tror, Lars Engberg mere sigtede til 1997 som værende det, der nu ligesom skal være ankepunktet om, hvorfor pokker man nu dukker op her i 1998-99.

For det er selvfølgelig bekvemt at sige 1999, men det er i 1998, sagen rejses igen, og det ved Lars Engberg jo alt om i relation til behandlingen i Bygge- og Teknikudvalget, hvor han jo selv ikke mindst har stillet ganske mange spørgsmål, og hvor det gav anledning til andre meningsudvekslinger i den anledning. Derfor er resultatet jo forespørgselsdebatten i dag, netop for at kunne komme videre.

Man kunne jo også stille det lidt retoriske spørgsmål, at når nu HT sender dette brev frem i september måned 1997, og 2 forvaltninger, ikke mindst overborgmesterens forvaltning, jo er ansvarlig for det, der hed Bygge- og Teknikudvalget i 1997, det var nemlig ikke magistratens 4. afdeling, men det var overborgmesterens afdeling, hvordan kan det være, at man bare lægger et brev frem, dateret 5. september 1997, for udvalget og derefter for Borgerrepræsentationen uden at lægge kontrakten frem?

For man skal vel ikke være så ond, at man tror, at Socialdemokratiet med vilje ikke ønskede, kontrakten skulle blive kendt i september måned 1997, for der var den eneste næste legale mulighed for, at overborgmesteren eller 4. afdeling kunne have gjort den gamle beslutningsdygtige forsamling opmærksom på indholdet af lejekontrakten?

Her havde man nu den helt legale mulighed. HT's brev dukker op, dateret 5. september, og siger: Vi har en lejekontrakt. Hvad ville have været mere naturligt, hvis man ønskede, at indholdet af lejekontrakten skulle blive kendt, at den var blevet lagt frem i udvalget og derved også var kommet til Borgerrepræsentationens kendskab?

Det skete på intet tidspunkt, og der er mennesker til stede under hele udvalgets behandling, som altså kan dokumenteres via et skriftligt mødereferat, der på ingen måde fremkom med det.

Så denne fremturen, Lars Engberg, med, at alle havde denne viden i 1997, går altså begge veje i ønsket om at få tingene frem. Der må altså også være nogle af dem, der sad på kontrakten og kendte til dens indhold, der ikke ønskede, at tingene skulle frem i september måned 1997.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det i 3. runde Preben Møller Hansen. Lad os prøve at holde stilen fra sidste indlæg.

Preben Møller Hansen (P): Jamen det ... undskyld. Det kan godt være, at over halvdelen af de medlemmer af Borgerrepræsentationen, vi har i dag, ikke var der i 1997. Men det betyder jo ikke, at de er afskåret fra at få den viden, man diskuterede i 1997.

Jeg gjorde det, at jeg gik ned til Borgerrepræsentationens Sekretariat, og der bad jeg om at få alle

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

diskussioner, der havde været om denne sag. De var så flinke at give mig fotokopi af alt sammen, og jeg havde så mulighed for at læse det, og det havde andre jo også, også en Peter Skaarup.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ja tak, det udløser ikke flere bemærkninger, ikke andre har begæret ordet. Forhandlingerne er afsluttet. Jeg tager nu det fulde ansvar – ikke for at konkludere, men for at lukke debatten om dette punkt.

Forespørgslen blev besvaret af overborgmesteren.

4) 38/99

Indstilling om valg af formand eller næstformand til KUC's bestyrelse.
(Kultur- og Fritidsforvaltningen)

Lars Engberg (A): Indstillingen er jo neutral, om man så må sige, på den måde, at der ikke tages stilling til fra forvaltningens side, om Borgerrepræsentationen skal sætte sig på formandsposten eller næstformandsposten. Men det forslag, jeg gerne vil stille, er, at Borgerrepræsentationen beslutter, at formanden skal vælges blandt de af Borgerrepræsentationen indstillede personer.

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg ville jo være et skarn, og det bliver ganske kort, hvis jeg ikke selvfølgelig klargjorde, hvorfor Enhedslisten vil undlade at stemme til dette forslag overhovedet.

Det kan lyde lidt underligt. Vi vil ikke forhindre et flertal i at få gang i KUC's arbejde. Nu er der gået over et år, og den nye KUC-bestyrelse er ikke engang trådt sammen endnu.

Men forholdet er jo det, og det er ingen hemmelighed et eller andet sted, at Socialdemokratiet og SF har lavet en aftale om fordelingen af rovet, formands- og næstformandsposten. Det er derfor, jeg siger det åbent. Vi har haft en diskussion om åbenhed, gennemsigtighed, som Martin Günter vist sagde. Det går jeg meget ind for, men derfor vil jeg også godt forklare, at jeg synes, det er en fuldkommen barok og gammeldags facon at køre videre på.

Dette er altså forklaringen på, at Enhedslisten undlader at stemme til det her.

Med 46 stemmer blev det vedtaget, at Borgerrepræsentationen udpeger formanden for KUC's bestyrelse. Ingen stemte imod.

Før stemte: A, F, V, O, C, B, P, L og D.

Undlod at stemme: Ø.

Overborgmesteren fik bemyndigelse til at modtage navnet senere.

Jens Kjær Christensen (Ø) forlangte i henhold til forretningsordenens § 14, stk. 2, at følgende bemærkning blev tilført beslutningsprotokollen: "Enhedslisten – De Rød/Grønne tager skarpt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

afstand fra den gammeldags facon, S og SF har udfoldet ved at lave en aftale om fordeling af formands- og næstformandsposten til selvsamme partier".

5) 36/99

Indstilling om godkendelse af ansøgningen fra skolebestyrelsen og Pædagogisk Råd på Frederiksgård Skole om ændret minimumslektionsantal for de kommende år, samt om at kompetencen til at godkende specialskolernes ansøgninger om ændringer i det af Borgerrepræsentationen fastsatte minimumskrav delegeres til Uddannelses- og Ungdomsudvalget.
(Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

6) 1/99

Indstilling om godkendelse af "Forslag til målsætninger og indsatsområder for københavnske gymnasier og hf-kurser".
(Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

Louise Frevert (C): Der er vel egentlig ikke så meget at sige om dette emne, vi har jo diskuteret det i udvalget, og ændringsforslaget siger jo sig selv, idet vi ikke mener, at det bør være nødvendigt, at man som sådan skaber nogle multikulturelle miljøer i gymnasie- og hf-regi, idet de multikulturelle miljøer rent faktisk er der i sig selv med den sammensætning, der er rent undervisningsmæssigt og elevmæssigt. Så vi synes ikke, der er nogen grund til at tage den målsætning med ind i det her.

Borgmester Per Bregengaard: Det er jo netop, fordi miljøerne er der, at man skal inddrage dem i de målsætninger osv., man har for skolen ... (*Afbrydelse*). Jeg siger, det er jo netop, fordi de miljøer, som Louise Frevert fremhæver, eksisterer på skolerne, at man selvfølgelig også skal tage sit udgangspunkt i dem.

Louise Frevert (C): Man må jo gå ud fra, at de unge mennesker, som kommer i gymnasiet eller på hf-kurser, allerede er i stand til at tale dansk, og det vil sige, at de har integreret sig og egentlig ikke har behov for at være i et multikulturelt miljø, når de er under en højere forberedende uddannelse, som både gymnasiet og hf er. Så der er stadig væk overhovedet ikke nogen grund til at have de specielle multikulturelle miljøer i det regi.

Peter Skaarup (O): Blot for at sige, at det ligger selvfølgelig også klart, at Dansk Folkeparti ikke kan støtte, at man laver multikulturelle, eller hvad man nu kalder det, miljøer på gymnasier og hf-studium. Det er klart, at den kvalifikation, der skal være for enhver, der begiver sig ind i gymnasiet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

eller hf, må være til stede på baggrund af de evner, man nu har, og det skal ikke være et spørgsmål, om man får en særlig kvalifikation ved, at man er multikulturel eller tosproget.

Så derfor er det vores opfattelse, at man må gøre sig klart, at hvis man starter i gymnasiet eller i hf, så kan man det danske sprog, og så kan man klare enhver situation inden for gymnasiet og hf.

Derfor kan vi støtte det forbehold, som Louise Frevert har taget i udvalget, og vi vil stemme ud fra det.

Wallait Khan (F): Det undrer mig, at vi skal diskutere det så meget. Per Bregengaard siger jo, og jeg er enig med ham, at det miljø findes. Der er problemer, selv om man kender sproget, men alligevel, når man går i dybden, så kan man ikke mere.

Hvad er målet, hvad vil man opnå med det her? Man vil åbne muligheder for dem, som har brug for det. F.eks. står der jo tydeligt i indstillingen, hvad man agter at gøre med det her, at give mulighed for dem, som har brug for hjælp, f.eks. med en lektiecafé. Man vil integrere dem i undervisningen, og man vil hjælpe dem til at blive kvalificeret på lige fod med andre. Det er ikke andet.

Jeg synes, at vi alle er enige om, at de skal have den hjælp, hvis de har behov for det, hvis der er brug for det. Det er ikke noget, som vi kan være uenige om. Jeg synes, vi alle er enige om, at hvis de har brug for det, så skal der være mulighed for dem for at få den hjælp, som de har brug for.

Det undrer mig, at bare ordene »multikulturelle miljøer« piner nogle af os. Jeg tror, at det er et dårligt signal. Jeg synes, vi skal acceptere de realiteter, der er i det danske samfund eller i det københavnske samfund i dag, at der er elever med anden kulturel baggrund.

Det er ikke noget problem at kalde dem det her eller have den sætning der, og jeg synes ikke, det skal udgå, jeg synes, at det skal være der. Det er vigtigt, at vi har mulighed for at give dem de muligheder, der er behov for, og hjælpe dem med de kvalifikationer, som de har brug for.

Borgmester Per Bregengaard: Jeg vil bare gøre opmærksom på, at etnicitet ikke har noget at gøre med, om man kan dansk eller ej. Fordi man er perfekt til dansk mundtligt, skriftligt, så er det jo ikke sikkert, at man mister en eller anden etnisk identitet. Så det er altså at blande to helt forskellige ting sammen.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ikke flere i 2. runde. Vi går til 3 runde.

Louise Frevert (C): Jeg synes, vi har fået de meget små sko på, og nu er vi tilbage i det gamle vadede, som vi plejer at være, når vi har disse meget spændende diskussioner.

Jeg kan ikke se, hvorfor det skal pointeres så kraftigt. Jeg kan overhovedet ikke få ind i mit hoved, at det skal være en kvalifikation i sig selv at have en anden etnisk baggrund end dansk. Jeg kan ikke se, hvorfor man skal lave særbehandling. Lektiehjælp, ja, men det skal sandelig også være til ordblinde, det skal være til andre, der ikke har mulighed for at klare sig på den samme måde som dem, der har de andre kvalifikationer, som er savnet hos de dårligt kvalificerede.

Så jeg synes, det er helt urimeligt, at man hver eneste gang skal have en særbehandling af personer af anden etnisk oprindelse. Jeg er helt med på at give alle lige vilkår, men det andet synes jeg simpelt hen er en form for omvendt ligestilling, og det kan jeg ikke gå med til.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Lubna Elahi (A): Jeg kan udmærket godt forstå, at fru Louise Frevert ikke kan gå med til det, fordi det drejer sig i virkeligheden om nogle andre ting.

Jeg synes, det er vigtigt, når vi taler om målsætning i forhold til de etniske unge, at vi støtter dem, og at vi bakker dem op, fordi sagen er jo, at de kan sagtens formulere sig i dagligdagen, det vil sige deres sproglige kunnen, når de forlader folkeskolen, men de har ikke en eller anden moster eller tante, der kan hjælpe dem med forskellige ting.

Sagen er også den, at så længe der er venlige danskere, der forlader visse boligområder, så vores børn med anden etnisk baggrund ikke kan komme og lære danskere rent fysisk at kende, så er vi altså nødt til at have lidt ekstra hjælp.

Jeg synes, det er vigtigt, at den sætning står der, fordi det betyder også noget med økonomiske midler, så de skal ikke forsvinde et eller andet mærkeligt sted. I sidste ende kommer der et produkt ud af det, og det vil sige nogle bedre kvalifikationer.

Det kan godt være, det er et problem for nogen, at der er nogle af os, der bliver ved med at fastholde, at det hedder etniske miljøer, men så må det være deres personlige identitetspolitiske problem. Det skal ikke være vores andres problem, fordi de miljøer eksisterer jo sådan set. Man skal bare erkende det, og så skal man hjælpe disse unge. Det kan ikke være anderledes.

Peter Skaarup (O): Jeg tror desværre ikke, vi bliver helt enige om det her, men når vi læser indstillingen, så synes vi altså, at det er meget domineret af det her med det multikulturelle, og der skal laves nogle særordninger.

Vi har det også på side 4, hvor man under »Fleksible voksenuddannelser« siger, at man skal kunne tilbyde »pakker« for indvandrere »Gymnasialt Indslusningskursus for Fremmedsprogede« på Vesterbro Enkeltfags-hf, osv., osv.

Altså det går igen mange, mange steder, og det synes vi er noget nyt i forhold til det, man har i dag. Derfor vil vi gerne advare mod den tendens, at man i den grad giver særbehandling.

Men jeg erkender da selvfølgelig, at der kan være gymnasieelever, som har brug for nogle andre former, end vi kender det i dag. Derfor er det da også godt nok, at man har lavet denne rapport, og at man kommer med nogle ting, som er nye.

Men når vi så læser det linje for linje rundt omkring, så finder vi altså utroligt mange steder, hvor det fremgår, at der skal være særbehandling. Der er altså mange gymnasieelever, der ville føle sig stødt over, at man i den grad laver en særbehandling, som man jo ikke kan gøre på alle punkter.

Derfor er vi altså modstandere af, at man i den grad laver det på den måde, man har sagt det her i dag, og at man laver f.eks. sådan et gymnasialt indslusningskursus for fremmedsprogede.

Vi mener sådan set, at hvis man er fremmedsproget og er kommet til Danmark, så må man også sørge for at kvalificere sig til, hvad der er af studier, lige så vel som alle mulige andre må gøre det. Så vi kan altså ikke stemme for det her.

(Kort bemærkning).

Lubna Elahi (A): Jeg vil gerne stille et spørgsmål til dig. Det ved jeg ikke, om man må stille herfra.

Jeg kan ikke forstå, at hver gang vi forsøger at finde nogle løsningsmodeller, får Dansk Folkeparti et problem, fordi på den ene side bliver man kritiseret for som etnisk minoritet, at man ikke gider tage

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

del i det danske samfund. På den anden side, hver gang man prøver at lave noget, så synes de, det er særbehandling. Jeg synes, I skal afgøre med jer selv, hvad det er, I i virkeligheden vil.

De kan ikke blive ved med at køre med, at hvis man bor i Danmark, så kan man gøre sådan og sådan og sådan, fordi kendsgerningen er, at mange af disse børn er født og opvokset i Danmark.

At politikere ikke kan finde ud af, hvad pokker de skal gøre med disse børn, skal børnene da ikke stå til ansvar for. De skal have det samme serviceniveau som alle mulige andre danske – altså hvide danskere, for at skære det ud i pap.

Wallait Khan (F): Jeg vil bare sige, at jeg er stensikker på, at vi alle vil have, at indvandrerelever også bliver kvalificeret, og at de kvalificerer sig så godt, at de kan gå på lige fod med alle andre, eller indfødte. Så jeg synes, at det her er vigtigt. Det åbner mulighed for at gøre den indsats, som er nødvendig for at kvalificere dem, ikke andet. Så derfor synes jeg, vi skal støtte det her.

(Kort bemærkning)

Peter Skaarup (O): Jeg synes, der kommer en voldsom debat omkring sådan en lille ting her, som vi egentlig måske godt nok er klar over, at der er nogle holdningsforskelle til. Men altså under alle omstændigheder skal der ikke være tvivl om, at der er virkelig ting i det her, som vi i Dansk Folkeparti synes er rigtige og fornuftige, mange steder i dette oplæg.

Men vi må også sige, at der flere steder bliver givet det, jeg vil kalde særbehandling, hvor man laver nogle særlige kurser for de her ting. Der er det så bare, jeg siger, jamen der er for meget af den slags til, at vi kan stemme for det. Men jeg erkender, at der er da helt sikkert fornuftige ting i det. Der har vi bare nogle holdningsforskelle, som nok er lidt svære at løse her i aften.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg synes også, der er noget deja-vu over debatten.

Ole Hentzen (C): Jeg har fået lov at supplere vores ordfører på området.

Det skal være nogle bemærkninger til Wallait Khan og Lubna Elahi, som ligesom bruger som argument, at det ønske, vi vel alle har, om, at indvandrere, tosprogede integreres i det danske samfund på så højt uddannelsesniveau som muligt, bliver ligesom misbrugt imod os, som om at så stiller vi os ikke op med åbne arme og siger, at ethvert specialtilbud skal skræddersys til, at vi kan få opfyldt denne målsætning.

Dette er ikke et specialtilbud, det er et dansk gymnasietilbud, og et dansk gymnasietilbud forudsætter som minimum, at man selvfølgelig kan det danske sprog, og det hørte jeg også borgmesteren sige, flydende dansk sprogligt og skriftligt; så vil man selvfølgelig også kunne gennemføre den danske gymnasieundervisning.

Det behøver man saftsusemig ikke specielle cafémiljøer og alt muligt andet for multietniske sammenslutninger. Hvis man er så perfekt i dansk både i det skriftlige og i det mundtlige, hvad skal man så på gymnasieniveau have oprettet en særlig gymnasielinje et eller andet sted, for at de kan have multietniske cafémiljøer og jeg ved fandeme ... søreme ikke hvad? Så er vi ved at nå for langt ud, fordi så er det noget socialt, Per Bregengaard vil med det her, og så er det ikke spor uddannelsespolitik.

Hvad bliver det næste så inden for folkeskoleområdet? Får vi snart forslaget om rene indvandrer-miljøer arrangeret efter specielle etniske grupperinger, fordi det må jo være det optimale med særlige

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

etniske børnehave-mødremiljøer og hvad ved jeg?

Vi tror ikke på den filosofi. Det er integrationen, og det er uddannelsen, og uddannelsen skal selvfølgelig starte på det niveau, som er adgangskravet for at komme i gymnasiet. Det var det, borgmesteren så glimrende beskrev som værende glimrende til dansk mundtligt og skriftligt. Så kan man også gennemføre den danske gymnasieundervisning.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg hørte, at selvdisciplinen sejrede hos Ole Hentzen.

Louise Frevert (C) stillede ændringsforslag om, at det under punkt 2 nævnte afsnit "Multikulturelle miljøer" udgår.

Ændringsforslaget blev forkastet med 41 stemmer imod 11.

For stemte: O og C.

Imod stemte: A, F, Ø, V, B, P og L.

Undlod at stemme: D.

Indstillingen blev godkendt med 46 stemmer imod 6.

For stemte: A, F, Ø, V, B, P og D.

Imod stemte: O.

Undlod at stemme: L.

7) 44/99

Indstilling om genudpegning af administrerende direktør Peter Rasmussen som medlem af bestyrelsen for ORFEUS for en 2 årig periode.

(Uddannelses- og Ungdomsforvaltningen)

Indstillingen blev godkendt.

8) 41/99

Indstilling om udpegning af direktør Knud E. Ramussen til medlem af bestyrelsen for Landsbyggefonden som repræsentant for Københavns Kommune og Frederiksberg Kommune dels for resten af indeværende periode indtil 31. marts 1999 og dels for perioden 1. april 1999 til 31. marts 2003.

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

9) 43/99

Valg af medlemmer af Borgerrepræsentationen til at give møde ved sessionen i 1999.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Da der var berammet sessioner forud for dette møde i Borgerrepræsentationen, så er der med en skrivelse af 19. januar 1999 udsendt en mødeoversigt for medlemmerne af BR på sessionerne i første halvår 1999.

Med hensyn til selve valget skal jeg i lighed med tidligere år indstille, at samtlige medlemmer af Borgerrepræsentationen med undtagelse af overborgmesteren, borgmestrene og 1. og 2. næstformand samt gruppeformændene vælges til at give møde på sessionen i 1999. Er der bemærkninger hertil? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. De pågældende er valgt.

Til at give møde ved sessionerne i 1999 valgtes samtlige medlemmer af Borgerrepræsentationen med undtagelse af overborgmesteren, borgmestrene, 1. og 2. næstformand for Borgerrepræsentationen samt gruppeformændene.

10) 45/99

Anmodning fra Claus Østervig Petersen om tilladelse til at udtræde som medlem af Skatteankennævnet i København, samt meddelelse fra Dansk Folkepartis Gruppe om, at Michael Rex, Bartholinsgade 13, 1356 København K, vælges til nyt medlem af Skatteankennævnet i København.

Anmodningen blev imødekommet og meddelelsen taget til efterretning.

Udenfor dagsordenen

1) 52/99

Anmodning fra Det Radikale Venstres gruppe om tilladelse til, at Karin Christensen udtræder af bestyrelsen for Rigshospitalets Kollegium, samt meddelelse om at suppleanten Lene Nørgaard indtræder som nyt medlem af bestyrelsen, samt forslag om at Ditte Borg Green vælges til ny suppleant.

Anmodningen blev imødekommet og meddelelsen taget til efterretning. Endvidere blev Ditte Borg Green valgt til ny suppleant.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så går vi herefter over til at behandle de udsatte sager fra sidste møde. Sagerne er optaget på den udsendte erindringsdagsorden.

Jeg har modtaget et forslag stillet af Bjarne Petersen og Louise Frevert, og det er inden vi går i gang med dagsordenen, om, at punkt 14 på dagsordenen, anden halvdel, sag 10/99, tages af dagsordenen. Det var dem, vi koblede sammen under »tuborgeren« ved beslutning på sidste møde. Er der bemærkninger til det? (*Ophold*). Det er der ikke, så er forslaget taget af dagsordenen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Erindringsdagsorden

1) 29/99

*Indstilling om kapitalbevilling på 3,6 mill. kr. til terminalprojekt for Valby etape 2 a.
(Bygge- og Teknikudvalget)*

Indstillingen blev godkendt.

Erindringsdagsorden

2) 31/99

*Indstilling om kapitalbevilling på 19,5 mill. kr. samt en indtægtsbevilling på 13,0 mill. kr. til terminalprojekt for Bernstorffsgade.
(Bygge- og Teknikudvalget)*

Mikkel Warming (Ø): Det er på mange måder, for ikke at sige næsten alle, et rigtig godt projekt, der ligger her, nemlig en ombygning i Bernstorffsgade, som vil forbedre københavnernes adgang til den kollektive trafik.

Problemet opstår, når de fjernbusser, der tidligere har holdt i Bernstorffsgade, skal om i Reventlowsgade. Det handler ikke om de efter min bedste overbevisning pinlige påstande fra Bornholmstrafikken, som ikke bryder sig om at være på Vesterbro. Men det drejer sig om den trafik, som de dobbelte busser, ledbusserne, vil give anledning til. De kan nemlig ikke vende i Reventlowsgade, men må ind til Hovedbanen over Kvægtorvsgade, Halmtorvet, Stampesgade. Det er her, at vi kan risikere at få et problem.

Halmtorvet gennemgår en meget omfattende omlægning i disse år, der skal gøre Halmtorvet til et spændende rekreativt område, der spiller sammen med aktiviteterne i Brune Kødbby – de af dem, der overlever, en omlægning, som bl.a. medfører, at Halmtorvet skal trafiksaneres, og at der skal indrettes en byøkologisk have i Stampesgade.

Endvidere har Borgerrepræsentationen i 1998 vedtaget en kvartersplan for Indre Vesterbro, hvor et flertal vedtog et forsøg med at styre trafikken på Indre Vesterbro, så kvarteret så vidt muligt blev friholdt for gennemkørende trafik, det, man kaldte model 3. Det betød:

»At Halmtorvet kan friholdes for gennemkørende trafik, at gaderne i området mellem Brune Kødbby og Hovedbanegården kan fredeliggøres, og at Stampesgade kan indgå i det grønne strøg.«

Og i denne trafikmodel er Stampesgade som vedtaget af BR udlagt som opholds- og legeareal og gågade.

I Enhedslisten er vi bekymrede for, om de rigtige intentioner, de gode intentioner og visioner, som Borgerrepræsentationen vedtog om trafikken på Vesterbro, kan overholdes, når man nu vedtager, at der kan gungre 3-6 meget store, tunge busser ind gennem et opholds- og legeareal.

Vi opdagede det ikke i første omgang, da sagen var til 1. behandling i udvalget. Vi var vel som alle

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

andre alt for fokuseret på Bornholmstrafikkens mærkelige reaktioner. Det beklager vi. Vi fik lov til af borgmesteren, det er vi glade for, at stille spørgsmål til sagen i Bygge- og Teknikudvalget senere hen.

På baggrund af de svar, vi fik der, og den bekymring, jeg har givet udtryk for fra talerstolen, vil vi stille *forslag* om, at sagen tilbagevises til Bygge- og Teknikudvalget, så man kan undersøge, om det er muligt at få ledbusserne fjernet fra Reventlowsgade og på den måde friholde Halmtorvet for gennemkørende trafik. En mulighed kunne være at undersøge, om de kunne holde omme ved banegraven.

Endnu en gang: Projektet er en fordel for den kollektive trafik. Men vi synes også, det er et problem, at vi med et jo godt projekt også ændrer på de principper, vi i øvrigt har lagt ned for trafikafviklingen i en bydel på Indre Vesterbro.

Peter Skaarup (O): I Dansk Folkeparti er vi fuldstændig enige med Mikkel Warming i, at der faktisk er nogle rigtig fornuftige ting i meget af det, der ligger bag ved dette terminalprojekt.

Men, og der er et stort men, vi kommer ud i en situation, hvis vi vedtager dette projekt, der betyder, at Reventlowsgade og Vesterbro bliver belastet med de her meget, meget store, tunge, støjende, forurenende ledbusser, som vil gøre det utrolig svært både for de mange mennesker, der færdes i området, børn, ældre, som der skal tages hensyn til i trafikken, plus jo altså, at sådan nogle ledbusser er nogle, der virkelig belaster sådan et område, når det gælder trafikforbindelserne.

Der er i forvejen meget trafik i Reventlowsgade og ved det hjørne, vi taler om, og der er i forvejen utrolig store betænkeligheder blandt de borgere, der bor i området, med de meget snævre vejarealer, der er.

Hvis vi så oven i købet skal til at belaste området med sådan nogle store ledbusser, så har vi altså en situation, som er uacceptabel, og derfor vil vi gerne støtte det forslag, der er kommet, om, at denne sag går tilbage i udvalget, således at man kan finde en mindelig løsning på den del af problemet.

Ydermere vil jeg sige, at jeg synes også, at forvaltningen har begået nogle fejl i forbindelse med informationen omkring disse projekter. Det ligger fuldstændig klart, at Bornholmerbussen, som driver den rute, der har ca. 150.000 passagerer i 1998, ikke er blevet informeret om det tiltag, der ligger, altså det tiltag, at man flytter stoppestedet for Bornholmerbussen fra det nuværende meget rare sted for de passagerer, der gerne vil med andre forbindelser i området, ned til et sted, der ikke er særlig rart, hvis man gerne vil videre i området, altså hvis man gerne f.eks. vil videre med en HT-bus i det stor-københavnske område.

Vi synes ikke, at man kan byde de passagerer, der har rejst langt med en bus fra Bornholm, at de, i samme øjeblik de træder ud i hovedstaden, skal til at gå langt, færdes langt for at finde en anden forbindelse og altså ydermere være inde i et område, hvor man måske ikke er alt for glad for, at der kommer sådan nogle store busser, som der gør.

Der vil jeg så godt lige korrigere Mikkel Warming lidt. Det er ikke Bornholmstrafikken, som er problemet her. Det er Bornholmerbussen, som igennem årene har drevet denne buslinje. Bornholmstrafikken er noget med færger og sådan noget. Men o.k., han er nogle gange lidt krakilsk over for os andre. Så kan vi vist også godt være det lidt over for Mikkel af og til.

Men miseren i denne sag, som vi ser det, er altså, at vi er ude i en situation, hvor vi belaster lokalområdet, og at vi gør det svært for de passagerer, der i forvejen har rejst langt og gerne skulle have et godt indtryk af den by, de formentlig skal være turister i og gerne lægge nogle penge i området her. Derfor synes vi altså ikke, vi kan acceptere den løsning, der er valgt. Man må prøve at gøre det lidt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

bedre i udvalget, for at vi i hvert fald vil stemme for det.

Jeg skal så også hilse og sige fra den debat, der er foregået på Bornholm, at amtsborgmesteren på Bornholm, ja det meste af øen, har været i oprør over det, og jeg tror endda, at borgmesteren, der har nogle tidligere forbindelser med Bornholm og måske stadig væk har det, har været i ret store forklaringsproblemer derovre. Det er muligt, at nogle vil sige, at det var af lidt usaglige årsager, nogle af dem, men jeg synes også, der er andre utrolig saglige årsager, der gør, at man skal se på denne sag en gang til i udvalget.

Så vil jeg også lige sige, at det har været drøftet i Vesterbro Lokalforsamling, og der er det helt klart manges opfattelse, at man heller ikke er særlig glad for denne sag med de store ledbusser. Der synes vi altså, at man skal tage hensyn til, hvad de borgere, der bor i området, mener om sådan en sag, og ikke bare lige skøjte hen over dem, som om ingenting var hændt.

Vi bør have lov til at kigge på sådan nogle henvendelser, der kommer, og ud fra dem rette vores ting ind efter, hvad det er lokalbefolkningen gerne vil have. Det er muligt, man er villig til at gennemføre projektet alligevel, men vi vil i hvert fald gerne have en ny udvalgsbehandling af sagen, og vi ønsker ikke bare lige at sige ja til, at man gennemfører dette projekt hen over hovedet på lokalrådet og borgere i området.

Derfor er det altså vores ønske at sørge for, at vi får en ny behandling af det her i udvalget, og så kan vi håbe på, at der kommer noget ud af det.

Der har så været nævnt et andet forhold, som man kun kan gisne om, men det er jo altså, at vi har talt om en Bornholmerbusforbindelse, som i og for sig har klaret sig godt uden om de andre offentlige tilbud, der nu har været fra Bornholmstrafikkens side.

Der kan vi godt være en lille smule nervøse for, når man ser den flytning af denne private busforbindelse, særlig Bornholmerbussen, at der er tale om konkurrenceforvridning, hvor HT eller DSB eller hvem det nu er, har planer om at etablere noget konkurrerende. Det er i hvert fald den fornemmelser, man får, når man snakker med dem, der har med denne sag at gøre, dem, der bliver ramt af det her, hvis det bliver gennemført.

Det er svært at vide med 100 pct.s sikkerhed, om der er tale om konkurrenceforvridning. Men det, der i hvert fald ligger fast fra vores side, er, at vi ikke kan acceptere, at man handler hen over hovedet på lokalbefolkningen, der er berørt af det her, men heller ikke hen over hovedet på de bornholmere, der formentlig lægger en hel del tusind kroner i kommunens kasse og kommunens virksomheder ved at komme her hvert eneste år og være på ferie eller have andre gøremål i hovedstaden.

Johannes Nymark (A): Det er åbenbart en aften, hvor proportionerne er røget fuldstændig skævt fra starten. Her taler vi om at lave en næsten 20 mill. kr.s investering i overordnet at få Hovedbanegården koblet til HT-systemet på en ordentlig måde. Vi har oven i købet valgt den løsning, som begrænser en mulig ekstra kapacitet i Bernstorffsgade, men som gør, at man kan gå fra toget og blive på Hovedbanegårdens side og der møde alle busser, der passerer Bernstorffsgade, et meget, meget centralt omskiftningssted.

Skulle det så pludselig blive et problem, at 6 busser om dagen triller ind igennem Stampesgade stille og roligt? Jeg får fornøjelsen selv fra min daglige arbejdsplads at se dem hver halvanden time, eller hvor meget det er, for at komme ind til den anden side af Hovedbanegården. Skulle det blive et problem, når hovedopgaven er at lave en fornuftig overgang mellem Hovedbanegårdens samlede re-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

gionale og S-togstrafik og en meget stor del af HT's trafik nord-syd? Jeg synes, det er fuldstændig ude af proportioner.

Det er da muligt, at Lokalrådet på Vesterbro føler sig tvangsindlagt til at sige, at dette er en forbryderisk handling over for fredeliggørelsen i Stampesgade. Det er da ikke noget, vi gør med nogen stor fornøjelse. Men undskyld mig, 6 busser i døgnet – jeg tror, vi klarer det.

Jeg tror også, bornholmerne vil være i stand til at komme ind fra den modsatte side af Hovedbanegården. De har jo fortsat det privilegium i modsætning til nordjyder og vestjyder, at de ikke afleveres hverken ude på Østerbro eller ved Valby Station, men kommer ind midt i byen som et særligt privilegium forbeholdt bornholmere.

Lad os se at få denne sag vedtaget.

Jens Johansen (F): Der kan man jo se, hvordan fortiden nogle gange er vigtig for Socialdemokraterne, når den overtrumfer nutiden, idet det var af stor betydning for den siddende borgmester i Bygge- og Teknikudvalget og for Socialdemokraterne, at den tidligere overborgmester, vores nuværende Kramers forgænger, engang havde slået ud med armen og havde lovet bornholmerne, at de ville ankomme midt i byen. Men »midt i byen« er jo et vidt begreb, og især da i en by, som efterhånden bliver decentraliseret.

Vi vil støtte Enhedslistens forslag om at få sagen tilbage i udvalget for at få løst dette problem, fordi den der generøsitet i fortiden, som jo på den led binder og tilsyneladende for Socialdemokraterne er en håndfæstning for politisk manøvredegytighed i nutiden, binder selv efterfølgende beslutninger, som går ud på fredeliggørelse af Stampesgade og af Halmtorvet.

Det må være muligt for bornholmerne at lande andre steder. Og for bornholmere gælder det jo, at de faktisk godt kan orientere sig. Hvordan søren skulle de ellers have ramt denne ø midt ude i Østersøen? De kan godt finde rundt, og de kan også godt finde rundt i København, så de behøver ikke at lande midt i København for at kunne orientere sig her i byen.

Med andre ord, hvis den ikke kommer tilbage til udvalget, vil vi godt overveje vores stemme her, hvis vi får et tilsagn fra borgmesteren og fra Den Socialdemokratiske Gruppe om, at lige netop det lille spørgsmål vil blive taget op ved en senere behandling. Men ellers må vi sige, at de busser skal lande et andet sted.

Derudover er jeg fuldstændig enig med Johannes Nymark i det, han siger, om sagens vægt og størrelse og betydning. Det er meget langt rigtig gode løsninger, der er kommet i dette forslag, og de øvrige dele af forslaget kan vi tilslutte os, sådan som indstillingen her foreligger.

Borgmester Søren Pind: Først skal jeg da kvittere for Enhedslistens tak i forhold til at få lejlighed til ligesom at stille spørgsmål i udvalget. Det synes jeg selvfølgelig kun er ret og rimeligt.

Jeg vil godt udtrykke en stilfærdig ærgrelse, fordi netop Enhedslistens tilsagn i udvalget – det kan jeg godt sige, tror jeg, uden at forbyrde mig mod noget som helst – var udslagsgivende for, at drøftelsen på daværende tidspunkt blev afsluttet, og at man derfor valgte ø-løsningen.

Der kunne måske have været en mulighed for yderligere debat, hvis Enhedslisten havde antydnet det. Jeg vil bestemt ikke anklage dem for taktisk rænkespil, for det tror jeg faktisk ikke, eller det er jeg overbevist om, at det ikke var. Men jeg var egentlig lidt ærgerlig. Jeg ærgrer mig en lille bitte smule over, at den melding ikke var på plads, for der kunne så have været mulighed for at forhandle

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

den løsning på plads, som forvaltningen jo har indstillet som den sagligt mest rigtige, nemlig kantst ensløsningen.

Når vi i Venstre alligevel har valgt at medvirke til det her, så er det, fordi det er rigtigt, at det samlet set, under ét, giver et løft til den trafikmæssige afvikling i området, særlig for den kollektive trafik. Det er i hvert fald ikke sådan, at vi principielt er modstandere af det, snarere tværtimod.

Det, der i og for sig egentlig bringer mig herop, er Peter Skaarups bemærkninger om, at min forvaltning skulle have begået fejl, og at vognmand Jørgen Andersen, som er direktør for Bornholmerbussen, angiveligt ikke skulle have været orienteret om, at Bygge- og Teknikudvalget ville behandle det pågældende forslag.

Der kan jeg kun sige, at det i hvert fald så er meget mærkværdigt, at der ligger breve i min forvaltning fra den pågældende direktør, hvis indhold omhandler de pågældende forslag, og breve, som altså er sat for en dato, som er før udvalgsbehandlingen.

Så jeg vil faktisk godt sige, at jeg synes ikke, man skal angribe forvaltninger på så løst et grundlag. Med al tænkelig respekt for den pågældende direktør må jeg sige, at det er forkert, og jeg synes ikke, det er rimeligt, det må jeg sige ... (*Afbrydelse*). Ja, som overborgmesteren siger: Det vil jeg godt påtage mig ansvaret for, hr. Peter Skaarup.

At sagen skal sendes tilbage, er jeg ikke nogen umiddelbar tilhænger af. Det er klart, at kunne man opnå en forhandling omkring kantst ensløsningen, så ville vi være interesseret. Men jeg ser ikke noget behov for det, må jeg sige. Jeg mener, denne sag skal afsluttes, og at vi skal se at komme videre. Så derfor vil Venstre ikke stemme for en tilbagevisning til udvalget.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ikke flere i 1. runde. 2. runde, Peter Skaarup.

Peter Skaarup (O): Lige til Søren Pind. Vi har spurgt lidt til det her i nogle spørgsmål af 10. december, og der får vi så at vide i svaret, at Fjernbusforeningen er blevet orienteret om dette tiltag, det erkender jeg, det er helt korrekt.

Men miseren er altså bare, at pågældende vognmand ikke er medlem af den fjernbusforening. Hvis der ligger yderligere korrespondance, så er det i hvert fald ikke noget, han siger, han har fået, og derfor føler han sig ikke orienteret om det. Men det kan så blive en diskussion på ord mellem forvaltningen og ham.

Under alle omstændigheder ligger der ikke nogen forventning hos ham om, at det her sker på det pågældende tidspunkt, og han hører det ad andre kanaler, end at han selv skulle være blevet gjort opmærksom på det. Mit klare indtryk er, at han ikke er blevet orienteret om det. Men det er så, hvad det er.

Kernen i det, og der synes jeg altså, at Johannes Nymark tager fejl, når det ligesom fremgår, at vi taler om et kæmpeprojekt, og derfor skal man ikke stoppe det på grund af sådan en lille ting. Der vil jeg så sige, jamen hvis det er sådan en lille ting, det her drejer sig om, hvis den diskussion, vi har i dag, er en lille ting, hvorfor så ikke sende det tilbage til udvalget og lad os få diskuteret den lille ting og finde en løsning på den lille ting, som det er? Fordi så kan den lille ting jo sagtens ændres, sådan at borgerne på Vesterbro og også Bornholmerbussen og bornholmerne bliver tilfredse med den løsning, som forvaltningen finder til dem.

Altså jeg har ikke nogen forventning om, at forvaltningen er sådan nogle værre nogle, der er ude

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

efter nogen, hverken lokalbefolkningen eller bornholmere, måske tværtimod, men sådan bliver det opfattet, hvis ikke man er villig til at sende det tilbage til udvalget og diskutere det igennem.

Så vil jeg også sige til Johannes Nymark, der ligesom bruger argumentet, at vi nok skal klare de her 6 busser i døgnet, jamen altså jeg har forstået det sådan, at Socialdemokratiets holdning til den kollektive trafik og også mange andre partiers her i Borgerrepræsentationen er, at vi skal prøve at undgå meget tung trafik inde i byerne. Man skal prøve ligesom at holde det lidt væk fra beboelsesområder, farlige områder for ældre og børn f.eks. at færdes i trafikken.

Der må vi så bare sige, at den løsning, der er her, giver jo altså nogle kæmpemæssige busser inde i et meget snævert område, hvor der færdes mange af de her mennesker. Så derfor er det altså ikke særlig hensyntagen til de borgere, som dette berører, hvorimod med den nuværende placering er man trods alt bekendt med og vant til, at der er en hel del tung trafik. Men den placering, der lægges op til i forslaget, er altså ikke særlig hensigtsmæssig, og den bryder med det princip, man forsøger at have i hvert fald for det lokalområde på Vesterbro, som vi taler om.

Så derfor vil jeg endnu en gang opfordre til, at denne lille ting burde vi kunne få klaret i udvalget, og så undgå denne hast med at få dette igennem. Altså der sker vel ikke noget ved, at der går et møde eller to, inden vi får en endelig behandling af det her, sådan så vi kan komme de borgere i møde, der bliver berørt af det.

2. næstformand (**Bente Frost**): Jeg kan forstå, at Jens Johansen frafalder. Så er det Johannes Nymark.

Johannes Nymark (A): Jeg bliver nødt til kort at sige til Peter Skaarup: Hvorfor i alverden sende noget tilbage til et udvalg, hvor det er tygget igennem? Og det er en lille ting at flytte en bus fra den ene side til den anden side. Vi har været så venlige over for bornholmerne, at vi har fundet en løsning i tilslutning til Hovedbanegården.

Der vil ikke være noget som helst nyt at drøfte ved at sende det tilbage til udvalget. Det er simpelt hen unødigt trætte.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er vi nået til 3. runde.

Peter Skaarup (O): Nu er Dansk Folkeparti desværre ikke medlem af Bygge- og Teknikudvalget, men jeg har hørt medlemmer af udvalget, der har stået heroppe på talerstolen og været utilfredse med den løsning og så mindeligt bedt om, at Borgerrepræsentationen sender den tilbage til udvalget, så man kan få en ny drøftelse. Borgmesteren siger endda, at det er da muligt, at han kunne få nogle ting, som han egentlig gerne ville have igennem, ved en ny udvalgsbehandling.

Så derfor forstår jeg slet ikke, hvorfor denne her lille ting, som Johannes Nymark har gjort det til, ikke kan komme i udvalg en gang til. Det kan jeg simpelt hen ikke fatte. Det er muligt, det er mig, der er noget galt med.

Mikkel Warming (Ø) stillede forslag om, at sagen blev tilbagevist til Bygge- og Teknikudvalget.

Forslaget blev forkastet med 30 stemmer imod 21.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

For stemte: F, Ø, O og L.

Imod stemte: A, V, C, B, P og D.

Indstillingen blev godkendt med 38 stemmer imod 6.

For stemte: A, F, V, C, B, P og D.

Imod stemte: O.

Undlod at stemme: Ø og L.

Enhedslisten – De Rød/Grønnes gruppe forlangte i henhold til forretningsordenens § 14, stk. 2, tilført beslutningsprotokollen, at Enhedslisten – De Rød/Grønne ikke kunne stemme for kapitalbevillingen, da projektet samtidig med forbedringer for den kollektive trafik i Bernstorffsgade vil medføre tung bustrafik over Halmtorvet/Stampesgade, som netop skulle friholdes for trafik i forbindelse med omlægning af Halmtorvet og trafikafredning af Vesterbro.

Erindringsdagsorden

3) 30/99)

Indstilling om godkendelse af forslag til projekt til omlægning af Mikkell Bryggers Gade som gågade, samt kapitalbevilling på 2,0 mill. kr. fra Vejafdelingens anlægsramme i 1999 til etablering af projektet og en indtægtsbevilling på 50.000 kr. som medfinansiering af projektet fra beboere og brugere.

(Bygge- og Teknikudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

Erindringsdagsorden

4) 3/99

Indstilling om godkendelse af forskrift vedrørende indretning og drift af tandlægeklinikker i Københavns Kommune.

(Miljø- og Forsyningsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

Erindringsdagsorden

5) 16/99

Indstilling om tillægsbevilling på 1,55 mill. kr. til Miljø- og Forsyningsforvaltningens sekretariat.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

(Miljø- og Forsyningsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

Erindringsdagsorden

6) 17/99

*Indstilling om kapitalbevilling på 7,0 mill. kr. og en indtægtsbevilling på ca. 3,6 mill. kr. til reno-
vering af pumpemotorer og styreskabe på H.C. Ørsted Værket (HVC) for fjernvarmevand til Central-
kommunernes Transmissionsselskab (CTR).*

(Miljø- og Forsyningsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

Erindringsdagsorden

7) 11/99

*Indstilling om tillægsbevillinger til budget 1999 i forbindelse med de økonomiske konsekvenser af
integrationsloven, herunder udmøntning af integrationspulje afsat under Økonomiudvalget.*

(Økonomiudvalget)

Jens Johansen (F): Vi har taget forbehold i denne sag, det fremgår af indstillingen. Vi vil dog alligevel stemme for bevillingen, da der skal være penge til området, men vi synes bestemt ikke, at der er afsat penge nok.

Men som vi også har sagt i Økonomiudvalget, så stiller vi os foreløbig tilfredse med de garantier, der er stillet af borgmesteren for Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen, for at vi får meldinger, lige så snart der er behov. Hører vi ikke noget, så vil vi flittigt stille spørgsmål til området.

Borgmester Winnie Larsen-Jensen: Det var ikke den sag, Jens Johansen bad om garantier i, og jeg har også forklaret ham, at der ikke er magistratsstyre mere.

Morten Kabell (Ø): Enhedslisten har på linje med SF taget forbehold i Økonomiudvalget i denne sag. Det står også for os klart, at der ikke på nogen måde bliver afsat de midler, der er nødvendige til, at vi kan tage os ordentligt af området.

Det er desværre også problemet med hensyn til de områder, der modsvares af tilskud og refusion fra staten. Også her er der behov for, at der bliver tilført yderligere midler.

Men det er klart også for os at se, at vi bliver nødt til og skal selvfølgelig i gang med det her, og derfor kan vi også tilslutte os, at det bliver vedtaget i dag, men vi er dog også stærkt utilfredse med den sum, der er blevet afsat.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Peter Skaarup (O): For god ordens skyld skal jeg bare sige, at Dansk Folkeparti kommer heller ikke til at stemme for integrationsloven og de økonomiske konsekvenser, det medfører i Københavns Kommune.

Da vi havde sagen oppe i Økonomiudvalget, fandt vi ud af, at der var en række økonomiske konsekvenser af det her, hvor man ikke kunne give noget bud på fra forvaltningens side, hvor meget det ville betyde. Det var altså nogle økonomiske konsekvenser, som vi ikke får dækning fra staten af.

Derfor er det vores opfattelse, at det er meget svært for os på nuværende tidspunkt at lægge os fast på de økonomiske konsekvenser, som ligger i indstillingen, og derfor kan vi ikke acceptere forslaget.

Ydermere kan vi sige, at vi også ser det som et problem, at man ligesom lægger store dele af det her ud til forsøgsbydelene, som vi jo alle sammen ved om ret kort tid skal til at blive evalueret. Allerede her i foråret vil vistnok SF begynde at se på, hvad der skal ske med de forsøgsbydele, og så er det ikke særlig ansvarligt, heller ikke over for de indvandrere og flygtninge, som bliver omfattet af det her, at lægge så store områder ud til de forsøgsbydele, som måske ikke engang skal fortsætte med at eksistere.

Så der vil blive et utrolig stort arbejde med at få det her til at fungere, og hvis nogen skal tage sig af det, så er det klart, at det bør være Københavns Kommune, der skal stå i den førende rolle, og ikke de forsøgsbydele, som stadig væk er et forsøg.

Borgmester Winnie Larsen-Jensen: Jeg vil gerne gentage en replik, jeg har haft til Peter Skaarup på nogle tilsvarende synspunkter i en anden sag, om, hvad forsøgsbydelene skulle eller ikke skulle i forbindelse med integrationsloven.

Hvis vi skal gøre det her på en måde, så det hænger sammen for de mennesker, som det hænger sammen med, så er organisationen jo derude. De socialcentre, som vi havde, som nu hedder lokaltcentre, som jo påtager sig koordinationen for de her familier, det er familiesammenføringer hovedsagelig, vi ser til, er organiseret derude. Uanset om man har forsøgsbydele eller ej, uanset om man kan lide organisationens forsøgsbydele eller ej, så er det noget, der i forvejen foregår lokalt.

Så det vil betyde et ekstra bureaukrati for Københavns Kommune, hvis vi skulle oprette en særlig sektion for at styre de her ting, som i forvejen er uddelegeret, som befinder sig fysisk ude i organisationen, uanset om der er forsøgsbydele eller ej.

Så derfor ville det betyde ekstra omkostninger og opbygning af nye organisationer, og jeg kan ikke anbefale Dansk Folkeparti at stemme for, at der skal opbygges nye organisationer til at styre denne opgave. Den går naturligt ind i de opgaver, der i forvejen befinder sig fysisk og administrativt i bydelene.

Indstillingen blev godkendt med 44 stemmer imod 6.

For stemte: A, F, Ø, V, C, B, P, L og D.

Imod stemte: O.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

*Indstilling om oprettelse af et rådgivende integrationsudvalg under Økonomiudvalget i henhold til lov om kommunernes styrelse § 17, stk. 4, samt at det besluttes, at intentionerne i beslutningsforslagene (321/94), (607/93) og (692/97) anses for opfyldt.
(Økonomiudvalget)*

Lars Engberg (A): I indstillingen fra Økonomiudvalget står der, at Integrationsudvalgets medlemstal endeligt skal afklares i forbindelse med Borgerrepræsentationens vedtagelse. Derfor vil jeg gerne stille følgende *ændringsforslag*:

»Udvalget bliver på 13 medlemmer udpeget blandt Borgerrepræsentationens medlemmer, hvoraf 2 skal være medlemmer af Økonomiudvalget. I forbindelse med oprettelsen af Integrationsrådet tages der stilling til, hvor mange af Integrationsudvalgets medlemmer der tillige skal udpeges som medlemmer af Integrationsrådet.«

Lars Engberg (A) stillede ændringsforslag om, at udvalget bliver på 13 medlemmer udpeget blandt Borgerrepræsentationens medlemmer, hvoraf 2 skal være medlemmer af Økonomiudvalget. I forbindelse med oprettelsen af Integrationsrådet tages der stilling til, hvor mange af Integrationsudvalgets medlemmer, der tillige skal udpeges som medlemmer af Integrationsrådet.

Ændringsforslaget blev godkendt.

Indstillingen tilligemed ændringsforslaget blev godkendt med 44 stemmer imod 6.

For stemte: A, F, Ø, V, C, B, P, L og D.

Imod stemte: O.

Fra valggruppen B, C, L, O og V blev herefter udpeget Martin Geertsen (V), Peter Skaarup (O), Louise Frevert (C), Lars Rimfalk Jensen (R) og Lars Hutters (L) til medlemmer af Integrationsudvalget.

Overborgmesteren fik bemyndigelse til at modtage de resterende navne senere.

Erindringsdagsorden

9) 7/99

*Indstilling om godkendelse af handlingsplan for etnisk ligestilling.
(Økonomiudvalget)*

Jens Johansen (F): Så er den her, handlingsplanen for etnisk ligestilling. Den har været undervejs igennem nogen tid. Der har været forskellige forslagsstillere, bl.a. SF, til, at vi fik udarbejdet en sådan handlingsplan for etnisk ligestilling i kommunen som arbejdsplads. Med det, der ligger her, synes vi, at vi er kommet et vigtigt skridt nærmere mod, at vi også får en gennemført etnisk ligestilling i kom-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

munen som arbejdsplads. Det synes vi i SF er utrolig vigtigt.

Da vi havde denne sag, denne indstilling, til behandling i Økonomiudvalget, sagde vi fra SF's side, at vi gerne så formuleringerne i handlingsplanen i nogle tilfælde vendt fra negationer til positioner, og det har vi så forsøgt på i det *ændringsforslag*, som er omdelt på pladserne.

Af handlingsplanen på side 4, afsnit 2, fremgår det, at de enkelte forvaltninger inden den 1. marts 1999 – med den frist vil jeg da håbe, at de allerede har dem i skufferne – skal:

» – have iværksat initiativer, der sikrer, at der ikke benyttes stillingsannoncer, der indeholder en ordlyd, der kan afholde etniske minoriteter fra at ansøge.«

Det foreslår vi formuleret:

» – have iværksat initiativer, der sikrer, at kommunens stillingsannoncer anvender en ordlyd, der kan tilskynde etniske minoriteter til at ansøge.«

Det er sproglige ændringer, men det er også, mener vi, positioner, det er positive formuleringer.

Sådan er disse ændringsforslag hele vejen igennem, for størstedelens vedkommende rent redaktionelle og tekstlige ændringer.

Vi har drøftet formuleringerne. Vi er sikre på, at der i disse formuleringer ikke er taget noget ind, som skulle være ulovligt, eller som skulle være i strid med den gældende lovgivning på området. Jeg kan forsikre for, at der ikke er forsøgt at snige yderligere politiske profileringer eller stramninger ind i forhold til det, der allerede fremgår af handlingsplanen.

Om den skal jeg sige, at ordet mangfoldighed, oversat fra det engelske diversity, det fremgår af side 5, sidste afsnit, hvor der peges på det, der kaldes Diversity Management, som jo er mere end bare mangfoldighed, det er også forskellighed og forskelligartethed, er omdrejningspunktet i denne handlingsplan.

Det har vi stødt på eksempler på på det amerikanske arbejdsmarked og har der set, at diversity ikke blot er en mangfoldighed, som kan udnyttes positivt, og som har modsætninger, der kan være kreative, mellem forskellige grupper på en arbejdsplads, men at det også er en faktor, som skal bekræftes, og som kan fejres, og som kan blive synliggjort i informationsmateriale og i tidsskrifter og medarbejderblade og i foldere og initiativer på arbejdspladserne, f.eks. udstillinger.

Så derfor har vi fået noget materiale, som afspejler denne Diversity Management-strategi i positiv forstand, og vil give det videre til vores løndirektør, således at han måske forhåbentlig i det videre arbejde med handlingsplanen og med uddannelse af vores ledelser i forvaltningerne kan blive inspireret af, hvad man gør andre steder.

Diversity Management er i den forbindelse, må jeg nok sige, et anerkendt og accepteret, men også nok så skarpt arbejdsinstrument, som faktisk kan føre til meget spændende initiativer.

Vi har stillet disse ændringsforslag og vil gerne have dem til afstemning, medmindre der er et flertal, som allerede her fra talerstolen siger, at det kan de tilslutte sig.

2. næstformand (**Bente Frost**): Det ser vi hen ad vejen. Så er det Lars Engberg – hvis han har tid.

Lars Engberg (A): Vi har prøvet at kigge på forslagene til ændringer fra SF, og jeg må give Jens Johansen ret i, at det er redaktionelle ændringer, det er sproglige omformuleringer. Så kan man sige: Hvorfor skulle vi vedtage det? Man kan også sige: Hvorfor skulle vi ikke vedtage det? Begge synspunkter er lige gyldige.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Jeg synes, at man måske nok kunne bede om for en anden gangs skyld, at sådan nogle ændringsforslag frembringes på et tidspunkt, så man også i udvalget kan tage stilling til det, sådan at vi havde haft en mulighed for, formentlig i enighed, at tilslutte os de ændringsforslag, der er stillet her.

Når alt det er sagt, så vil jeg sige, også vel vidende, at det er budgetforligsstof, at vi hælder til at stemme for de af Jens Johansen stillede ændringsforslag, under den forudsætning som sagt, at det er sproglige ændringer, og det mener jeg det er.

Borgmester Søren Pind: Jeg tror, alle vil være bekendt med Venstres syn på dette område. Vi har et meget, meget liberalt syn på i det hele taget flygtninge-indvandrer-politik, folk af anden herkomst udfoldelsesmuligheder i det hele taget. Men vi har samtidig den holdning, at vi ikke vil være med til nogen form for positiv særbehandling, fordi vi mener, det i realiteten er med til at skade minoriteterne.

Vi har ikke haft lejlighed til at diskutere Jens Johansens ændringsforslag grundigt. Vi har ikke nogen principiel modstand imod, at dette forslag gennemføres. Jeg synes bare, man skal være opmærksom på, at det har krævet en del drøftelser, at vi nu tilslutter os den oprindelige indstilling fra Økonomiforvaltningens side.

Derfor vil Venstres stilling i denne sag, har jeg konfirmeret med min gruppeformand, være, at vi undlader at stemme til ændringsforslagene, men vi stemmer selvfølgelig for forslaget som sådant.

Louise Frevert (C): Det er lige i sidste øjeblik, man får sådan et utroligt ændringsforslag her, men det er klart, at De Konservative kan da have stor sympati for Jens Johansen, men ikke for hans forslag. Der er slet ikke nogen forståelse, og det er både på den ene og den anden måde.

Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvad meningen egentlig skal være, specielt med tredje pind. Altså mener Jens Johansen med det, at jobkrav og ansættelsesprocedurer ikke hindrer etnisk ligestilling, at der overhovedet ikke skal være nogen som helst jobkrav, når en person med anden etnisk baggrund søger et job? Det kunne jeg godt tænke mig at vide, fordi så er vi jo ude i fuldstændig autonome tilstande. Men det er jo heller ikke nyt for det parti.

Morten Kabell (Ø): Jeg skal ikke forholde mig til, hvorvidt SF og autonome nødvendigvis hører meget sammen. Jeg tror, at man nok skal leve i et frevertsk univers for at få de to ting til at hænge sammen.

Jeg lever i et andet univers end Louise Frevert, gud ske tak og lov, og jeg vil så også undre mig lidt over, hvordan man overhovedet er i stand til at læse ind i det her, at der er tale om, at bare man har en anden etnisk baggrund end brun sovs og kartofler-danskheden, så skal der ikke stilles nogen faglige krav, så handler det bare om, at man nu en gang har denne etniske baggrund. Det er jo ikke det, der ligger i det her. Det er heller ikke det, der på noget tidspunkt ligger i de ændringsforslag, som Jens Johansen på vegne af SF har stillet.

Enhedslisten kan fuldt ud bakke de ændringsforslag op. Der er rent faktisk kun tale om en sproglig ændring i det, der ligger, men en vigtig sproglig ændring, fordi i stedet for at gå ud og tale om noget negativt, som man skal modarbejde, så taler man her om at gøre noget positivt ud af tingene. Det er et meget vigtigt signal også fra kommunens side, og derfor kan vi også godt tilslutte os det.

Jeg kan måske godt tilslutte mig kommentarerne om, at hvis de nu var kommet under udvalgsbe-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

handlingen, så havde det sikkert været et enstemmigt Økonomiudvalg, der havde anbefalet det. Men det er så ren teknikalitet og småting og i virkeligheden lidt ligegyldigt.

Men som sagt hilser Enhedslisten velkommen, at der kommer denne handlingsplan for etnisk ligestilling, og vi hilser også velkommen, at den på denne måde sprogligt bliver strammet op.

Peter Skaarup (O): Det er jo meget interessante ændringsforslag, som Jens Johansen fra SF er kommet med. Det er klart, at det er noget, vi må kigge lidt nærmere på nu, om vi skal gå i den retning med nogle opstramninger, som Jens Johansen gerne vil.

Men det er lige så klart, at i udvalget havde vi ikke nogen debat om ændringsforslag i denne retning, så derfor vil jeg da foreslå, at vi tager en ny snak i udvalget, om vi skal gå i den retning, som Jens Johansen vil, eller der måske er nogle andre retninger, som kunne være bedre.

Så mit forslag er altså, at vi tager den i udvalg en gang til, og så kan vi lige diskutere, om vi kan vedtage det enstemmigt, eller der måske er nogle, der ikke er helt enige i det i udvalget.

Jeg vil også sige sådan generelt, at det er da meget bekymrende, hvis det er sådan, at Venstre vil stemme for det samlede forslag, hvis ikke det kommer i udvalg. For mig at se er der ikke nogen store ændringer i forhold til den principdebat, vi havde tidligere i 1998, omkring etnisk ligestilling.

Som Søren Pind selv dengang var inde på og også Thustrup Hansen, vil det jo medføre meget svære omstillinger for alle forvaltninger herinde, hvis det er sådan, så man skal praktisere en etnisk ligestilling, der sikrer, at antallet af udenlandske statsborgere eller indvandrere bliver repræsentativt dækket ind i forvaltningerne. Altså i nogle jobtyper vil det formentlig være næsten umuligt selv inden for en 5- eller 10- eller 20-års-periode at få det til at ske.

Så derfor forudser jeg allerede nu, at den plan, som man har lagt til grund for det her om etnisk ligestilling, lider en krank skæbne, uanset de intentioner, som måske kan være meget gode fra nogles side herinde i salen.

Så for lige at opsummere er vores ønske, at vi skal have det i salen en gang til, og det stiller vi altså forslag om, og at vi, hvis ikke det kommer i salen, helt klart vil afvise det, ligesom vi selvfølgelig også håber, at de partier, der stemte imod den etniske ligestilling gennemført på denne måde, vil gøre det, hvis vi får en afstemning her i dag.

2. næstformand (**Bente Frost**): Jeg vil lige gøre opmærksom på, at der jo er 2 hold ændringsforslag fra Jens Johansen fra SF. Der er noget, der er skrevet med store bogstaver, og noget, der er skrevet med små bogstaver. Det er det med de små bogstaver, der er det forslag, vi diskuterer nu som ændringsforslag fra SF. Det andet kan I godt sætte en streg over, så I ikke bliver endnu mere forvirrede.

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Det Radikale Venstre kan naturligvis tiltræde den foreliggende handlingsplan for etnisk ligestilling, og det er også en sag, vi har efterlyst. Også i forbindelse med vores konstitueringsforhandlinger og den endelige konstituering blev det præciseret fra radikal side, at det var en sag, der skulle fremmes.

Vi er også glade for, at vi nu i aften har fået nedsat et rådgivende integrationsudvalg. Senere kommer der et forslag om et integrationsråd.

Sagen har været i Økonomiudvalget, det kan man jo se af sagsfremstillingen, og der har været almindelig enighed om, at det skulle lægges frem, som det er her.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Vi har ikke haft den store debat, heller ikke om redaktionelle ændringer. Jeg synes, det er mærkværdigt at komme her pludselig med sådan et stykke papir, som man overhovedet ikke kan nå at vurdere, om der også er noget indholdsmæssigt i. Af den grund vil Det Radikale Venstre ikke støtte de her ændringsforslag, vi vil undlade at stemme.

Jeg vil da også føje til, at fra radikal side kunne vi da også sagtens have fundet på noget, hvis det skal være på denne måde, det skal foregå. Det tror jeg faktisk, alle partier havde kunnet, hvis det handlede om, at vi skulle overgå hinanden i en sag, som vi i øvrigt synes er god at få sat på skinner.

Så vil jeg minde om, at det udvalg, vi netop har nedsat, får til opgave at udarbejde forslag til kommunens overordnede integrationspolitik. Så der bliver masser af lejligheder til at se på, hvordan den handlingsplan, vi nu vedtager, kommer til at virke, men da også på at få den konkretiseret.

Det er da det, jeg ser frem til af alt det her, der nu bliver lagt frem, som er nede på det stadie, som – og nu skal jeg tage et ord i munden, som jeg ellers ikke bryder mig om – er rent »flueknepperi«. Men det er jo kun fremsat for lige at markere sig en lille bitte smule i forhold til nogle lobbyister, som givet har været på banen, siden vi havde sagen i Økonomiudvalget.

A. Benhaddou (D): Jeg synes, det har været en positiv aften. Vi har oplevet, at langt om længe er forslaget om oprettelse af et integrationsudvalg blevet vedtaget af et bredt flertal. Der er ingen tvivl om, at det var CD's politiske krav til konstitueringsforhandlingerne med Socialdemokraterne, så det er en virkelig dejlig aften i aften.

Men så begynder det store arbejde. Nu skal vi ikke sidde her i Borgerrepræsentationen og diskutere frem og tilbage og kaste smuds på hinanden. Nu skal vi arbejde i integrationsudvalget om at løse en masse problemer, og det ser jeg frem til.

Med hensyn til ændringsforslaget synes jeg heller ikke, at jeg rigtig kan tage stilling til det her og nu. Derfor vil jeg ligesom Det Radikale Venstre og Venstre undlade at stemme til ændringsforslaget, især det første forslag, hvor man siger, at man vil tilskynde de etniske minoriteter til at ansøge. Det lyder for mig, som om vi netop hopper over i den lejr, hvor vi ligefrem begynder at favorisere indvandrere og flygtninge. Det er ikke meningen for mig med etnisk ligestilling. For mig er det om, at vi ser på kvalifikationer hos folk, og det kommer vi til med dette stykke arbejde.

Jeg er endnu en gang glad, også for, at Venstre og Det Radikale Venstre som borgerlige partier er med til at vedtage det. Nu har vi bevist i aften, at vi omringer Frederiksberg og viser dem vejen for, at vi i hvert fald i Københavns Kommune, til trods for at vi ligger i nærheden af dem, kan vedtage, at vi vil have etnisk ligestilling i København.

2. næstformand (**Bente Frost**): Vi går til 2. runde.

Jens Johansen (F): Vi hørte under en tidligere debat i dag, eller det var en forespørgsel, at jeg tror, det var en socialdemokrat, der sagde, at der var andre medlemmer, der havde problemer med korttidshukommelsen, og at det var et symptom på begyndende alderdom. Jeg vil lige minde om de ord, når jeg nu siger det, jeg siger.

Under behandlingen i Økonomiudvalget fremsatte vi, jeg de bemærkninger i mundtlig form – og der er også mundtlig form i sagsbehandlingen i udvalgene, der er mundtlighed både i dansk politik og i dansk retsvæsen – som jeg her har stillet som ændringsforslag i skriftlig form.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

For det første mener jeg, at formuleringerne i handlingsplanen skal være positive, fra negationer til positioner, og det er den ændring, der først og fremmest er foreslået i den første pind, og det læste jeg op før, det skal jeg undlade at læse op igen.

Det blev sagt, og til det sagde formanden, at han var fuldstændig enig, husker jeg som en konklusion på økonomiudvalgsmødet, og jeg opfordrede til, at handlingsplanen blev ændret i sine formuleringer, så den fik disse positioner, disse positive formuleringer frem for de negative formuleringer. Jeg synes, det er vigtigt at positionere sig og vise, hvad det er, man vil, fra kommunens side.

Det kan jeg mindes, det gjorde jeg. Jeg konstaterer, at en række økonomiudvalgsmedlemmer ikke kan huske det og derfor har problemer med korttidshukommelsen. Konklusionen, ja, den er givet tidligere i aften af en socialdemokrat.

Til Louise Frevert vil jeg sige, at den pind, der handler om at have iværksat initiativer, der sikrer, at jobkrav og ansættelsesprocedurer ikke hindrer den etniske ligestilling, svarer til pind nr. 3 i handlingsplanen, som det konservative medlem af Økonomiudvalget tiltrådte: Have iværksat initiativer, der sikrer, at der ikke er jobkrav, der er diskriminerende.

Der synes jeg, det er vigtigt også at tage fat i ansættelsesprocedurerne. De er et vigtigt omdrejningspunkt, når det gælder ligestillingen og mangfoldigheden i vores kommune. Det er ikke blot jobkrav eller stillingsannoncer. Det er også et spørgsmål om, hvordan de ansættelsesudvalg, der faktisk indstiller til ansættelse, arbejder, og om de arbejder bevidst med de her problemstillinger. Derfor er ansættelsesprocedurer skrevet ind.

Så mener jeg stadig væk, at dette er en handlingsplan, der handler om etnisk ligestilling, og derfor synes jeg, at det ord er vigtigt at gentage, frem for at skrive »diskriminerende«. Det er ikke et eller andet antidiskriminationsinitiativ. Det er for at fremme og synliggøre den etniske ligestilling.

Til den sidste vil jeg sige, det sagde jeg også i forbindelse med Diversity Management, at det handler jo ikke blot om at udnytte forskellighederne bedst, altså at udnytte medarbejdernes mangfoldighed, Diversity Management. Det handler også om at synliggøre og festliggøre det faktum, at der er forskellige medarbejdere, at der er en mangfoldighed blandt medarbejderne.

Jeg har, som jeg tidligere sagde, materiale fra det amerikanske arbejdsmarked, som givetvis kan være til inspiration for kommunen. Det kunne jo være flot med foldere og informationsmateriale om kommunen i det arbejdsmarked, hvor man kommer til at slås om arbejdskraften, at her har vi en arbejdsplads, der fastholder og holder frem og synliggør det som et gode, at vi har en mangfoldighed af medarbejdere, og at der i denne mangfoldighed på baggrund af både den ene og den anden karakter ligger en respekt for individet og for de forskellige grupper, som er i vores samfund.

Jeg er, som debatten har været, spændt på, hvordan den socialdemokratiske ordfører vil meddele, at Socialdemokraterne stemmer til dette her. Noget kunne jo tyde på, at der er nogle, der har brug for lige at drøfte det her endnu en gang.

2. næstformand (**Bente Frost**): Ja, det var lidt over tiden, hr. Johansen.

Louise Frevert (C): Det var mange ord om meget lidt. Men det er jo så, hvad det er.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at De Konservative er helt indforstået med, at vi skal have en ligestilling og en ligestilling for alle mennesker, uanset hvordan de ser ud, og hvilken hårfarve og hudfarve de har.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Men ligefrem at gå ind og begynde at bruge så lang tid som næsten 5 timer på at have opfundet et nyt ord, der hedder etnisk etik, som vi åbenbart har brugt så meget tid og ord på her i aften, er næsten i overkanten. Så det ser ud, som om denne sag faktisk ikke er færdigbehandlet og ikke bliver færdigbehandlet foreløbig. Det er vi flere af os, der ser frem til med sindsro, at den ikke bliver, men kan blive på et andet tidspunkt.

Det, der fik mig herop, var, at Morten Kabell egentlig sagde, at det var ligeegyldigt. Det vil jeg faktisk give ham ret i, så derfor har jeg heller ikke mere at sige til denne sag. Jeg glæder mig til at få en større diskussion om den.

Borgmester **Søren Pind**: På baggrund af CD's ordfører, Benhaddous bemærkninger om den forskel, der i naturen er på en ordlyd, hvor man afholder etniske minoriteter fra at ansøge, og så på at tilskynde, har jeg drøftet sagen med den socialdemokratiske ordfører, De Konservatives ordfører, Det Radikale Venstres ordfører og CD's ordfører. Derfor vil jeg på den baggrund foreslå sagen tilbagevist til Økonomiudvalget med de stillede ændringsforslag, så vi får lejlighed til at drøfte igennem, hvad disse forslag egentlig indebærer.

Wallait Khan (F): Når jeg kommer herop, så er det ikke, fordi jeg er uenig med Jens Johansen, tværtimod. Jeg mener, at der ligger mange gode ting i det her. Men alligevel, når der er så mange politikere, så mange partier, som ikke er inde i sagen og vil have mere drøftelse af det her, og jeg synes, det er meget fornuftigt, har vi ikke noget imod, at det går tilbage til udvalget.

Specielt Dansk Folkeparti viser interesse for det her, og jeg er sikker på, at når der har været en ordentlig behandling af det her, så vil de også støtte det her, og det vil være meget, meget fint ... (*Tilråb*).

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er der kun tale oppe fra talerstolen, Lubna Elahi.

Jeg forstår, at der er ønske om, at sagen går tilbage til udvalget – med ændringsforslagene selvfølgelig. Vil man have en afstemning om dette? (*Ophold*). Det ser det ikke ud til.

Jens Johansen (F) stillede følgende ændringsforslag til indstillingens side 4 (**Handlingsplan**):
"De enkelte forvaltninger skal inden den 1. marts 1999:

have iværksat initiativer, der sikrer, at kommunens stillingsannoncer anvender en ordlyd, der kan tilskynde etniske minoriteter til at ansøge.

uændret.

have iværksat initiativer, der sikrer, at jobkrav og ansættelsesprocedurer ikke hindrer den etniske ligestilling.

uændret.

have iværksat initiativer, der sikrer, at begrebet "etnisk ligestilling på arbejdspladsen" senest med udgangen af 1999 i relevant omfang er indarbejdet...

i relevant omfang synliggøre etnisk ligestilling og kulturel mangfoldighed i informationsmateriale om Københavns kommune.

Økonomiforvaltningen vil...

uændret.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

...(såvel direkte som indirekte diskrimination), samt de redskaber og metoder, som kan bringes i anvendelse for at fremme etnisk ligestilling. Materialet skal understrege (det ledelsesmæssige ansvar for)...

Økonomiforvaltningen vil inden udgangen af 1999

...(udnytte) og positivt bekræfte kulturel og etnisk mangfoldighed..."

Søren Pind (V) og Peter Skaarup (O) stillede forslag om, at sagen med de stillede ændringsforslag blev tilbagevist til Økonomiudvalget.

Søren Pind og Peter Skaarups forslag blev godkendt.

Erindringsdagsorden

10) 22/99

Indstilling om godkendelse af forslag til samlet ungdomspolitik for Københavns Kommune, samt at der med udgangen af år 2000 foretages opfølgning på ungdomspolitikens målsætninger og handlinger som grundlag for nye ungdomspolitiske tiltag.

(Kultur- og Fritidsudvalget)

Borgmester H. Thustrup Hansen: Dette er aftenens vigtigste sag. Der bor ca. 80.000 unge i alderen 13-24 år i Københavns Kommune, og det svarer til godt 16 pct. af den samlede befolkning i København. Disse unge udgør med deres energi og initiativer en værdifuld ressource for København.

Det er vigtigt både for de unge selv og for København som helhed, at en så stor gruppe af befolkningen har en god og indholdsrig tilværelse og deltager aktivt i beslutninger og forhold, der vedrører dem selv og os andre. Det er vigtigt, at unge københavnere finder det attraktivt, udfordrende og berigende at bo og leve i København.

Derfor er jeg glad for, at vi nu kan fremlægge forslag til en ungdomspolitik, der fokuserer på de problemer, ønsker og krav, man som ung i en storby finder vigtige. I forslaget beskrives de overordnede rammer og mål for de kommende års ungdomspolitiske arbejde, og der anvises en række initiativer og handlinger til realisering heraf.

Arbejdet med udarbejdelse af ungdomspolitikken tog sin begyndelse i sommeren 1996, hvor Borgerrepræsentationen vedtog, at der skulle udarbejdes en samlet ungdomspolitik for Københavns Kommune. Nok så vigtigt i denne forbindelse er, at unge skulle høres og have indflydelse på dette arbejde.

I tiden herefter blev der gennemført en række initiativer, som havde til formål dels at åbne op for dialogen mellem politikere, forvaltningens medarbejdere og kommunens unge, dels at give unge muligheden for at komme frem med holdninger og forslag til en kommende ungdomspolitik.

Rækken af initiativer blev indledt i efteråret 1996 med postkort-kampagnen, hvor unge kunne skrive ind og pege på forhold, der vedrørte dem og deres by, København. Kampagnen blev fulgt op af en spørgeskemaundersøgelse, hvor 600 unge blev spurgt om deres holdninger til uddannelse, beskæftigelse, trafik, sport og idræt, forlystelser, forbrug, boligforhold, miljø og meget andet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Også 1997 stod i dialogens tegn. Der var bl.a. stilekonkurrence, fotokonkurrence, og der var forberedelse af gennemførelse af Ungdomsborgerrepræsentationen som optakt til ungdomskonferencen i Øksnehallen 13.-24. oktober 1997, hvor 1.400 unge mødte op og diskuterede ungdomspolitiske emner.

Nogle af initiativerne var mere vellykkede end andre, men de har alle på den ene eller anden måde haft betydning for indholdet i ungdomspolitikken.

I efteråret sidste år gennemførte vi en høringsrunde af et første udkast til det papir, vi står med i dag. Udkastet blev sendt ud til politikere, forvaltninger, alle uddannelsesinstitutioner, biblioteker, ungdomsklubber m.fl., og der blev oprettet en hjemmeside på Internettet, hvorfra man kunne indgive sine bemærkninger og forslag til udkastet.

Der blev også holdt et debatmøde, hvor unge og andre interesserede diskuterede og kom med ideer og forslag til indholdet i ungdomspolitikken. En række af de konkrete forslag og ideer fra høringsrunden er indeholdt i forslaget til en ungdomspolitik.

Det er ikke kun København, der har fokuseret på ungdommen i de senere år. Regeringen kom i efteråret 1997 med sit ungdomspolitiske udspil, som ud over en række overordnede ungdomspolitiske målsætninger indeholder en opfordring til landets kommuner om at deltage i et 3-årigt forsøg med igangsætning af ungdomsrettede aktiviteter.

I oktober 1997 indgav Borgerrepræsentationen Københavns Kommunes ansøgning om at deltage i regeringens ungdomskommuneforsøg. København blev udvalgt til ungdomskommune, og de 13 projekter, som gennemføres under ungdomskommuneforsøget, er naturligvis også en del af ungdomspolitikken.

Det forslag til ungdomspolitik, vi står med i dag, er derfor mere end blot nogle tilfældigt nedskrevne mål og hensigtserklæringer. Det er resultatet af det forløb, jeg netop har skitseret, hvor mange har deltaget med meninger og forslag. Der er i alt formuleret 11 hovedmål for kommunens ungdomspolitik, og for hvert hovedmål følger en række forslag, delmål samt en oversigt over projekter, som sættes i gang, og projekter, som er sat i gang.

Allerede igangsatte projekter er indeholdt i ungdomspolitikken for at synliggøre, at vi ikke med dette forslag starter på bar bund, og at ungdomspolitikken ikke er en isoleret størrelse, men skal ses i sammenhæng med de tiltag og aktiviteter for og med unge, som kommunen i forvejen daglig arbejder med.

Nogle vil måske mene, at forslaget til en ungdomspolitik ikke er tilstrækkeligt handlingsorienteret. Hertil vil jeg sige, at det ikke har været tanken at definere ungdomspolitikken snævert til en række vedtagne projekter. Derimod skal forslaget danne udgangspunkt for en proces, en udvikling, hvor vi alle i stigende grad bliver i stand til at vurdere og igangsætte tiltag med baggrund i den overordnede ungdomspolitiske ramme.

Ansvar for, at der gennemføres en ungdomspolitik, er således et anliggende for hele kommunen. Jeg vil derfor opfordre alle udvalg og tilhørende forvaltninger til at deltage aktivt i det kommende ungdomspolitiske arbejde og løbende vurdere, hvordan og med hvilke midler de ungdomspolitiske målsætninger kan realiseres.

– Må jeg tage den sidste side, formand, så kommer jeg ikke op mere? Det er et løfte.

Som et eksempel på den aktive deltagelse for at realisere ungdomspolitikens mål 1, der omhandler indflydelse og ansvar til alle unge, vil jeg nævne mit eget udvalg og ikke mindst det ad hoc-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

udvalg, som Borgerrepræsentationen nedsatte i maj sidste år.

Ad hoc-udvalget, som fik til opgave at udarbejde et oplæg til organiseringen af et kommende ungdomsråd, har nu fremlagt en handleplan for indflydelse til unge. Handleplanen består af 4 forskellige modeller, som er:

- Etablering af en Ungdomsborgerrepræsentation med eget budget på 500.000 kr. i år og til næste år,

- Ansættelse af en unge-talsmand og udarbejdelse af unge-notater, der sikrer unge medindflydelse på kommunens daglige rutiner,

- Etablering af et særlig fagkyndigt udvalg, der hedder Antennerne Ude-udvalget, som skal arbejde for unges interesser, rettigheder og muligheder for medindflydelse i kommunen, og endelig

- Udbredelse af medbestemmelsesprojekter eksempelvis på biblioteker.

De 4 modeller skal supplere hinanden, og samlet skal handleplanen medvirke til at unges indflydelse i København styrkes.

Kultur- og Fritidsudvalget har på sit sidste møde vedtaget at anbefale, at handleplanen gennemføres som et forsøg, der skal strække sig frem til udgangen af år 2000. Udvalget har dertil bevilget i alt 1,3 mill. kr. Yderligere 400.000 kr. kommer fra ungdomskommunemidlerne.

Borgerrepræsentationen vil snarest få lejlighed til at behandle ad hoc-udvalgets handleplan.

Med disse ord skal jeg anbefale, at forslaget til en samlet ungdomspolitik vedtages og danner rammen for de næste 2 års arbejde med ungdomspolitiske spørgsmål og handlinger i kommunen.

- Tak for formandens langmodighed.

2. næstformand (**Bente Frost**): Ja, det var 7 minutter og 48 sekunder.

Kaja Jacobsen (F): Ja, det er jo sent, men en ungdomspolitik skal altså have et ord med på vejen.

Jeg tror, der er brug for, at Borgerrepræsentationen og de københavnske politikere indgår en ny kontrakt med byens unge, og det er faktisk hovedpointen i det her indlæg.

Da jeg så udkastet til en ungdomspolitik, som vi snakker om nu for første gang, så tænkte jeg: ærlig talt, herregud. Og den har jo ikke forandret sig rigtig væsentligt i løbet af den høringsfase, den har været inde i.

Hvis jeg skal være grov, så vil jeg sige, at ungdomspolitikken består af 10 målsætninger, som er så bredt formuleret, at de næsten er indholdsløse, krydret med en række konkrete projekter, som kommunen har sat i gang. Kriteriet for de her projekter er øjensynligt, at de har en titel, som lyder ung og smart, og så skal den helst være på engelsk.

Hvis jeg skal formulere det lidt mere neutralt, så vil jeg sige, at den københavnske ungdomspolitik består af en tilslutning til regeringens ungdomspolitiske målsætninger og en redegørelse for, hvad for nogle projekter man har i gang.

Hvis jeg så skal tage de forhåbningsfulde briller på, vil jeg sige, at det hidtidige arbejde med den ungdomspolitik, som vi diskuterer og vedtager i dag, kan ses som en brugbar ramme for et videre arbejde med at konkretisere og problematisere emnerne.

Ungdomspolitikken slår trods alt fast, at unge må ses som en ressource i København, ikke som et problem. Det har efter min bedste overbevisning ikke været den bærende tanke i f.eks. vores boligpolitik, men det kan være, det bliver anderledes nu.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Et eller andet sted har vi og måske vigtigere: de unge, ikke fået så meget, som vi i SF godt kunne tænke os af den ungdomspolitiske satsning, kommunen har lavet de seneste år. For der er jo tale om et temmelig langt og også ret dyrt forløb.

Fra det blev vedtaget, at vi skulle lave en politik, et forslag fra 2 hedengangne SF'ere og med masser af møder, postkort, snakkebokse, dialogkampagner, en stor konference i Øksnehallen med deltagelse af faktisk ikke så få både unge og kommunalt ansatte, er det tankevækkende, at der ikke er nogen af de 3 fora, som eksisterede i kølvandet på det her ungedrama, nemlig Konferenceforeningen Sonden, Ungdomsborgerrepræsentationen og Det Rådgivende Ungdomsudvalg, der eksisterer mere.

Det er også tankevækkende, at de mange forslag, som unge stillede i dette forløb, godt nok er medtaget i politikken i et mindre udsnit, men kun på »Ideblokken«. Det tangerer en skandale, og det viser et eller andet sted, at denne kommune har meget at lære udi lydhørhed endnu.

Hvorfor skal vi overhovedet lave en ungdomspolitik? Hvor går grænsen for, hvad der vedrører unge? Det er svært, faktisk næsten umuligt at svare på, og det er også det forkerte spørgsmål. Det rigtige spørgsmål er: Hvad er det, der særlig vedrører unge, og hvad er det, unge er fælles om?

Det spurgte jeg en bosnisk gymnasielklasse om, og de havde mange både konstruktive og mindre konstruktive bud på det. En pige mente f.eks., at ungdom er den periode, hvor man skal undgå at blive gift med den forkerte. En anden mente, at det, der adskiller unge fra ældre, er, at de simpelt hen bare ser bedre ud. En tredje mente, at unge er mindre kedelige.

Jeg synes faktisk, der er et gran af sandhed i alle udsagnene. Det er, når man er ung, man har det første møde med resten af den store verden eller samfundet på egen hånd for første gang. Det er mens man er ung, man skal træffe valg, som kan have vidtgående konsekvenser for resten af ens tilværelse, selv om man faktisk ikke kender verden særlig godt eller konsekvenserne af sine valg.

Unge er måske også lidt mindre kedelige. De er i hvert fald ofte bedre både til at agere og handle i en ny og foranderlig verden.

Det betyder, at ungdomspolitikken må sikre, at det selvstændige møde med verden bliver en god oplevelse, at der er plads til og mulighed for at træffe forkerte valg, uden at det får forfærdelige eller marginaliserende konsekvenser for unge, og at der findes ansvarlige og lydhøre voksne, som er i stand til at vejlede og lade sig lede af unge.

Der må kort sagt kød på denne her ungdomspolitik. Der må, som jeg indledte med at sige, indgås en ny kontrakt med byens unge, så vi undgår, at unge føler sig snydt og bedraget med for mange ord og for lidt handling. En ungdomspolitik, som ikke beskæftiger sig med de københavnske skolers ringe standard, en voksende gruppe boligløse unge osv., er altså svær at tage alvorligt.

Det er SF's opfattelse, at det må ske ved, at flere forvaltninger og udvalg må ind i processen. Det er en fordel, at den samlede del af ungdomspolitikken nu er samlet ét sted, med ekspertisen ét sted. Men det er en fejl, hvis ungdomspolitik på den måde bliver reduceret til et være et kulturelt fænomen.

SF vil i den kommende tid stille flere forslag, som kan være med til at sikre det her i udvalg og i Borgerrepræsentationen. Den ungdomspolitik, som ligger på bordet hos os i dag, står ikke til at redde med ændringsforslag som andet end den ramme for det videre arbejde, vi i SF vælger at acceptere den som.

2. næstformand (**Bente Frost**): Ja tak, det var dog ikke så meget overskridelse som borgmesteren.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Mikkel Warming (Ø): Altså grunden til at vores normale ungdomspolitiske ordfører mente, at jeg skulle tage ordet, er, at jeg er hedengangen i en eller anden forstand, i hvert fald i SF-sammenhænge. Men jeg var faktisk en af forslagsstillerne sammen med en, der hed Hanne Ejbøl Jensen, til et forslag, som fremførte ønsket om en ungdomspolitik i København.

Derfor vil jeg egentlig godt sådan helt principielt starte med at takke for, at der faktisk ligger et forslag nu. Det havde vi måske egentlig ikke regnet med for snart 4 år siden, da det begyndte.

Den umiddelbare reaktion, man har, når man læser det, var måske lidt den sætning, som borgmesteren kom til at nævne, nemlig lidt tilfældigt nedskrevne mål og hensigtserklæringer. Der er vi nok ikke så uenige med SF.

Men når det så er sagt, så ligger der nogle, o.k., pæne erklæringer, som vi synes, det er værd at give en chance, som vi synes, det er værd at tage alvorligt og sætte kød på.

For at slå tilfældigt op: Mål 9, den kulturelle mangfoldighed, at styrke de ungdomskulturelle miljøer. At bruge det som en indgangsvinkel til at sige, jamen den mangfoldighed betyder, at vi både herinde og ude i byen skal anerkende, at folk er forskellige, anerkende, at nogle går med grønt hår og leger ude på Jagtvej, andre laver nogle andre og måske mere fornuftige ting, den mangfoldighed hører til at være storby.

Når vi snakker om velfungerende boligområder, har jeg med særlig glæde bidt mærke i, at man også har den erkendelse, at København skal være et sted, hvor unge kan bo, og unge har mulighed for at få nogle gode bomuligheder. Så på den led, ved at tage dem alvorligt, kan vi nok sætte lidt mere kød og blod på, end der måske egentlig lå i de hensigtserklæringer, der ligger her. Det arbejde går vi fra Enhedslistens side meget gerne ind i.

2. næstformand (**Bente Frost**): Jeg kan forstå, at Karen Schmidt har frafaldet ordet.

Indstillingen blev godkendt.

Erindringsdagsorden

11) 23/99

Indstilling om godkendelse af forslag til overordnede rammer for forældrenes betaling i forbindelse med lejrskoler o.lign., således at kompetencen til at opkræve kostpenge af forældrene delegeres ud til de enkelte skolebestyrelser i BR-København.

(Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

Borgmester **Per Bregengaard**: Denne sag kommer nok til at handle meget om betaling for kosten på lejrskoler, og det er meget forståeligt, at den gør det, fordi der er nogle principper der, som er besværlige at bringe op i en højere enhed.

Jeg forstår, at der ligger et ændringsforslag fra SF's side om, at vi her i Borgerrepræsentationen skal beslutte, at man ikke må opkræve betaling for kosten på lejrskolerne. Jeg tror ikke, SF så meget mener, at det er betalingen i sig selv, der er problemet. Der er næppe nogen, der dør af, eller det giver uoverstigelige sociale konsekvenser at betale de her kostpenge. Men det er et princip, nemlig at man

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

antaster princippet om, at folkeskolen er gratis.

Det vil sige, at jeg har meget forståelse for de argumenter, som SF kan fremføre i denne sag. Det vil også nok afspejle sig i den måde, Enhedslisten stemmer på.

Omvendt må man sige, at vi jo har en vidtgående udstrækning af selvforvaltning på skolerne, at det er dem, der ligesom fastsætter de ting og de regler, der skal gælde for skolerne. Spørgsmålet er, om det ikke er rimeligt, at det er skolebestyrelsen, der afgør, om princippet om gratis folkeskole skal opretholdes ved, at man ikke opkræver den her kostbetaling.

Et markant flertal af skolerne anbefaler, at den kompetence, at det dilemma, de står i, vil de gerne have udlagt til at tage stilling til selv. Det synes jeg, man skal gøre. Det er et ønske fra dem, og det ønske synes jeg, man skal imødekomme.

Denne sag er vanskelig, fordi på den ene side har man princippet om gratis folkeskole, og at man ikke skal betale for kosten på lejrskole. Omvendt ved man, at konsekvensen af dette forslag vil være, at man ikke i samme omfang vil kunne tage på lejrskoler og hytteture og hvad der ellers ligger inden for denne kategori.

Der må man jo sige, at sådan som tingene er i dag ud fra en pædagogisk betragtning og en social betragtning i, hvordan man skaber velfungerende klasser, så kan man faktisk ikke få for meget af det her, niveauet er alt for lavt. Det er det dilemma, man vil stå i, når man fastlægger principperne ude på skolerne, hvis man vælger den her løsning. Jeg er kommet med min anbefaling, men det er et dilemma.

Der er lidt andre problemer i denne sag, fordi der er en sag omkring skolerejser, hvor man siger, og det er fornuftigt nok, at Sankt Annæ er noget specielt med deres koraktiviteter, så derfor skal de have mulighed for at lave de her ting, så de kan komme rundt i landet og ud i verden.

Det spørgsmål, der selvfølgelig rejser sig, er jo, at der er andre skoler, der har kor end Sankt Annæ, og skal de ikke have samme mulighed for at deltage i sangstævner og komme ud og optræde, også hvor det indebærer overnatninger? De her kor går som bekendt på tværs af klasserne.

Når man så har nævnt kor, kan man jo nævne: Hvad så med sporten og sportsstævner? Er det ikke også et mål, at man skal have mulighed, hvis der er nogle særlige forhold, der gør sig gældende, for at lave besøg, som er forbundet med en speciel historisk interesse og skabelse af et historisk kendskab, kulturelt kendskab, etnisk kendskab osv.? Der er nogle gange ting, som opstår, hvor man kan sige, jamen det er en brandgod idé, at man kan dispensere fra reglen om, at studierejser kun gør sig gældende på Sankt Annæ og så i 10. klasserne.

Jeg har nævnt nogle af de tilfælde, som kan være betinget af nogle ydre forhold, koraktiviteter, sport, nogle specielle muligheder, der åbner sig. Og så kan man forestille sig nogle specielle forhold, der gør sig gældende i klassen. Men de her dispensationer gives af forvaltningen, og man skal ansøge om dem, og forvaltningen har forskellige kriterier for de her ansøgninger, der skal ind omkring dispensation, og man vil så tage stilling på dette grundlag.

Charlotte Wieth-Klitgaard (F): Nu er SF jo ikke normalt det parti, der higer efter af al magt, at beslutninger skal koncentreres omkring Rådhuset. Men når vi i dette særtilfælde ikke støtter, at der sker en uddelegering til de enkelte skolebestyrelser, så er det, fordi der ligger nogle tungtvejende årsager til grund.

SF har den principielle holdning, at al undervisning i den danske folkeskole skal være gratis, og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

eftersom lejrskoler og lignende indgår i den almindelige undervisning, så følger vores ændringsforslag derfor naturligt.

Argumenterne for tilhængerne af kostpenge tager som oftest afsæt i beløbets relativt ringe størrelse, som ydermere kun menes at modsvare det, forældrene sparer i husholdningsudgifter i den periode, barnet nu er af sted på lejr tur og derfor ikke spiser hjemme. Men teenagere tager også mange og lange bade, og de kunne jo passende ryge med næste gang. Er kostpenge bare den revne, hvor yderligere krav om betaling til dit og dat vil fosse ind?

I en anden sammenhæng har vi haft en diskussion om overbygningsskoler, og vi talte en del om respekten for afgivne høringssvar. Derfor er det da også en glæde for SF i denne sag at kunne være helt på linje med de afgivne høringssvar, hvis overvældende majoritet også går imod opkrævningen af kostpenge.

Når vi så omvendt vælger at gå mod det, som Per Bregengaard kalder et markant flertal for uddelegering, som jeg vil kalde et lille flertal, så handler det altså simpelt hen om, at vi ikke er blevet centralister eller pludselig går mod selvforvaltningen, men det er som sagt spørgsmålets overordnede, principielle karakter.

Vi skal have nogle overordnede rammer for alle vores folkeskoler her i København og vel at mærke nogle, som ikke piller ved det grundlæggende i hele denne sag: Al undervisning i den danske folkeskole skal være gratis.

Karen Schmidt (A): Hvorvidt al undervisning i folkeskolen skal være gratis, kan man for så vidt være for eller imod, det har ikke noget med dette forslag at gøre. Det er stadig væk op til skolerne selv at beslutte sig, og det forslag bakker Socialdemokratiet op om. Vi vil derfor stemme imod begge de ændringsforslag, der ligger.

Louise Frevert (C): Det er da fuldstændig rigtigt, som SF's ordfører siger, at det er gratis med folkeskolen. Men i dette tilfælde åbner loven jo op for, at man rent faktisk godt kan tage betaling for det ophold, og det vil være omkring 30-50 kr. om dagen. Vi synes jo ikke, at der overhovedet er noget urimeligt i, at forældrene betaler for det. Så det er en af grundene til, at vi har stillet dette ændringsforslag.

Borgmester Per Bregengaard: Jeg vil lige gøre opmærksom på, at Charlotte Wieth gik et skridt for vidt, fordi hun var inde på, om man ikke kunne forestille sig, at eleverne så også skulle betale for deres badning, fordi nu går de måske lang tid i bad.

Der må man sige, at loven er temmelig præcis på dette område. Det drejer sig om kostpenge, det drejer sig om et beløb, og det drejer sig om, at pengene udelukkende og udelukkende og kun må gå til kost. Så der er ikke nogen elastik i den her lovgivning; så skal man lave loven om.

Så har Louise Frevert fremsat et forslag. Det er sådan lidt mærkeligt, men jeg har snakket med dem, der dirigerer mødet her, og jeg har forstået, at Charlotte Wieths forslag kommer først til afstemning, og det handler om det der med, om vi herinde skal bestemme, at man ikke må opkræve kostpenge.

I Louise Freverts forslag, som kommer til afstemning, står der jo, at man ikke skal give kompetencen til skolebestyrelserne. Det næste er lidt noget sludder: »Der skal opkræves kostpenge i overens-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

stemmelse med forvaltningens forslag«. Forvaltningen har ikke foreslået, at man opkræver kostpenge. Men det, der ligger i Louise Freverts forslag, er, at man i alle tilfælde skal opkræve kostpenge. Det er jeg naturligvis imod, og det bør man stemme imod efter min opfattelse.

Charlotte Wieth-Klitgaard (F): Per Bregengaard kan ikke se en elastik. Det kan jeg til gengæld godt. Hvis nu 10 skoler vedtager, at der skal opkræves kostpenge, så kan jeg godt se i den sag, at der pludselig bliver beslutning om: Nå men det er gået så godt på de 10 skoler, vi gør det hele vejen rundt.

Charlotte Wieth-Klitgaard (F) stillede ændringsforslag om, at der ikke skal kræves kostpenge af forældrene i forbindelse med lejrskoler.

Ændringsforslaget blev forkastet med 38 stemmer imod 11.

Før stemte: F med undtagelse af Marlene Krogh og Ø med undtagelse af Per Bregengaard og Morten Kabell.

Imod stemte: A, 2 medlemmer af Ø (Per Bregengaard og Morten Kabell), V, O, C, B, P og D.

Undlod at stemme: Marlene Krogh (F) og Lars Hutters (L).

Louise Frevert (C) stillede ændringsforslag til det første "at" om, at der ikke gives kompetence til de enkelte skolebestyrelser om at beslutte, at der skal opkræves kostpenge i overensstemmelse med forvaltningens forslag.

Ændringsforslaget blev forkastet med 31 stemmer imod 18.

Før stemte: F med undtagelse af Marlene Krogh, O, C og P.

Imod stemte: A, Ø, V, B og L.

Undlod at stemme: Marlene Krogh (F) og D.

Indstillingen blev godkendt.

Erindringsdagsorden

12) 8/99

*Indstilling om forslag til Praksisplan for almen praksis i Københavns Kommune.
(Sundheds- og Omsorgsudvalget)*

Borgmester **Peter Martinussen:** Selv om det har været en halvlang aften, og nogle har brugt krudtet på ganske mange andre typer af sager, så synes jeg alligevel, at dette forslag til praksisplan fortjener nogle kommentarer med på vejen.

Det er faktisk et ret enestående dokument. Det er første gang vi i Københavns Kommune foretager en så omfattende gennemgang af de praktiserende lægers virksomhed og opstiller mål for, hvordan udviklingen skal finde sted.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Det er også, så vidt jeg ved, første gang der overhovedet i hele landet forekommer en så grundig og omfattende analyse og planlægningsarbejde for de praktiserende lægers arbejdsområde. Jeg skal kort her kommentere nogle af de mere fremtrædende forslag i planen, men først sige lidt om planens tilblivelse.

Den er fremkommet som et produkt af et godt og konstruktivt samarbejde mellem vores forvaltning, sundhedsforvaltningen, og repræsentanter for de praktiserende læger i København. Der har fra begge parter side været et klart ønske om at styrke ... (*Uro i salen*) ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så kom der lidt mere ro. Det er altså stadig væk Peter Martinussen, der har ordet.

Borgmester **Peter Martinussen**: ... et klart ønske om at styrke og videreudvikle den nøgleposition, som den praktiserende læge har i det samlede sundhedssystem i relation til kommunens borgere.

Så selv om der på en række punkter naturligvis kan være og vel er interessemodsigelser, så er det lige så klart, at der er en betydelig fælles interesse i at skabe gode rammer for udøvelsen af arbejdet i almen praksis.

Konsekvensen af holdningen er, at der i planen her er punkter, hvor vi som kommune må gå ind og påtage os en mere aktiv rolle, end vi hidtil har gjort, ligesom der er områder, hvor de praktiserende læger må indgå i mere forpligtende samarbejdsrelationer.

Nogle har måske på deres vej gennem dagsordenen for i aften studset lidt over indstillingen under dette punkt, det kan lyde lidt kryptisk. Det formelle i sagen er, at planen her ifølge den gældende overenskomst imellem Sygesikringens Forhandlingsudvalg og Praktiserende Lægers Organisation skal vedtages i det, der hedder Samarbejdsudvalget vedrørende Almen Praksis i Københavns Kommune.

Derfor er indstillingen til Borgerrepræsentationen, at jeg som kommunens repræsentant her får bemyndigelse til at arbejde for, at vi tiltræder den foreliggende plan som samarbejdsudvalgets plan. Her hjælper det jo lidt, at lægerne faktisk har været medindflydende på planens tilvejebringelse.

Et par nøgleområder skal trækkes frem fra planen.

Først og fremmest lægger planen op til en styrkelse af de praktiserende lægers opgaver i forebyggelsesarbejdet over for befolkningen. Det gælder på det mere generelle plan, bl.a. i form af et forslag om at afprøve et tilbud om forebyggende helbredssamtaler til midaldrende mænd. Det skal jeg ikke kommentere yderligere.

Det gælder mere specifikt i form af at øge den praktiserende læges forebyggelsesindsats i forbindelse med patientens konkrete kontakt til lægen. Der er også forslag om at forsøge at forøge tilslutningen til børnevaccinationer, som for øjeblikket er bekymrende lav.

Et andet forhold, jeg gerne vil fremhæve, og som har fyldt noget i debatten, er forslaget om at fastslå, at det er en kommunal forpligtelse at bidrage til at løse problemet med at skaffe tilstrækkelig rummelige lokaler til de praktiserende læger. Baggrunden for dette er, at det er en væsentlig forudsætning for en opgavemæssig og kvalitativ videreudvikling af opgaveløsningen i almen praksis, at der etableres flere flerlægepraksis i kommunen.

Det er klart, at de praktiserende læger selv her må gøre en indsats, men vi må som kommune også erkende, at det kan være en opgave at hjælpe til på dette område, der hvor det ligger inden for kom-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

munens muligheder at gøre en aktiv indsats.

Sundhedsforvaltningen er for øjeblikket i kontakt med Bygge- og Teknikforvaltningen for at formulere rammer herfor, der er i overensstemmelse med vores politik på andre områder, især boligpolitikken.

Planen peger også på et behov for at øge antallet af praktiserende læger. En del af baggrunden for dette er diskussionen og overvejelserne, som man kender, der for øjeblikket foregår omkring opgavevaretagelsen på sygehusene i HS.

En af konklusionerne på de analyser, der er foretaget mange af inden for det seneste års tid, er, at der i HS-området er en anden fordeling af opgaver mellem sygehusene og den primære sundhedssektor, og herunder altså også de praktiserende læger, end vi kender fra resten af landet.

En af måderne at ændre på dette forhold er at øge antallet af praktiserende læger. Der skal imidlertid foretages en nærmere analyse af området, før vi vender tilbage med helt konkrete forslag om denne øgning af antallet af praktiserende læger. Det er klart, at vi skal være sikre på, at det er praktisk gennemførligt at overføre opgaverne fra sygehusene til almen praksis, før vi iværksætter denne øgning af antallet.

Endelig vil jeg pege på, at en række af planens forslag og analyser også kan ses som et bidrag til den diskussion om at sætte fokus på arbejdet med at skabe bedre lighed i sundhed i den københavnske befolkning, som vi gerne vil fremme.

Der er således i planen særlige afsnit, hvor almen praksis' betjening af ældrebefolkningen, af de etniske minoriteter, af førtidspensionister gennemgås, og hvor der stilles en række forslag til, hvordan vi kan arbejde videre med at bruge almen praksis som et af midlerne til at forbedre sundhedsforholdene også for disse grupper.

Planen har været genstand for en god og grundig behandling i Sundheds- og Omsorgsudvalget. Som det ses i indstillingen, i øvrigt fra et enigt udvalg, så har udvalget særligt ønsket at pege på, at det lægelige og sociale samarbejde skal styrkes, at de praktiserende læger i større omfang skal indgå i vurderingen af patienterne, før de indlægges på hospital, og at der skal tilstræbes en bedre sammenhæng mellem opgavevaretagelsen i hjemmesygeplejen og hos de praktiserende læger.

Med andre ord: Udvalget har ønsket at fremhæve synspunkter, der understreger den praktiserende læges placering som nøgleperson og samarbejdspartner i en række forskellige relationer i det samlede sundhedsvæsens betjening af borgerne.

Med disse ord skal jeg anbefale forsamlingen, som udvalget har gjort det enstemmigt, at godkende forslaget, således at vi kan arbejde for, at det også bliver godkendt i samarbejdsudvalget. Jeg kan sige, at de foreløbige meldinger fra lægerne, der jo også har deres høringsrunde, tyder på, at vi kan komme igennem med ganske store dele af denne ambitiøse plan.

Marlene Krogh (F): Jeg vil kun sige, at SF fuldt ud kan tilslutte sig denne plan, og vi synes, at det arbejde, der er sket i udvalget, har været fantastisk godt. Vi synes, vi har fået en god diskussion af, hvad det er for nogle opgaver, lægepraksis udfører, og vi har fået en god diskussion af, hvor vi ønsker, at lægepraksisplanen skulle bære henad.

Dog vil jeg lige sige, at jeg synes, at det eneste, vi så mangler, og det vil vi i hvert fald huske til budgetforhandlingerne, er penge til at udføre denne plan. Sådan er det jo altid. Det er godt at have en masse planer, men vi er også nogle gange nødt til at huske på, at der skal afsættes midler til sådan en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

plan.

Preben Møller Hansen (P): Det er mere et spørgsmål til Peter. Skal det, man foretager sig her, forstås sådan, at det er i relation til den indskrænkning, der er sket på hospitalerne, f.eks. i forholdet til skadestuer m.m.?

Fordi forholdet er jo det, at hvis man overlader det til de praktiserende læger, og det er jo små, selvstændige forretninger, der har en overenskomst med det offentlige, så kan man komme i den situation, at der ved en overenskomstforhandling ikke kan opnås enighed, og dermed har man privatiseret hele området. Om det er det, der er formålet med den plan, der er lagt frem her, kunne jeg godt tænke mig at få et svar på.

Grete Henius (C): Også De Konservative anerkender det arbejde, der ligger bag indstillingen om forslag til en praksisplan for den almene praksis i København.

Det er jo ganske rigtigt, som det er blevet sagt her, at pengene ikke er fremkommet endnu. Men når vi nu skal til at finde de penge, kunne man så ikke også lige finde lidt penge, så man kunne få luget de værste sproglomster ud af denne indstilling?

F.eks. synes jeg, at det er tumpet på side 15 midtpå under første prik at sige, at man skal sikre en rimelig lægedækning. Jamen hvad er det for noget vrøvl? Er der noget menneske i dette land, der vil skrive: Nej, vi skal sikre en urimelig? Spørgsmålet er så bare, hvad »rimelig« er. Det, der er rimeligt for den ene, er måske ikke rimeligt for den anden. Lad os slippe for den slags tåbelige ting.

Jeg får at vide midt på side 18, at i april 1997 var styregruppen på studietur i Skotland, i Aberdeen – punktum. Og så står der ikke mere. Jeg har ikke fået at vide, hvad styregruppen fik ud af at være i Aberdeen, og om den overhovedet fik noget ud af at være i Aberdeen, og hvad den lavede i Aberdeen. Når jeg ikke får det at vide, så er jeg ærlig talt ligeglad med, om de har været i Aberdeen eller Haparanda.

Yderligere vil jeg gerne have rettet på side 21, i øverste afsnit står der:

»Københavnerne har en overdødelighed på knap 30 pct. for de københavnske mænd og ca. 10 pct. for de københavnske kvinder.«

Nu kommer det spændende:

»Sygeligheden, målt ved udskrivninger fra sygehuse, er 30-40 pct. højere i København end i landet som helhed.«

Jamen ærlig talt, jeg håber da ikke, man udskriver syge mennesker fra hospitalerne. Det er faktisk det, der står. Jeg tror ikke, det er det, man mener.

Men lad os lige få nogle, der mestrer det danske sprog, til at luge denne indstilling igennem, sådan at den, når den ligger klar og færdig, også fremkommer i et sprog, som selv almindelige danskere kan læse.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der var et spørgsmål? Det er først Bente Møller, inden Peter Martinussen får mulighed for at svare.

Bente Møller (Ø): Jeg har mange gange i løbet af denne aften overvejet, om folk har læst det, de går op og debatterer, når multikulturelle ting i gymnasieskolen kan blive til lektiecafeer f.eks., eller

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

jeg kunne nævne tonsvis af eksempler.

Jeg er ikke i tvivl om, at Grete Henius har læst det her eller i hvert fald dele af det, men jeg bliver i tvivl, om Grete Henius har sovet på de utallige udvalgmøder, vi har haft i Sundheds- og Omsorgsudvalget, fordi der er da ingen af de her synspunkter, der har været fremført. Grete Henius har også været med til at tilslutte sig denne praksisplan i et enigt udvalg.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er der ikke flere i 1. runde. 2. runde indledes af borgmester Peter Martinussen.

Borgmester **Peter Martinussen**: – Som kan nøjes med 3 små korte bemærkninger. Først til Preben Møller Hansen: Tak for de pæne ord og ordvalget.

Jeg er ikke ude på, og det tror jeg ikke nogen i udvalget er, en privatisering af området som sådan. Men vi er ude på en ændret opgavedeling eller opgavevaretagelse, hvor den praktiserende læge som nøgleperson og som den lettest tilgængelige for borgeren – sådan skulle det i hvert fald gerne være – har en større rolle at spille i det samlede sundhedsarbejde. Derfor skal lægerne også have gode konsultationer placeret, så alle uanset alder, fysisk form og andet kan komme til dem.

Det er hovedmålet med det, ikke at dække over besparelser eller andet. Men jeg er glad for spørgsmålet, så vi kan få sat det på plads.

Til Marlene Krogh vil jeg sige: Ja, det er korrekt. Dette er en plan uden egentlige konti og penge sat på. Det kan både være en styrke og en svaghed. Nogle gange er det godt at få diskuteret politiske mål uden at lade sig begrænse af budgettet og have nogle mål, der måske også rækker ud over et enkelt budgetår.

Men jeg glæder mig da til, at vi i budgetforhandlingerne med Marlene Krogh og Marlene Kroghs parti kan være med til at opfylde nogle af de her ting, også med kroner på.

Så må jeg tilslutte mig Bente Møllers bemærkning. Det er lidt sent, at Grete Henius får slået stavekontrolprogrammet til. Jeg vil sige, at det er flot nok, men det er jo lidt sent at begynde at rette i planen nu. Der har været talrige udvalgmøder, og der har været talrige muligheder for at stille spørgsmål.

Og jeg har ikke deltaget på den pågældende studietur, hverken med eller uden Grete Henius.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg er enig i, at eventuelle stavefejl skal rettes.

Indstillingen blev godkendt.

Erindringsdagsorden

13) 24/99

Forespørgsel (stillet af Peter Skaarup, O):

"Hvilke oplysninger kan sundhedsborgmesteren give i anledning af statsadvokatens beslutning mandag den 21. december 1998 om ikke at rejse tiltale mod plejehjemsassistenten for 22 drab i Plejebosagen, hvilke overvejelser udgangen på sagen giver anledning til i Københavns Kommune, og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

hvilke konsekvenser der vil blive draget overfor de ansvarlige for skandalen i Københavns Kommune?"

Peter Skaarup (O): De fleste er jo nok bekendt med, hvorfor det er sådan, at Dansk Folkeparti godt kunne tænke sig en redegørelse for det her og også mulighed for efterfølgende at kunne stille nogle spørgsmål, hvis der måtte opstå nogle tvivlsting.

Det viste sig jo med hensyn til den situation, som i hvert fald ifølge medierne klart var blevet fremkaldt af Københavns Kommune, i og med at man jo lavede dette pressemøde og anmeldelse, hvorefter det var sådan, så den plejehjemsassistent mere eller mindre blev hængt ud i den samlede verdenspresse for at have begået 22 mord, at der var det altså sådan efterfølgende via statsadvokatens beslutning den 21. december, at det åbenbart ikke havde noget på sig.

Det er jo en meget, meget alvorlig anklage, man retter mod en bestemt person, som ikke kan undgå at blive hængt ud på forskellig vis. Selv om der er navneforbud og der er hætter osv., forskellige ting, der gør, at enhver ikke kan se, hvem det er, så er det klart, at den sagsfremstilling, der var, bl.a. fra Københavns Kommunes side, gav det klare indtryk, at der her var tale om nærmest en massemorder.

Det er klart, at vi bør diskutere herinde, om det er måden at gøre det på en anden gang, eller om man måske nok skal spekulere over sådan noget, inden man på den måde hænger folk ud.

Jeg erkender, at det ikke kun er Københavns Kommune, der har været med til det her. Politiet har også begået fejl. Der er begået fejl en række steder, men kendsgerningerne er bare, at vi har haft en dybt alvorlig situation for det pågældende menneske og hendes familie. Der er det klart, at vi må også her i Borgerrepræsentationen tage nogle initiativer, der sikrer, at den udhængning, der har fundet sted, ikke sker en anden gang, men selvfølgelig også sikrer, at de forhold er i orden på plejehjemmene rundt omkring.

Noget af det, som vi har taget fat på at kigge lidt på i Dansk Folkeparti – jeg ved, der også er andre partier, der har gjort det – er det misforhold, der er mellem, at vi fra Københavns Kommunes side siger, at den har været helt gal på det her plejehjem med medicinering og andre ting, og hvor det så viser sig efterfølgende, at det, man har betragtet som en slags ulovlige forhold på Plejebo, har været almindelig praksis på en hel bunke andre plejehjem her i området. Det kan så være, at man er ved at få rettet op på det. Men det er klart, at det er noget, der fører til eftertanke, at man har sådan nogle forhold.

En anden ting, som også har været inde i debatten, og som vi i hvert fald har hæftet os meget ved, er jo stadslægens rolle i det her. Han er helt tydeligt på et tidligt tidspunkt i hvert fald fuldstændig overbevist om, at den er gal med plejehjemsassistenten, men får jo så efterfølgende uret af statsadvokaten. Der synes jeg da også godt, det kunne være spændende at høre fra borgmesterens side, hvilke konsekvenser det har for fremtiden.

Endelig en tredje ting, som man måske lige kunne tage fat på. Det er det forhold, at jeg i hvert fald i de svar, vi har fået – jeg har stillet nogle spørgsmål til sundhedsborgmesteren – får at vide: Jamen stadslægen må ikke udtale sig om denne sag. På forskellig vis kan vi så ikke få ham til at give sit bud på, hvad indholdet af dette egentlig var. Hvorefter stadslægen så alligevel udtaler sig vidt og bredt i dagspressen på forskellig vis. Bl.a. i Weekendavisen var der flere citater på nøjagtig samme tidspunkt.

Det virker lidt selvmodsigende, når vi går til den ansvarlige borgmester og får at vide, at det kan man ikke forholde sig til, man kan ikke give de svar, som er ønsket, fordi man ikke må sige noget om

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

det, så længe sagen verserer. Og så kommer man alligevel med en masse ting i dagspressen, forskellige argumenter frem og tilbage. Det hænger ikke sammen, og det er selvfølgelig kritisabelt, synes vi.

En sidste ting, jeg lige vil nævne, inden vi kan få lidt svar på det måske, er det problem, som vi i hvert fald ser, og som vi også har været inde på i Sundheds- og Omsorgsudvalget, at de tjek, de tilsynsmøder, der er på plejehjemmene, hvor forvaltningen eller stadslægen kommer og siger: Nu vil vi godt lige se, hvordan medicineringen foregår, hvordan tingene hænger sammen – bliver varslet på forhånd over for plejehjemmet.

Det harmonerer altså ikke rigtig med, at det skal være nogenlunde uvildigt, at det skal være rimeligt stikprøvevis, at man går ud en dag og siger: Nu vil vi godt lige høre, hvordan det her er – med tilfældigt personale og tilfældige vilkår den pågældende dag.

Der vil jeg da godt høre borgmesteren, om ikke bl.a. denne sag har medført en vis selvransagelse i kommunen, og om man fremover, når man tjekker de her ting på plejehjemmene, vil gøre det uden at advare på forhånd, men bare komme den pågældende dag og så se, hvordan ser det ud.

Ellers kan vi ikke rigtig se, at det tilsyn lever op til betingelserne, som bør være, at det er noget, der er stikprøvevis, og som foregår, uden at man varsler på forhånd. Hvis man varsler på forhånd, kan de altså godt nå at ordne nogle ting, som normalt ikke er i orden. Det synes vi kræver en god forklaring og nogle svar.

Borgmester Peter Martinussen: Jeg vil egentlig godt benytte anledningen, når Peter Skaarup nu har valgt at stille denne forespørgsel, til at starte et lidt andet sted måske omkring denne sag, og benytte lejligheden til at understrege, at jeg faktisk i hvert fald indtil i aften har været imponeret over samtlige Borgerrepræsentationens medlemmers sobre måde at behandle den alvorlige sag på, som Plejebosagen er.

Jeg synes, det har været flot, at man, det gælder både den tidligere forsamling og denne forsamling, har accepteret, hvordan en sag med så mange alvorlige aspekter bør behandles, og man har accepteret de vidt forskellige roller, som henholdsvis politiet, anklagemyndigheden, domstolene, sundhedsforvaltningen, stadslægen og selve institutionen har i denne alvorlige sag.

Jeg kunne høre på Peter Skaarups fremstilling, at Peter Skaarup ikke har helt styr på rollefordelingen. Bl.a. var der en misforståelse omkring, at det var Københavns Kommune, der skulle have anmeldt den pågældende plejehjemsassistent. Det var blot én af flere misforståelser i oplægget.

Denne flotte håndtering af sagen, som jeg gerne vil kvittere for, gjaldt som sagt dengang sagen kom frem, og den gjaldt ligeledes, da sagen blev behandlet i det nuværende Sundheds- og Omsorgsudvalg, senest – det var ikke første gang – den 18. maj sidste år.

På dette møde tiltrådte et enigt udvalg, hvori jeg i parentes vil bemærke sidder 2 af Peter Skaarups egne partifæller, sundhedsforvaltningens indstilling om, at en række anbefalinger, der var indeholdt i en rapport, der var udarbejdet på grundlag af Plejebosagen, blev fulgt, samt at udvalget i øvrigt retter henvendelse til sundhedsministeren om et enkelt lovgivningsinitiativ med henblik på destruktion af restmedicin fra afdøde beboere på plejehjem. Det skal jeg vende tilbage senere.

Bare dette for at sige, at i hvert fald indtil i aften er der ikke nogen, der har forsøgt at slå partipolitisk mønt på denne sag. Jeg synes også, sagen er for alvorlig til det. Det håber jeg også vil gælde efter i aften.

Det er derfor med nogen forbløffelse, at jeg ser Peter Skaarups forespørgsel og ikke mindst ordval-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

get i denne: » ... i anledning af statsadvokatens beslutning mandag den 21. december 1998 ...« hvori statsadvokaten – citeret fra pressemeddelelsen – meddeler, at tiltalen mod plejehjemsassistenten på Plejebo, der hidtil har været sigtet for drab af beboere på plejecentret Plejebo i 22 tilfælde, opgives »fordi videre forfølgning i sagen ikke kan ventes at føre til, at plejehjemsassistenten findes skyldig i drab af nogen af de 22 beboere«.

På den følgende halve side i statsadvokatens pressemeddelelse anføres så en række ting, der ikke er taget stilling til i forbindelse med, at man opgiver tiltalen.

Status er altså, at der er opgivet at rejse tiltale for drab i de 22 tilfælde, men der er ikke taget stilling til, hvorvidt andre forhold vil give anledning til rejsning af en sag.

Som det vil være de fleste bekendt, blev der, umiddelbart efter at der var rejst sigtelse i Plejebosagen, iværksat en uvildig undersøgelse af forholdene på de plejehjem, Københavns Kommune anvender. Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til både for Peter Skaarup og andre at resumere, hvor vi er henne i den sag.

Denne undersøgelse konkluderede, at kommunens nuværende administration af plejehjem og tilsyn kan sikre en både rimelig og forsvarlig behandling, pleje og omsorg af plejehjemsbeboerne. Endvidere fremgik, at kommunens administration ikke adskiller sig markant fra de øvrige store byers.

Rapporten indeholder til gengæld nogle generelle anbefalinger, som sundhedsforvaltningen siden har arbejdet videre med og udvalget altså tiltrådt, at vi gennemførte.

Jeg kan således oplyse, hvilket er udvalgsmedlemmerne bekendt, at der er blevet udarbejdet procedurer for tilsynet med institutionerne, så stadslægen allerede fra 1. januar 1998 har foretaget sine tilsynsbesøg uanmeldt. Samtidig er der fra denne dato strammet op på opfølgning af tilsynet. Her skal institutionerne senest 1 måned efter, at tilsynsrapporten er modtaget, skriftligt redegøre over for sundhedsforvaltningen for, hvilke tiltag der er gjort i forhold til de anmærkninger, der måtte være givet.

Institutionerne er meget omhyggelige med at overholde proceduren og tilbagemelde, hvordan de påtalte fejl er blevet afhjulpet. Så det problem er fjernet.

Også samtlige procedurer for medicin håndtering er blevet gennemgået og vurderet af en arbejdsgruppe med deltagelse af forvaltningen samt repræsentanter for Forstanderrådet og stadslægen. Her er udarbejdet en håndbog for plejepersonalet med titlen »Sådan håndterer du medicin«, som beskriver forholdsreglerne for medicin håndtering, herunder ledelsens ansvar for udarbejdelse af lokale instrukser.

Efterfølgende blev denne medicin håndbog præsenteret på et stormøde den 26. august 1998 med deltagelse fra samtlige institutioner, de socialfaglige ledere og stadslægen.

Også på dette område følges institutionerne nøje. Således skal samtlige institutioner have udarbejdet instrukser for medicin håndtering senest den 1. januar 1999, altså i år, og i løbet af 1999 vil instrukserne blive gennemgået med den enkelte institution i forbindelse med stadslægens tilsynsbesøg.

Herudover har jeg på Sundheds- og Omsorgsudvalgets vegne den 9. juni 1998 skrevet til Sundhedsministeriet med henblik på, at der skabes lovhjemmel til, at restmedicin efter afdøde beboere kan kræves destrueret uden erstatning til boet. Sundhedsministeriet har den 18. juni 1998 anmodet om Justitsministeriets bemærkninger til henvendelsen og vil vende tilbage til sagen, når udtalelse herfra foreligger. Jeg har så sent som den 11. januar i år rykket Sundhedsministeriet for svar.

Om samarbejdet med tilsynsførende læge og praktiserende læge kan jeg oplyse, at sundhedsforvaltningen den 13. juli 1998, også på baggrund af udvalgets beslutning, har sendt brev til samtlige in-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

stitutioner om, at de institutioner, der har valgt at bibeholde ordningen med en fast tilknyttet læge, afvikler den fast tilknyttede læge med det varsel, som denne har i henhold til sit ansættelsesbrev, og selvfølgelig under iagttagelse af almindelig afskedsprocedure.

Da det var indtrykket, at nogle institutioner var usikre på, om de kunne beholde den fast tilknyttede læge alligevel, udsendte sundhedsforvaltningen en ny skrivelse til institutionerne den 26. august 1998, hvori det yderligere blev præciseret, at beslutningen om afvikling af de tilsynsførende læger skal føres ud i livet.

For at få en status over, hvor langt institutionerne er nået med afviklingen af de faste tilsynsførende læger, skrev sundhedsforvaltningen til institutionerne den 12. januar i år, og jeg kan sige, at samtlige fast tilknyttede læger vil være afviklet inden sommeren.

Også administrationen af beboermidlerne er der nu kommet retningslinjer for. Her har Socialministeriet haft nedsat en arbejdsgruppe med deltagelse af bl.a. Finansrådet og sundhedsforvaltningen. Den 30. november 1998 blev der udsendt vejledning om betaling, administration og opbevaring m.v. af midler for personer med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne.

Samlet set synes jeg, at kommunen på baggrund af den flotte håndtering herfra i forsamlingen har tacklet denne sag fornuftigt. Det er en alvorlig sag, og jeg synes, vi skal blive ved med at håndtere den fornuftigt.

Derfor bør vi også nu afvente det videre forløb af sagen og først reagere, hvis sagen i dette videre forløb eventuelt giver anledning til ændringer af procedurer eller andet i Københavns Kommune ud over dem, der allerede er gennemført i anledning af den tidligere nævnte rapport.

På denne baggrund har jeg – og det må så også gælde udvalget, for sådan er det nu om dage – således ikke gjort mig yderligere overvejelser i sagen, og specielt ikke gjort os overvejelser om, som det hedder, »hvilke konsekvenser der vil blive draget over for de ansvarlige for skandalen i Københavns Kommune?«.

A. Benhaddou (D): Jeg synes også, det er en fornuftig forespørgsel, men problemet er bare for mig, at det kommer på et tidspunkt, hvor vi alle er ret kede af den sag, det er der ingen tvivl om.

Men vi blev jo nærmest alle sammen ført bag lyset af pressen, det ved vi jo alle sammen i dag. Men jeg havde gerne set de her spørgsmål også være stillet på det tidspunkt, da det hele kørte så hektisk rundt omkring, hvor alle følte, at hun var sgu morderen, 100 pct.

Jeg tror, at denne sag ikke alene har betydet, at vi går rundt og har dårlig samvittighed, men at vi nu skal bruge hovederne og tænke os grundigt om, næste gang der opstår sådan en situation, så vi ikke lader os ligesom sejle med en båd med, hvad pressen synes, hvad der er rigtigt og hvad der er forkert, og hvad der er kriminelt og hvad der ikke er kriminelt. Jeg synes, at vi er mange, der er kede af denne sag.

Derfor var det eneste, jeg håbede med det her, at det blev stillet på det tidspunkt, da sagen egentlig kørte på sin fulde styrke.

Peter Skaarup (O): Jeg siger tak for svarene fra Peter Martinussen.

Jeg må nok sige, at jeg kunne da godt have undværet nogle af de tillægsord, der blev brugt, om, at det var med nogen forbløffelse, at man så, at denne forespørgsel blev rejst. Altså jeg ser det som en pligt for medlemmer af Borgerrepræsentationen at sørge for, at man får diskussionerne i udvalget,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

men også her i Borgerrepræsentationen af så alvorlige forhold, hvor Københavns Kommune altså spiller en hovedrolle.

Vi må ikke glemme, at det er Københavns Kommune, der deltager med den daværende sundhedsborgmester, Lars Engberg, ved et pressemøde, der starter den lavine, som vi så kan kalde denne sag. Altså uanset om vi kan lide det eller ej, så har Københavns Kommune et utrolig stort ansvar, også for, hvad der er sket efterfølgende.

Så kan vi godt, hvad Benhaddou har ret i, kritisere pressen. Der er ingen som helst tvivl om, at pressen også er gået helt over gevind i denne sag. Politiet har begået fejl, og det bliver der forhåbentlig også rettet op på. Men det ændrer altså ikke ved, at det er Københavns Kommune, der ligesom spiller nogle af de første kort, og derefter er det så, at lavinen fortsætter.

Så derfor synes jeg ikke, der er nogen grund til som borgmester at kritisere nogle af medlemmerne af Borgerrepræsentationen, der prøver på at tage nogle sager op, som trods alt er rimeligt vigtige for også medlemmerne af Borgerrepræsentationen. Vi skal ikke glemme, at det jo altså er nogle af de ting, vi bliver spurgt om, når vi er ude på debatmøder rundt omkring: Hvad med Københavns Kommune? Har de egentlig ikke været involveret i det her?

Så uanset om vi kan lide det eller ej, bør vi tage det her alvorligt som medlemmer af Borgerrepræsentationen.

Derfor kan det selvfølgelig også godt undre mig lidt, at medlemmer bl.a. i B.T. den 7. marts har udtalt, at nu må vi nok også se at have nogle undersøgelser, eller vi må samle et flertal for en undersøgelse af stadslægens tilsyn på plejehjemmene. Det er Martin Geertsen fra Venstre, der siger det. Og så er det Grete Henius fra De Konservative, der siger, at det er meget kedeligt at høre, at der ikke bliver fulgt op på stadslægens tilsyn; måske skal opgaven med at føre tilsyn med plejehjemmene slet ikke ligge hos stadslægen.

Det kan godt være, man ikke mener det længere, men altså man har sagt det på et tidspunkt, og der synes jeg da, det er lidt underligt, at man så ikke blander sig lidt mere i debatten her. Men det er så, hvad det er.

Når det så gælder spørgsmålet om de uanmeldte besøg, så er det nyt for mig, at det sker uanmeldt, men det er da bare godt, at denne sag så har medført, at man er begyndt på det, om end noget sent. Jeg har forstået, at det i hvert fald ligger lang, lang tid efter, at Københavns Kommune åbnede ballet med det her pressemøde. Men det er da godt, hvis det virkelig er sådan, så der sker uanmeldte besøg nu. Lad os da prise os lykkelige for, at det gør det. Det sikrer os forhåbentlig imod nogle af de fejl, som har været begået.

Ellers kan vi da bare håbe på, at de anbefalinger, der har været drøftet i Sundheds- og Omsorgsudvalget, og den lovændring, som er gået videre til regeringen, kan rette op på de problemting, der har været.

Men jeg synes ikke, det fritager kommunen og heller ikke forvaltningen eller borgmesteren for på det tidspunkt for at have sagt nogle ting, som har medvirket til, at pressens behandling nu har været, som den er, fordi man altså har hængt nogle personer ud fuldstændig uden grund, eller i hvert fald uden grund, når det gælder de her drab eller mord, som har været fremme på forskellig vis i pressen.

Det kan godt være, at der er nogle andre forhold. Det er da helt korrekt, at statsadvokaten også nævner en hel række andre forhold, og det kan godt være, at der sker en retsforfølgning for de forhold. Men det ændrer ikke ved, at den her utrolige lavine, der rullede med hensyn til, at det skulle væ-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

re mord, altså var forkert. Der er trods alt en stor forskel mellem det, der står i statsadvokatens redegørelse ud over det her forhold, og så, at det skulle være ligefrem mord og drab.

Jeg håber da, at de her ting kommer til at få de konsekvenser, det nu kan få, og så må vi så hver især i partierne overveje, om det er nok. Det er der ikke nogen, der ved noget om endnu.

Men jeg vil da i hvert fald afslutningsvis godt spørge sundhedsborgmesteren, om han kan forestille sig, at Københavns Kommune, hvis vi har en lignende sag, og hvor der er mistanke i en lignende sag, fremover vil agere på samme måde, eller om man måske lige vil tænke sig om en ekstra gang, inden man går ud i pressen med den slags beskyldninger.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg tror, at Peter Skaarup startede med at sige, at ordet »forbløffelse« var et tillægsord. Det er det ikke. Det er et navneord.

Borgmester **Peter Martinussen**: Jeg skal gøre det meget kort i denne runde. Sagen er som bekendt ikke afsluttet totalt, hvilket fremgik af mit første indlæg, og derfor ser jeg egentlig ingen grund til at gå videre i debatten nu.

Jeg vil bare sige til Peter Skaarup, at nu har Peter Skaarup 2 gange, både i sit første indlæg og nu igen her, sagt, at det nærmest var Københavns Kommune, der startede sagen i forbindelse med et stortilet anlagt pressemøde. Det kan godt være, jeg her satte et tillægsord på, som Peter Skaarup ikke brugte, men alligevel.

Må jeg bare stilfærdigt sige, at Københavns Kommunes pressemøde på det tidspunkt var en reaktion på en sigtelse og et forsøg på over for omverdenen at godtgøre, hvad Københavns Kommunes reaktion var. Man var ikke ude på på det pågældende pressemøde at tage stilling i sagen. Jeg overværede pressemødet på de elektroniske medier, da jeg jo ikke var borgmester på det tidspunkt, men hørte gentagne gange, det blev sagt »hvis« og »alt efter hvad sagens udfald vil være«.

Jeg synes faktisk, at Københavns Kommune har håndteret denne sag ganske flot hidtil. Jeg håber, at Peter Skaarup og Dansk Folkeparti vil bidrage til, at vi gør det fremover.

Jeg er overhovedet ikke ude på at harcelere over, at nogle tager denne sag alvorligt, for det gør vi alle. Men når Peter Skaarup ser det som en pligt at rejse sagen her, så vil jeg bare svare, at jeg ser det som en styrke, at vi i fællesskab i udvalget, hvor mange partier er repræsenteret og jo kan informere hinanden på tværs – det er jo tilladt – kan sikre, at sagen bliver håndteret ordentligt, uden at nogen forsøger at være en lille smule renere partipolitisk end andre, for det synes jeg ikke, denne sag har fortjent.

Peter Skaarup (O): Jeg skal ikke forlænge debatten meget mere, blot sige til sidst, at det godt kan være, at Københavns Kommune og borgmesteren på det pågældende pressemøde og også i tiden efter har forsøgt at afdramatisere og sige, at det ikke var sikkert, at der var tale om drab og mord.

Men det er ikke det indtryk, jeg har fået som modtager af budskabet. Det er heller ikke det indtryk, man har fået ude i pressen, kan jeg så hilse og sige. Det er heller ikke det indtryk, politiet har fået. Jeg ved ikke, hvem der har fået det indtryk. Det kan godt være, at borgmesteren har det, men det er altså ikke trængt ind. Derfor skulle man nok fra start af helt anderledes konsekvent have holdt sig ude af det her, indtil man var 100 pct. sikker på, at den var gal.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Forespørgslen blev besvaret af borgmester Peter Martinussen.

Erindringsdagsorden

14) 20/99

Indstilling om nedsættelse af koordinationsudvalg for forebyggende arbejdsmarkedsindsats samt udpegning af et medlem og en stedfortræder til udvalget blandt medlemmerne af Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

(Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget)

10/99

Forslag til beslutning (stillet af Bjarne Petersen, F, og Louise Frevert C):

"Det foreslås, at det nyoprettede koordinationsudvalg, der er oprettet under Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, erstattes af en politisk følgegruppe, der tager sig af beskæftigelses/aktiveringsopgaver og fordelingen af EU-socialfondsmidlerne."

Indstillingen blev godkendt og borgmester Winnie Larsen-Jensen valgt til medlem af udvalget.

Overborgmesteren fik bemyndigelse til at modtage navnet på stedfortræderen senere.

Forslaget til beslutning blev, efter anmodning fra Louise Frevert C), taget af dagsordenen.

Erindringsdagsorden

15) 21/99

Indstilling om, at tilskud fra Indenrigsministeriet til boligsociale aktiviteter på 2,5 mill. kr. gives som tillægsbevilling til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets budget 1999, bevilling Voksne med særlige behov, samt om fordeling af midlerne.

(Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget)

Peter Skaarup (O): Vi har læst dette forslag og indstillingen om de 8 projekter med stor interesse, og der er flere af dem, som vi synes er rigtig gode, og som vi selvfølgelig også vil støtte.

Men der er nok også nogle, som vi er lidt mere betænkelige ved. Vi kan faktisk se, når vi kigger dem igennem, at 6 ud af de 8 projekter handler faktisk om, at man i højere grad skal støtte op omkring forskellige aktiviteter, der er rettet specielt mod indvandrere og flygtninge.

Der er da nok flere af dem, som er rigtig fornuftige, og hvor vi kommer i den rigtige retning med forskellige ting. Men der er nok også nogle af dem, hvor vi kunne pege på projekter, der kunne være langt mere anvendelige til det her.

Så derfor vil vi *foreslå*, at man prøver på at behandle det igen i udvalget og så ser på nogle af de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

andre projekter, der er indkommet. Så ved jeg også, at der er flere projekter undervejs, som godt kunne ønske sig nogle tilskud fra denne pulje, men som endnu ikke har indsendt deres ansøgning.

Så vores forslag er, at vi behandler det igen i udvalget.

Peter Skaarup (O) stillede forslag om, at sagen blev tilbagevist til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Forslaget blev forkastet med 40 stemmer imod 6.

For stemte: O.

Imod stemte: A, F, Ø, V, C, B og D.

Indstillingen blev godkendt med 40 stemmer imod 6.

For stemte: A, F, Ø, V, C, B og D.

Imod stemte: O.

Erindringsdagsorden

16) 32/99

Forslag til beslutning (stillet af Peter Skaarup, Poul Nielsen, Birthe Nødgaard, Bo Hindkjær Pedersen, Vagn Hindkjær Pedersen og Aage Pedersen, Dansk Folkeparti):

"Forslag om yderligere herbergspladser for hjemløse, samt om en øget social indsats overfor denne gruppe.

Borgerrepræsentationen vedtager at åbne yderligere herbergspladser for hjemløse i kommunen.

Borgerrepræsentationen vedtager desuden at tilvejebringe en social indsats over for denne gruppe med henblik på, at disses boligproblemer løses varigt."

Peter Skaarup (O): Det taler jo næsten for sig selv, men det er klart, at i denne periode, hvor vinteren begynder at blive rigtig kold, er der mange mennesker, der har nogle problemer. Her tænker jeg altså på de hjemløse med hensyn til at finde et sted at sove, der er varmt og godt.

Der har vi i forbindelse med budgetafstemningerne og budgetforhandlingerne tilkendegivet, at vi faktisk godt ville afsætte lidt flere midler til dette område. Det var der så andre partier, der var enige med os i, og at vi ikke kunne være bekendt, at man nedlagde 70 herbergspladser, og i hvert fald ikke dækkede det fuldt ind af andre.

Derfor er det altså vores opfattelse, at vi i dag eller eventuelt efter en udvalgshenvisning kan diskutere spørgsmålet om flere herbergspladser til hjemløse.

Vi har bemærket, at både Frelsens Hær og forskellige kirker på rigtig god vis har hjulpet mange hjemløse og gør det hver eneste nat. Men vi mener bare i længden ikke rigtig, det kan være nok, at det er Frelsens Hær, private organisationer med hjertet på rette sted, der skal holde for og få det her til at hænge sammen.

Det burde være sådan, at Københavns Kommune kunne gå ind og give en hjælpende hånd. Vi giver utrolig mange penge, vi har også gjort det i dag, til en hel række aktiviteter, men i Dansk Folke-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

parti er vi altså af den opfattelse, at de hjemløse faktisk er nogle af dem, der virkelig trænger. Vi ser det alle sammen, de ligger i trappeopgange, de ligger på steder, hvor det ikke er særlig rart at være en kold nat. Der synes vi altså nok, at man skal være mere udfarende fra Københavns Kommunes side over for de grupper.

Så vi håber, at vi kan sige ja til forslaget allerede her i aften, og hvis ikke, så i hvert fald kan henvise det til udvalget og få en positiv behandling og meget gerne en meget, meget hurtig behandling, så vi kan sikre de her mennesker nogle lidt mere varme nætter.

Borgmester Winnie Larsen-Jensen: Jeg synes, Peter Skaarup og Dansk Folkeparti skyder alt for lavt i denne sag. Det gælder ikke om flere varme nætter og flere herbergspladser. Det gælder om flere varige boliger. Det gælder om bedre behandling af narkomaner. Det gælder om bedre behandling af psykisk syge og andre, som frekventerer de her institutioner.

Københavns Kommune har næsten 900 pladser til hjemløse, og det fortvivlende ved hjemløsepladserne er, at de er tidsbegrænsede, og mange af dem er i en stand, som kun er beregnet til kortvarigt ophold og under ganske elendige vilkår. Det har Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget selv erfaret på den tur rundt, vi har haft for at se de her ting.

Men jeg vil være meget indstillet på at lade forslaget indgå i den langsigtede plan, som forligspartierne omkring budgettet for 1999 har aftalt i budgetforliget. Der skal laves en plan for, hvordan vi får vendt det mere defensive, hjemløseinstitutioner, til en mere offensiv både behandling og varige boformer.

Det er også derfor der blev konverteret pladser fra det kortvarige ophold på hjemløseinstitutioner, herberger, til varige boliger, så vi kan give de her mennesker en værdig ramme om den situation, de befinder sig i ... (*Uro i salen*). Undskyld hvis jeg taler for højt ... at vi giver de her mennesker en tryghed i den hverdag, som de skal have, og ikke det kortvarige ophold, som hjemløseinstitutionerne er beregnet til. Derfor synes jeg, det skal indgå i den plan, som skal udarbejdes for hjemløseområdet.

Så vil jeg gerne bede Peter Skaarup om at tage med tilbage til Folketinget en diskussion, vi har haft mange gange i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget: Hvor bliver de 20 mill. kr. af, som Københavns Kommune mistede i forbindelse med refusionsomlægningen i sommeren 1997, de 20 mill. kr., som nu tvinger os til en omlægning, som sikkert er fornuftig, som sikkert er rigtig, som sikkert er bedre for de her mennesker på lang sigt? Hvor bliver de pladser oprettet henne?

Københavns Kommune har fortsat 70 pct. af pladserne på Sjælland, vi har 30 pct. af pladserne i det ganske land, og vi får en refusion fra staten, der svarer til 10 pct., fordi vores borgere er 10 pct. af den danske befolkning.

Jeg vil meget gerne bede om, at det bliver fastholdt i Folketinget, at de penge bliver omsat til pladser over det ganske land. Det er ikke i de hjemløses interesse, at det er her pladserne er, hvis de kommer andre steder fra. Pladserne skal være der, når folk har brug for dem, men jeg er ikke sikker på, at det er i nogens interesse, at de centrerer i Københavns Kommune. De skal spredes over det ganske land. Det er også det, Folketinget har vedtaget, og det er det, vi gerne vil se virkeliggjort, også i forbindelse med den plan, som vi selv skal vedtage for omstillingen på dette område.

Wallait Khan (F): Jeg vil sige, at det at have flere herbergspladser til de hjemløse og en øget social indsats over for dem er da meget godt. Jeg synes, det er et meget godt forslag, og hvem vil ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

gøre det? Det er meget positivt, og vi vil meget gerne støtte det.

Det drejer sig om de folk, som er svage og narkomaner og alkoholikere og syge, som ikke kan løse deres problemer. De er ikke i stand til at gøre noget selv eller komme ud af den her situation. Så jeg synes, at alle de, som har hjertet på rette sted, bør gå ind for og støtte det her. Københavns Kommune har gjort meget og gør meget, men alligevel er der folk, som har de problemer. Jeg synes, der skal gøres en indsats for dem.

Men så vil jeg også sige, at man ikke skal gøre nogen forskel, som jeg kan læse det, der står her. Dansk Folkeparti mener, at det er helt uantageligt, at danske statsborgere i et velfærdssamfund som Danmark er henvist til at overnatte på gaden.

Jeg synes, at ingen skal overnatte på gaden i det danske samfund, ikke kun danske statsborgere. Der kan også være folk, som ikke har opnået dansk statsborgerskab endnu. Men hvis de har de problemer, hvis de er syge og svage og ikke har taget over hovedet, skal de også være med.

Det var det eneste, jeg ville sige.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er der ikke flere i 1. runde. 2. runde.

Peter Skaarup (O): Jeg siger da tak for en meget positiv behandling af dette forslag.

Winnie er lidt inde på, at vi skal prøve at kæmpe lidt mere for at få de her 20 mill. kr. tilbageført, som røg i forbindelse med refusionsomlægningen i 1997, og det kan vi være fuldstændig enige i. Vi må prøve i fællesskab at få trykket på nogle knapper der.

Ydermere kan man sige, at det nok også er et problem, at de omkringliggende kommuner og amter måske ikke tager den opgave så seriøst, som de burde gøre. Men det må vi også prøve at kigge på.

Så siger Winnie, at det er vigtigt med en langsigtet planlægning. Normalt ville jeg synes, det ville være utrolig godt med en langsigtet planlægning, men her synes jeg også, at vi skal tænke meget på det kortsigtede, nemlig det akutte problem, som mange altså har med ikke at kunne få en overnatningsplads, og hvor så Frelsens Hær, kirker og andre er nødt til at træde i stedet.

Derfor synes jeg ikke, det er nok, at vi siger, jamen i forbindelse med budgetforligspartiernes løbende drøftelser, som kan munde ud i osv. Der går nok for lang tid, i hvert fald for os.

Vi må også sige, hvis vi ser på de initiativer, som f.eks. ham her Michael Rasmussen har taget, som jeg tilfældigt havde lejlighed til at snakke med forleden dag, ja, det går jo ud på at uddele soveposer i København, at sådan nogle små initiativer for ganske små penge hjælper altså flere.

Der kunne jeg måske godt en gang imellem ønske mig, at Københavns Kommune overtog sådan nogle initiativer og sagde: Nu er det altså os, der uddeler soveposer, nu er det altså os, der går ud og hjælper aktivt ude, hvor de hjemløse er.

Men det kan måske prøve at drøfte lidt i udvalget. Jeg synes bare, det skal gå utrolig hurtigt. Derfor vil jeg også godt spørge Winnie, hvordan tidshorizonten er. Altså taler vi primo år 2000, eller taler vi primo næste måned? Jeg synes faktisk, at det er det sidste, vi skal frem til.

Så var Wallait Khan oppe og sige, at det var alle, ikke kun danske statsborgere, og det er fuldstændig rigtigt. Der burde have stået »alle« i den tekst, for jeg mener ikke, vi kan byde nogen som helst, specielt ikke i de her kolde vintermåneder, at overnatte på gaden, det kan vi ikke leve med.

Derfor synes jeg også, det er vigtigt, at vi får gjort noget nu her meget hurtigt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg går ud fra, at Peter Skaarup med »Winnie« mener »borgmester Winnie Larsen-Jensen«, som får ordet nu.

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Jeg troede også det var »Lille Winnie«, men der kan man bare se.

Jeg forventer, at forvaltningen for Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget inden for den næste uge, maks. 14 dage, forelægger et forslag til, hvordan den plan, der er aftalt mellem forvaltningen og Socialministeriet til opfyldelse af den aftale, som jeg har indgået med socialminister Karen Jespersen, om, at vi skulle have et særtilskud i en årrække for at afbøde de værste konsekvenser af den omlægning af refusionen, som er besluttet i Folketinget.

Når jeg siger »de værste konsekvenser«, så er det selvfølgelig, fordi man ikke kan ændre en så stor organisation på så kort tid, uden at der er nogen, der kommer i klemme. Der skal oprettes noget andet i stedet, ligesom de pladser, jeg nævnte før, før man kan nedlægge noget af det her.

Jeg mener, der er et godt og et rigtigt rationale i at have færre af den slags pladser, vi har i dag. Det kan ikke være rigtigt, at psykisk syge mennesker skal opholde sig på en hjemløseinstitution, hvor der ikke er fagligt personale til at tage imod dem. Det kan ikke være rigtigt, at der er narkomaner med behandlingsbehov, som skal bo under sådan nogle vilkår. De skal have et relevant behandlingstilbud, og det er også det, den plan skal gå ud på, nemlig over de næste 5 år at få ændret profilen på det tilbud, som vi har til de allersvageste mennesker. Så det er noget, der vil ske meget, meget hurtigt.

Til forslaget om, at vi skal ud og dele soveposer ud, må jeg sige, at vi har selvfølgelig undersøgt sagen. Jeg ved selvfølgelig ikke, hvad soveposerne er blevet brugt til, men det var faktisk muligt f.eks. på Sundholm og Mændenes Hjem i Lille Istedgade at få en seng på de institutioner i de nætter, hvor soveposerne blev delt ud. Det synes jeg er bedre, det synes jeg er socialpolitik med et rigtigt perspektiv. Så jeg kunne have en mistanke om, at der måske var en lille smule opreklameret presse i denne sag.

Dybest set må jeg sige, at soveposer er for elendigt, det er for lousy. Vi kan noget mere, og det kan vores institutioner også.

Men selv for hjemløse er der langt til Amager – det er vi jo nogle, der ikke helt kan forstå, vi synes jo, det er en vidunderlig ø at bo på – kan der være en barriere i at komme over henholdsvis Knippelbro eller Langebro for at komme ud til Amager.

Men vi har undersøgt de kirker, som har varslet med noget. Vi har også undersøgt tilbagemeldingerne om, at Beredskabsstyrelsen var parat. Det er faktisk ikke blevet praktiseret, måske fordi det alligevel ikke var det, der var nødvendigt, fordi der trods alt var pladser, ikke nødvendigvis på ønskeberget, men f.eks. på Sundholm og Mændenes Hjem i Lille Istedgade, som bestemt er nogle ordentlige institutioner.

Så indtil videre har vi kunnet klare presset, og det mener jeg også, vi skal, men jeg mener bestemt også, vi skal have ændret tilbuddet til at være mere varige boliger, bofællesskaber, støtte i egen bolig og behandlingspladser til de mennesker, der har behov for behandling.

Peter Skaarup (O) stillede forslag om, at sagen blev henvist til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. januar 1999

Peter Skaarups forslag blev godkendt.

Mødet sluttede kl. 23.43

Indholdsfortegnelse for Borgerrepræsentationens møde den 28. januar 1999.

Forskellige forslag vedrørende dagsordenen s.

37/99. Udvidelse af Kalvebod Miljøcenter, KMC s.

50/98. Forslag til beslutning (stillet af Per Bregengaard, Jens Kjær Christensen, Rikke Fog-Møller, Marie Jeppesen, Morten Kabell, Bente Møller og Mikkel Warming, Ø) om, at der rettes henvendelse til Folketinget med en anmodning om at ændre den kommunale styrelseslov, således at valgresultatet ved kommende kommunale valg i højere grad respekteres i konstitueringen, og forholdstalsmetoden bliver reel ved borgmestervalg/udvalgs-formandsvalg efter § 65 s.

42/99. Forespørgsel til overborgmesteren (stillet af Martin Günter, F, Tine Peters, V, Peter Skaarup, O, Jens Kjær Christensen, Ø, Ole Hentzen, C, Lars Rimfalk Jensen, B, og Lars Hutters, L) om, hvad HT's økonomiske bidrag til Rådhusplads-/terminalprojektet konkret dækkede s.

38/99. Valg af formand eller næstformand til KUC's bestyrelse s.

36/99. Godkendelse af ansøgningen fra skolebestyrelsen og Pædagogisk Råd på Frederiksgård Skole om ændret minimumslektionsantal for de kommende år, samt om at kompetencen til at godkende specialskolernes ansøgninger om ændringer i det fastsatte minimumskrav delegeres til Uddannelses- og Ungdomsudvalget s.

1/99. Godkendelse af "Forslag til målsætninger og indsatsområder for københavnske gymnasier og hf-kurser" s.

44/99. Genudpegning af administrerende direktør Peter Rasmussen som medlem af bestyrelsen for ORFEUS s.

41/99. Udpegning af direktør Knud E. Ramussen til medlem af bestyrelsen for Landsbyggefonden s.

43/99. Valg af medlemmer af Borgerrepræsentationen til at give møde ved sessionen i 1999 s.

45/99. Valg af et nyt medlem til Skatteankenævnet s.

52/99. Valg af et nyt medlem bestyrelsen for Rigshospitalets Kollegium s.

29/99. Kapitalbevilling til terminalprojekt for Valby etape 2 a s.

31/99. Kapitalbevilling til terminalprojekt for Bernstorffsgade s.

30/99. Godkendelse af forslag til projekt til omlægning af Mikkel Bryggers Gade som gågade s.

3/99. Godkendelse af forskrift vedrørende indretning og drift af tandlægeklinikker s.

16/99. Tillægsbevilling til Miljø- og Forsyningsforvaltningens sekretariat s.

17/99. Kapitalbevilling til renovering af pumpemotorer og styreskabe på H.C. Ørsted Værket for fjernvarmevand til Centralkommunernes Transmissionselskab s.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 28. januar 1999**

- 11/99.** Tillægsbevillinger i forbindelse med de økonomiske konsekvenser af integrationsloven, herunder udmøntning af integrationspulje afsat under Økonomiudvalget s.
- 12/99.** Oprettelse af et rådgivende integrationsudvalg under Økonomiudvalget s.
- 7/99.** Godkendelse af handlingsplan for etnisk ligestilling s.
- 22/99.** Godkendelse af forslag til samlet ungdomspolitik s.
- 23/99.** Godkendelse af forslag til overordnede rammer for forældrenes betaling i forbindelse med lejrskoler o.lign., således at kompetencen til at opkræve kostpenge af forældrene delegeres ud til de enkelte skolebestyrelser s.
- 8/99.** Forslag til Praksisplan for almen praksis i kommunen s.
- 24/99.** Forespørgsel (stillet af Peter Skaarup, O) om, hvilke oplysninger sundhedsborgmesteren kan give i anledning af statsadvokatens beslutning om ikke at rejse tiltale mod plejhjemsassistenten for 22 drab i Plejebo-sagen s.
- 20/99.** Nedsættelse af koordinationsudvalg for forebyggende arbejdsmarkedsindsats s.
- 10/99.** Forslag til beslutning (stillet af Bjarne Petersen, F, og Louise Frevert C) om, at det nyoprettede koordinationsudvalg, der er oprettet under Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, erstattes af en politisk følgegruppe, der tager sig af beskæftigelses/aktiveringsopgaver og fordelingen af EU-socialfondsmidlerne s.
- 21/99.** Indstilling om, at tilskud fra Indenrigsministeriet til boligsociale aktiviteter på 2,5 mill. kr. gives som tillægsbevilling til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets budget 1999, bevilling Voksne med særlige behov, samt om fordeling af midlerne s.
- 32/99.** Forslag til beslutning (stillet af Peter Skaarup, Poul Nielsen, Birthe Nødgaard, Bo Hindkjær Pedersen, Vagn Hindkjær Pedersen og Aage Pedersen, Dansk Folkeparti) om yderligere herbergspladser for hjemløse, samt om en øget social indsats overfor denne gruppe s.